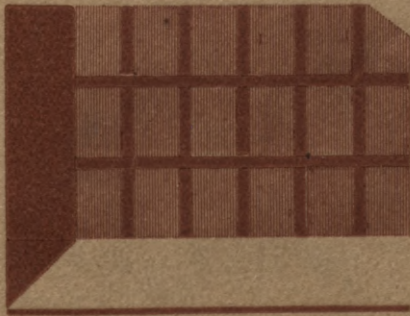

L 93-7
38 m/4

JĒKABS KALNIŅŠ

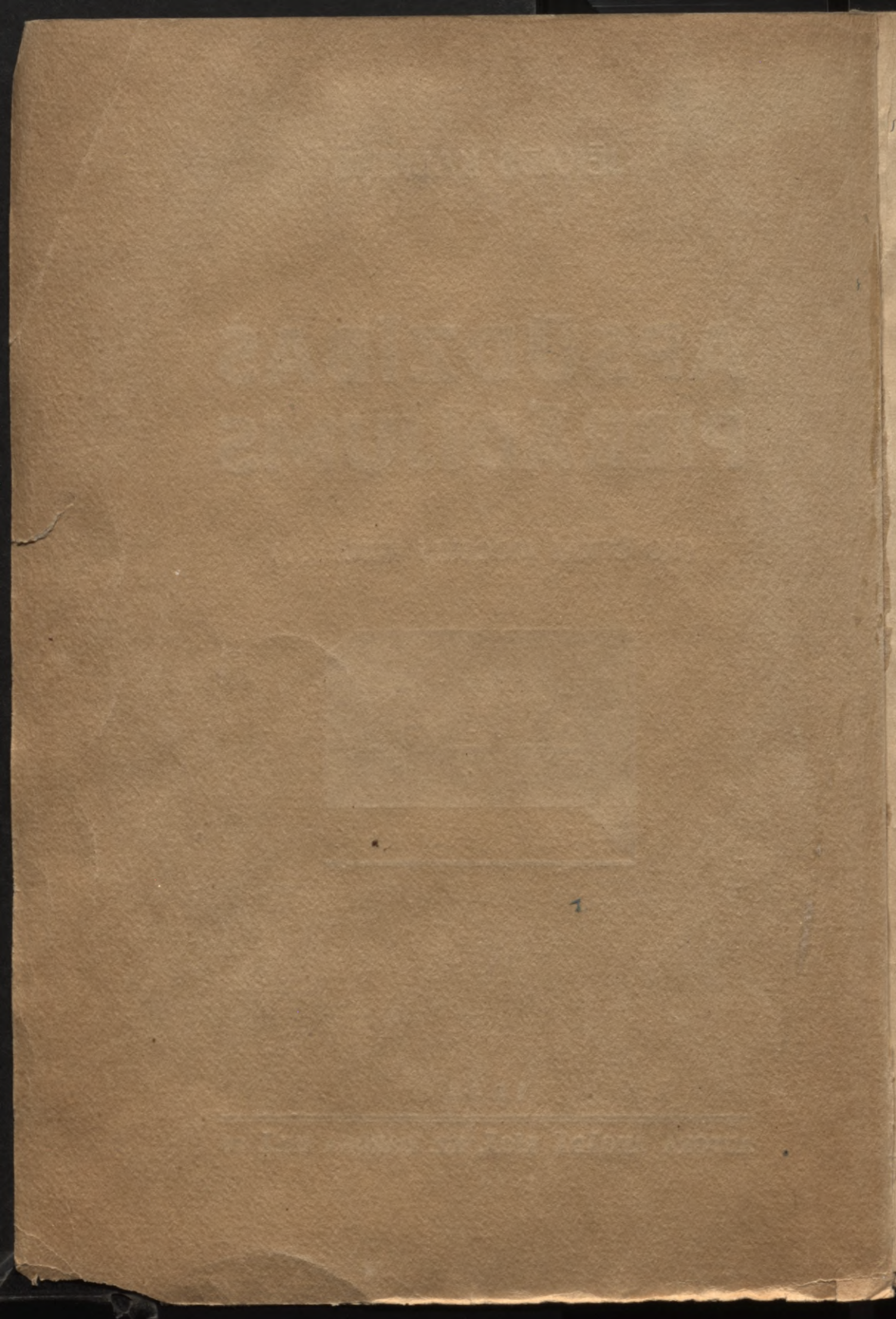
APSŪDZĪBAS PIERĀDĪJUMS

(KO ČEKAS MOCEKĻI RUNĀ...)

1943

AUTORA APGĀDĀ RĪGĀ, KR. BARONA IELĀ 36

93-4
L 38 m/f

L
9

JĒKABS KALNIŅŠ

APSŪDZĪBAS PIERĀDĪJUMS

(KO ČEKAS MOCEKĻI RUNĀ...)

Ⓟ

Ⓟ

~~XXXXXX~~
1943

1943

AUTORA APGĀDĀ RĪGĀ, KR. BARONA IELĀ 36

0309106130

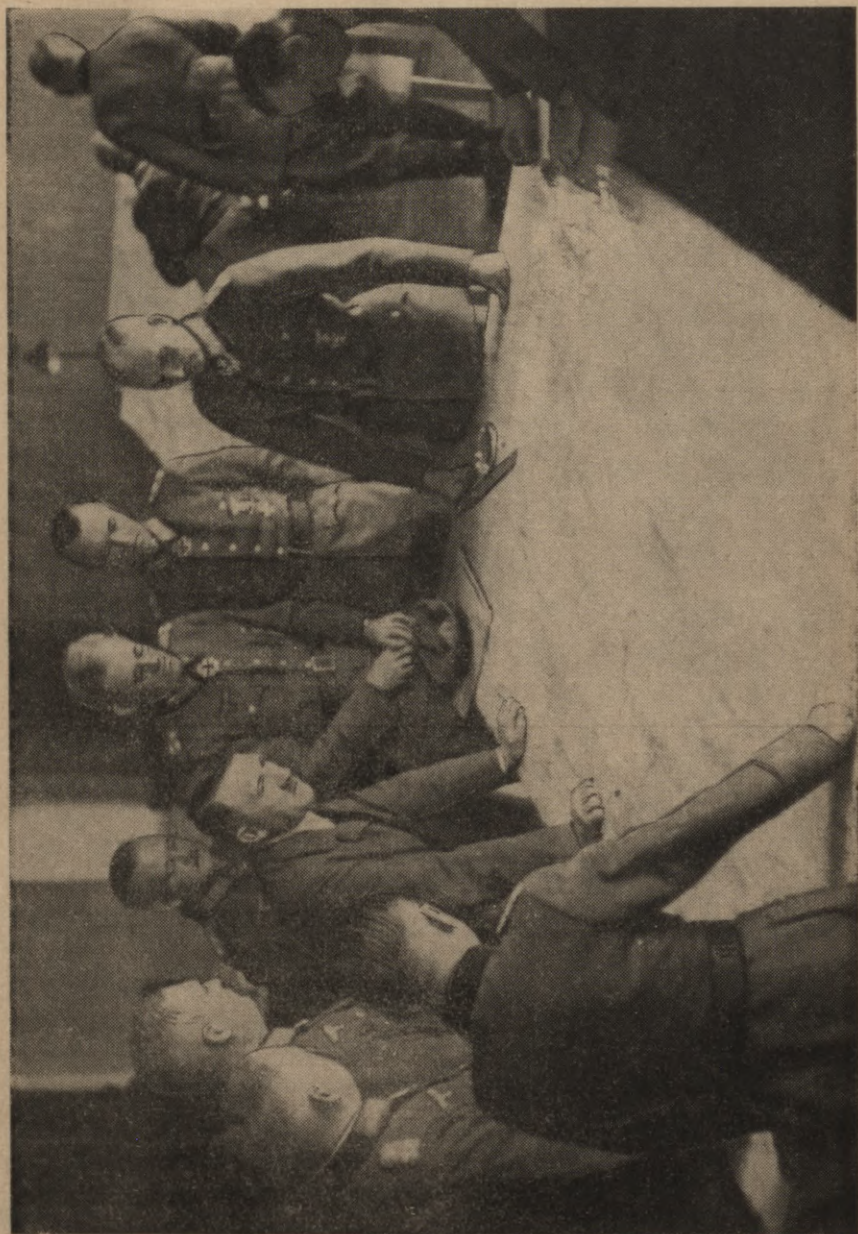
LATVIJAS VALSTS
BIBLIOTEKA

~~93~~ 3.575

AFV. II/00747. Metiens 10000. Papīrs no Poligr.
rūpniecības papīru noliktavas 61×86 cm. Iespiests
82. spiestuvē Rīgā, Pliskavas ielā 16, un brošēts
2. sietuvē Rīgā. Izdots 1943. g. martā. Atļ. 1970.

*„Ir nokaujams gojs, kas pēta mūsu reliģiju.
Atklāt par mūsu reliģiju kaut ko nežīdam ir
tas pats, kas nokaut visus žīdus, jo, ja nežīdi
zīnās, ko mēs mācām par viņiem, tad viņi
nokauss mūs“.*

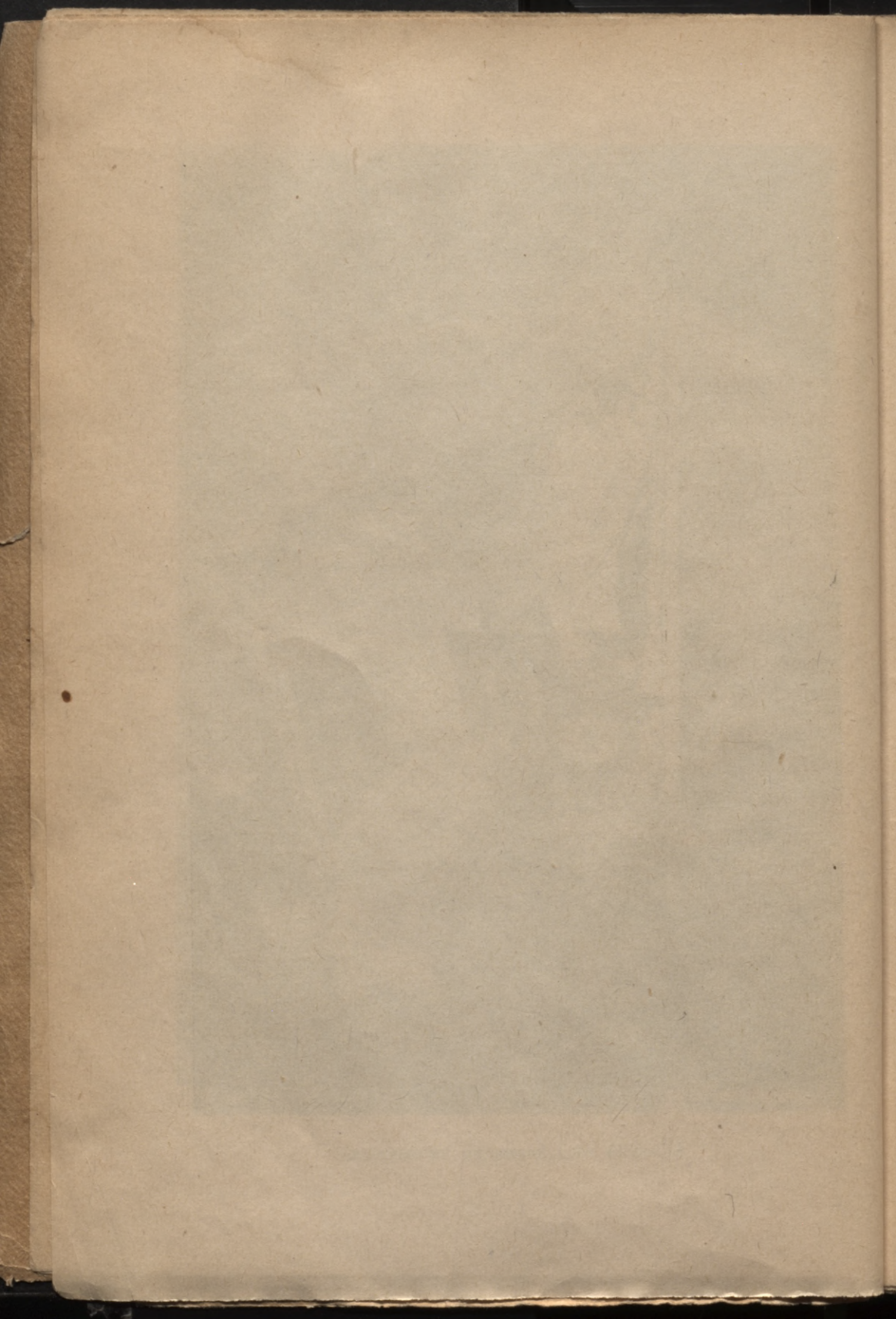
(Talmūds)

Vadonis apspriežas ar saviem ģenerāļiem par frontes stāvokli.

Atjaunotā vācu karaspēka karognesējs.

PRIEKŠVĀRDS.

Savā grāmatā „Apsūdzības pierādījums“ es vadījos no sekojošiem galveniem motīviem:

pirmkārt, mans nolūks ir pierādīt boļševisma izcelšanos un attīstību no vispasaules židisma kā galvenā spēka avota un noleicošā tapšanas faktora;

otrkārt, atmaskot aizkulisēs paslēptos boļševisma varas veicinātājus apstākļus;

treškārt, pierādīt, ka boļševisma varas nodibināšanās Krievijā bija pirmais stiprākais pjeDESTĀLS, uz kuŗa balstījās vampīriskā židisma draudi visai pasaulei;

ceturtkārt, vērst sabiedrības uzmanību uz šausmīgo kani-bālismu, kas pastrādāts pie nežīdiem visur tur, kur agrāk un arī tagad valdījuši žīdi;

piektkārt, visplašākām aprindām dot iespēju pārliccināties par žīdiskā boļševisma briesmoņa atbaidošo seju, mīnot faktus, kuŗus ieguvu no čekas moku soliem atsvabinātiem vēl dzīviem palikušiem latviešiem;

sestkārt, izmantot manus personīgi savāktos materiālus, kuŗus ieguvu galvenā čekā, nostrādādams 10 dienas pie lie-tlšķo pierādījumu savākšanas par latviešu masu apcietināšanu un viņu drausmīgo spīdzināšanu;

un beidzot, izslēdzot katru demagoģiju, objektīvā gaismā attēlot tos iespaidus, kuŗus iemantoju, būdams klāt pie čekistu

*noslepkavoto latviešu izrakšanas — Baltezerā Jēkabsona va-
sarnīcas dārzā, Dreiliņu šaujamlaukuma mežā un Rīgas cent-
rālcietuma sētā.*

*Man nodotos židiskā boļševisma kompromitējošos mate-
riālus esmu vairākkārt rūpīgi pārbaudījis, lai liecinieku apgal-
vojumi sakristu ar patiesībā notikušo faktu sakarību un norisi.
Lūk, tādēļ šīnī grāmatā ir publicētas simtprocentīgi patiesas
ziņas, kas dibinājas uz čekas archīvā iegūtiem dokumentiem,
pie noslepkavotiem atrastiem kara tribūnāla un tiesas sprie-
dumu norakstiem un vēl dzīvu palikušo atsvabināto čekas mo-
cekļu liecībām.*

*Ņemot vērā grūtības, kādas bija jāpārvar sakarā ar lietišķo
pierādījumu savākšanu un beidzot ar šī darba publicēšanu, pa-
teicos visiem, kas neliedza morālisko atbalstu cīņā pret židisko
boļševismu.*

AUTORS.

Rīgā 1943. gada 1. februārī.

ŽĪDISKĀ BOĻŠEVISMA UN ŽĪDU BRĪVMŪRNICĪBAS PIRMAVOTI, TO VĒSTURISKĀ IZCELŠANĀS UN ATTĪSTĪBA.

Jēdzienu par boļševismu latviešu tauta savā nospiedošā vairākumā ir pareizi izpratusi un novērtējusi jau no 1919. gada.

Mūsu tautas lielākai daļai boļševisms ir tik pazīstams, pats par sevi tik saprotams, ka tā dziļākā izskaidrošana, šķiet, lieka un nevajadzīga. Bez tam, valsts propagandas aparāts ar bagātu lietišķo pierādījumu palīdzību dod mums katram iespēju ieskatīties boļševisma uzbūves un attīstības gaitā.

Pēc 1941. gada 1. jūlija mēs sistēmātiski esam iepazīstināti ar boļševisma varas metodēm un tā virskundzības tiek-smēm pār pasauli, noklausoties vērtīgus priekšlasījumus radiofonā vai izlasot bagātus preses aprakstus.

Bet neskatoties uz tik pamatīgu informāciju, ka visplašākām aprindām ir dota iespēja iepazīties ar boļševisma pirmavotiem, pie mums vēl atrodas ļaudis, kas, spriežot pēc viņu apgalvojumiem, neko nesajēdz (!) par boļševismu. Viņi sadalās 2 grupās. Pie pirmās grupas pieder antiņi, kas boļševismā saskata tautu atbrīvošanas kustību no apspiedējiem un izmantotājiem. Pie otrās, cilvēki ar vāju politisko jēdzienu izpratni, kas apgalvo, ka boļševismam nekas neesot kopējs ar žīdismu.

Šo apgalvojumu aplamību mēs pierādīsim noskaidrojot boļševisma spēka avotus un viņa vēsturisko attīstību.

Boļševisma varas nodibināšanā svarīgi bija divi faktori. No vienas puses iekšējie vai idejiskie faktori, tas ir, ideja par visas pasaules sociālizāciju, komūnizāciju un ietilpīnāšanu vienā vienīgā valstī bez ticības un tautības izšķirības. No otras puses — ārējie vai vēsturiskie faktori, tas ir, revolūcijas izcelšanās un varas sagrābšana boļševīku rokās.

Idejiskie un vēsturiskie faktori iet roku rokā bolševisma varas radīšanas darbā, un kā vieni, tā otri, tie ir bolševisma izcelšanās sākums un beigas.

Padomju savienības tapšanā šie faktori bija galvenie, kas sagatavoja monarchijas gāšanu Krievijā, proletārizējot un verdzībā nospiežot bagāto un nacionālā brīvībā dzīvojošo lielo krievu tautu.

Bet kas tad īstenībā ir bolševisma varas idejisko un vēsturisko faktoru nodibinātāji un vadītāji? Izsmelot šo jautājumu, mēs nonākam pie atbildes, ka tie ir vienīgi un tikai vienīgi — žīdi! To arī redzēsim, noskaidrojot žīdu tautas centienus un viņas lomu pasaules politikā.

Visiem mums ir zināma žīdu fanātiskā pieķeršanās un paklausība savai ticībai un rabīnu nerakstītiem likumiem. Mums ir zināms arī žīdu ticības nacionāli rasiskais naids pret nežīdu tautām.

Žīdi, dzīvodami pēc savu „svēto rakstu“ — toras, tālmūda un šulhana arucha mācībām, ilgi lauzīja galvas, kā visvienkāršāk sagraut un iznīcināt nežīdu tautas, kā to vēlas kristiešu asins alkstošais žīdu ciltsdievs — Jāve.

Mums ir nesaprotami, gandrīz grēcīgas bailes sametas, uzdrošinoties dievības jēdzienu saistīt ar slepkavas un varmākas vārdu. Bet Mozus bērni tā nedomā. Gluži otrādi, viņi ir kaislīgi fanātiķi ticības lietās, un Mozus vārdā pie pirmās izdevības gojiņu aizvadīs viņā saulē pēc žīdiem vissaldākiem rituālās slepkavības veidiem. Palūkosimies, ko slēpj sevī bolševisma vecmāmuļa — žīdu reliģija — un kāds īstenībā ir tās garīgais saturs.

Vispirms par lielo pasaules krāpšanu ar Mozu. Rodas jautājums, vai žīdu ticības pirmavots un sinagogu likumdevējs Mozus ir vēsturiska persona? Dibināsimies uz neapgāžamiem faktiem.

Jaunās Eiropas kultūras zvaigzne brīvi mirdz pār veco laiku tumsību un māņiem un, tikai pateicoties šim apstāklim, mēs varam žīdiem noraut nosirmojušo liekulības masku. Negribot mēs atrodamies bēdīgu faktu priekšā redzēdami, ka pazīstamās žīdu blēdības un afēras ir 4000 gadu vecas. Pirm-

sākums meklējams ar Zinai kalna pasaciņu par Mozu un viņa bauslībām, kas esot iedvestas no paša Dieva.

Pirmkārt, zinātniski ir pierādīts, ka Mozus nemaz nav eksistējis, bet gan kāda žīdu rabīna kails izdomājums. Otrkārt, labākais saturs viņās ir norakstīts no ēģiptiešiem, kanaaniešiem, babiloniešiem, asiriešiem, persiešiem, grieķiem, romiešiem utt.

Tātad 5. gs. pirms Kr. žīdu apgrozījumā laistā pasaciņa par Mozu Zinai bauslības došanu ir viens no visnekrietnākiem viltojumiem pasaulē. Vārds Zinai nozīmē — naidu. Ko apzīmē Zinai kalns? — Kalns, no kura nonāca naidis pret visām pasaules tautām (talmūds).

Patiesībā Zinai kalns ir žīdu rases ideologa rabīna Esras fantazijas auglis. Lūk, tā ir tā viņa iedomātā vieta, no kuras Jāve pavēlēja žīdu rasei visu pārējo rasu izsūkšanu un iznīcināšanu. Zinai resp. Naida kalns žīdiem ir svētvieta. Svētvieta, no kuras nācis pasaulē talmūds ar visām mums tik labi pazīstamām specifiskām mācībām, proti: Dievs deva Mozum ticības likumu tādā veidā, ka ar to var izskaidrot 49 lietas par tīrām un 49 lietas par netīrām.

Bet kādēļ tāda divkosība? Lūk, tādēļ, ka Jāvem vajadzīgi divi mēri. Ar vienu viņš mēro izredzētai tautai un ar otru — goju tautām. Tas pierāda, ka žīdu rabīns Esra ar tādu ārprāta šovinismu ar Mozu likumu palīdzību nodibinājis isto žīdu nacionālrasisko priesterību. Esras noorganizētā žīdu priesterība ar vislielāko stingrību un nepielūdzamu bardzību izveda dzīvē žīdu ciltsdieva Jāves vārdā izdoto Mozu likumu, kas nostājās pret jauktām laulībām ar nežīdiem, un radīja ķīniešu mūri starp žīdu un citām rasēm. Tā nošķiroties no visas pārējās cilvēces, Esras nodibinātā priesterība realizēja savas ticības sistēmā fanātisko ārprātu par „izredzēto“ tautu.

Žīdu tautai galvenie vadoņi vienmēr ir bijuši rabīni. Kā žīdu tautas ceļa vadītāji rabīni 4000 gadu laikā ir iepotējuši žīdam „tikumus“, ko sauc par krāpšanu, glēvulību, divkosību, izvirtību, vampirismu, laupīšanu, slepkavību utt.

Iepazīdamies ar žīdu baznīcas mācību vai toru, izpētīdami talmūda dīvainības, mēs paliekam nesaprašānā: kā ie-

spējams cilvēkiem ar veselu prātu nodoties tādām ģeķībām, pārvērsties par visbīstamākiem asins suņiem? Turpretim žīdiem nenāca ne prātā atmest antimorāliskās rabīnu mācības, bet gan ar lielu dedzību viņi pieķērās saviem skolotājiem un katras nedēļas septītā dienā sapulcējās savās sinagogās, lai no Jāves saņemtu atmaksu par goju apkrāpšanu, lopu mocīšanu, cilvēku-nežīdu spīdzināšanu un daudziem citiem neatklātiem noziegumiem un slepkavībām. Jā, žīdi, lūk, ir karsti savas ticības piekritēji un izpilda visu, ko uzliek tiem viņu „svētā“ Mozus bauslība.

Zemā, deģenerētā žīdu rase apkaunojusi sevi ar vēl zemāku žīdu nacionālo ideoloģiju resp. šovinistisku ārprātu. Atmaskojot žīdus pašos pamatos, mēs redzam, ka žīdi jau no bērnības ir audzināti mums svešā un neiedomājamā pasaulē. Savu vecāku skubināti uz dažādiem briesmu darbiem pret nežīdiem, pie kam par to apsolut žīdu ciltsgēva Jāves samaksu, žīdu bērni jau no mazotnes ir veidojušies par nākošiem čekas briesmoņiem.

Kā ļoti bīstami āriešu sabiedrības ienaidnieki, žīdi iespiedās starp citām tautām, lai tad uz saimnieka tautas rēķina vestu parazitā dzīvi, tanī pat laikā tīkojot to nožņaut.

Rabīna Ēsas uzrakstītās un vēlāk rabīnu sēdēs papildinātās žīdu baznīcas mācības — tora, talmūds un šulhans aruchs — pauž atbaidošu izvirtības, slepkavības un nežīdu apkrāpšanas pamācību. Žīdu „svētie raksti“ vispareizāk būtu jānosauc par rokas grāmatu goju apkrāpšanai un nežīdu slepkavošanai. Principu un ētisko motīvu dēļ man nav iespējams iepazīstināt lasītāju ar piemēriem no talmūda, kas vispilgtāk apgaismotu Mozus likuma ģeķības. Bet esmu tanī pārliecībā, ka ar šiem nedaudziem mēreniem izvilkumiem pilnīgi pietiks, lai mēs pareizi novērtētu žīdu tautības rakstura īpašības, pazītu žīdu reliģijas noziedzīgo saturu un no tālienes jau nojaustu smago grēku slogu, kas nospiež žīdus jau no viņu dzimšanas.

Piemēri:

ar Jāvi es varu sadauzīt kaņaspēku un ar savu dievu es varu lēkt pār mūrēm. Es dzišos pakal saviem ienaidniekiem (žīdiem ienaidnieki ir tikai nežīdi. Autors)

un tos panākšu, un negriezīšos atpakaļ, kamēr tos būšu izdeldējis. Es tos sadauzīšu, ka tie nevarēs celties, tiem jākrīt apakš manām kājām. Es tos sagrūdišu kā puteklus vēja priekšā un tos izārdīšu kā dubļus uz ielām. Tu mani iecelsi tautām par galvu. Ļaudis, ko es nepazinu, man kalpos. Tie man klausīs ar paklausīgām ausīm. Svešinieku (nežīdu. Autors.) bērni manā priekšā mīlīgi rādisies. Svešinieku bērni nonīks un drebēdami izies no savām pilīm (Dāv. 18., 30.—40.).

No tās pašas grāmatas 31. lp. no 1.—6. un 149. lp. no 5.—9. pantam:

Strīdies Jāve ar tiem, kas ar mani strīdās, kaņo ar tiem, kas ar mani kaņo! Sagrāb priekšturamās bruņas un šķēpus un celies man par palīgu. Izvelc šķēpu un zobenu pret tiem, kas man dzenas pakaļ! Lai top kā pelavas vējā un Jāves eņģelis lai tos aizden. Viņu ceļš lai top tumšs un slidens, un Jāves eņģelis lai tos vajā.

Lai svētie (gojs nav svēts. Aut.) priedājas godībā un līksmojas gultās. Lai dieva slavināšana ir viņu rīklē un abpusīgi griezīgs zobens viņu rokā, ka atriebtos tautām un nosodītu ciltis, saistītu viņu ķermeņus ķēdēs un viņu lielkungus dzelzspinekļos, un izdarītu pie viņiem rakstīto tiesu. Tāds gods ir svētiem. Slavējiet Jāvi!

No 2. Moz. 31. lp. no 20.—22. un 12. lp. 33.—38. pantiem:

Es izstiepšu savu roku un svētīšu Ēģiptes zemi ar visiem saviem brīnumiem, ko es viņas vidū darišu, tad vāravs jūs atlaidīs. Un es šai tautai došu žēlastību ēģiptiešu acīs, un kad jūs iziesit, tad jūs neiziesit tukšā. Bet ikvienaj sievai no savas kaimiņienes un no tās, kas dzīvo viņas namā, būs prasīt zelta un sudraba traukus un drēbes, to jums būs likt uz saviem dēliem un meitām un ēģiptiešus aplaupīt!

Un ēģiptieši spieda šo tautu, lai to steigšus izdzītu no savas zemes, jo tie sacīja: mums visiem jāmirst. Un Izraēļa bērni bija darijuši pēc Mozus vārda un prasījuši no ēģiptiešiem sudraba traukus un zelta traukus, un drēbes. Jāve bija devis savai tautai žēlastību acīs, jo tie viņiem

deva, un viņi aplaupīja ēģiptiešus. Tā Izraēļa bērni kājām izgāja no Raemeses uz Sukotu, kādi 600 000 vīri bez bērniem. Un līdz ar viņiem izgāja daudz dažādu tautību ļaudis un sīki lopi, varen daudz lopu...

No tiem pašiem avotiem vēl raksturīgāki piemēri, kas ir vislabākais apraksts, visgaišākais žīdu reliģijas briesmīgā satūra spogulis.

Piemēram:

Turiet visus manus likumus un visas manas tiesas un dariet pēc tiem, ka jūs neizsplauj tā zeme, uz kuņas es vedu jūs dzīvot. Un nestaigājiet tautu likumos, kuņas es jūsu priekšā izdzīšu. Un es jums esmu sacījis, jums būs iemantot viņu zemi, un es jums došu iemantot zemi, kur piens un medus tek. Es esmu Jāve, jūsu Dievs, kas atšķirs jūs no visām tautām (3. Moz. 20. 22.—24.).

Piemini Jāvi, savu Dievu, ka viņš ir tas, kas dos tev spēku dabūt mantu, gribēdams apstiprināt savu derību, ko viņš zvērējis taviem tēviem, kā tas ir šodien (5. Moz. 8. 18.).

Šodien es sākšu darīt, ka no tevis iztrūcināsies un bīsies tās tautas, kas apakš visas debess; kas tavu slavu dzirdēs, tiem būs tricēt un drebēt tavā priekšā (5. Moz. 2. 25.).

Tu aprīsi visas tautas, ko Jāve, tavs Dievs, tev nodos. Tava acs lai viņas nežēlo (5. Moz. 7. 16.). Tad nu lai tava acs nežēlo: dzīvība pret dzīvību, acs pret aci, zobs pret zobu, roka pret roku, kāja pret kāju (3. Moz. 19. 21.). Un kad Jāve, tavs Dievs, nodos pilsētu tavā rokā, tad visus vīriešus, kas tur ir, tev būs apkaut ar zobena asmeni. Bet sievas un bērnus un lopus un visu, kas tai pilsētā, visu viņu laupījumu ņem sev un ēd savu ienaidnieku laupījumu, ko Jāve, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, tev neko nebūs atstāt dzīvu, kam ir dvaša (5. Moz. 20. 13.—16.). Nevienam tavā priekšā nebūs pastāvēt tikmēr tu tos nebūsi izdeldējis (5. Moz. 7. 24.).

Jāve, tavs Dievs, tev dos lielaš un labas pilsētas, ko tu neesi uzcēlis, un namus, visa labuma pilnus, ko tu

neesi pildījis, un izcirstas akas, ko tu neesi izcirtis, vīna dārzus, ko tu neesi dēstījis, ka tu ēdīsi un būsi paēdis (5. Moz. 6. 10.—11.).

Jāve izdzīs visas (goju) tautas jūsu priekšā un jūs uzņemsit lielākas un stiprākas tautas nekā jūs esat. Visas vietas, kur jūsu kājas staigās, jums piederēs. Neviens priekš jums nepastāvēs. Jāve, jūsu Dievs, darīs, ka no jums iztrūcināsies un bīsies visas zemes, kur jūs staigāsit (5. Moz. 11. 23.—25.).

Tu aizdosi daudz tautām, bet tu neaizņemsies un tu valdīsi pār daudz tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt (5. Moz. 15. 6.).

No svešiem (gojiem) tu vari augļus dzīt, bet no sava brāļa tev nebūs augļus dzīt. Un sveši (goji) uzcelst tavus mūrus, un viņu ķēniņi tev kalpos. Tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā un šīs tautas taps pavisam izdeldētas. Jūs ēdīsiet tautu spēku un mantosit viņu gudrību. Un ķēniņi būs tavi kalpi un ķēniņienes tavas zīdītājas. Tie metīsies uz vaiga zemē priekš tevis un laizīs tavu kāju pišļus (Es. 49. 23.).

Tā tas varētu turpināties līdz bezgalībai, līdz beidzot mums mati celtos stāvus. Bet žīdu tautai tas ir veselības balzāms un spēka avots, no kuŗa smeljas sev garīgo veldzi netikai neizglītotie nabadzīgie žīdi, bet arī žīdu inteliģences aprindas, ar vienu vārdu, bez izņēmuma visi (!) žīdi! Šī tautā ar to pat dižojas! Piemēram, senātors un deputāts žīds Dr. Maiers Elsners Ostjudische Zeitung 1929. g. 14. jūlijā raksta:

Reliģiskās dzīves atzītais avots bez izņēmuma priekš visiem žīdiem ir tora, talmūds un tā sistēmatisks apstrādājums — šulhans aruchs. Pie mums žīdiem nevar būt ne runas par kādu dogmatisku atšķirību. Mūsu stiprums ir cieša turēšanās pie 3000 gadu atstājumiem un piederības pie vienas ticības, par kuŗu tūkstošiem mūsu senču ir sadedzināti uz sārziem un par kuŗu arī tagad tūkstoši un atkal tūkstoši ar paceltu galvu ir gatavi iet nāvē.“

No Dr. Elsnera fanātiskā apliecinājuma mēs skaidri redzam, ka židu tauta savu likteni pašvīgi uzticējusi saviem galveniem vadoņiem un Jāves prāta tulkotājiem — rabīniem. Mēs redzējām, ka Jāve žīdiem ir netikai dievs, bet arī izredzētās tautas karalis. Rabīni, gluži dabīgi, tad ir karaļa uzticības vīri un priekšsludinātāji par židu vispasaules mesijas valsti ar Izraēļa valdnieku visām tautām. Pēc Jāves izstrādātā plāna piepildīšanas izredzētā tauta uzkundzētos goju tautām un Izraēļa bērniem tad kalpotu visi nežīdi, „caur to pasaule tad būšot pārvērsta par Ēdenes dārzu“.

Visu garīgo un laicīgo varu ietverdami savā ticībā, žīdi savu reliģiju uzskata par Jāves karaļvalsts satversmi un par tās izpaušanu nežīdiem draud ar nāvi. Piemēram:

Ir nokaujams gojs, kas pēta mūsu reliģiju. Atklāt par mūsu reliģiju kaut ko nežīdam ir tas pats, kas nokaut visus žīdus, jo, ja nežīdi zinās, ko mēs mācām par viņiem, tad viņi nokaus mūs (talmūds).

Savu iedzimto naidu maskēdami ar blēdīgas dievbijības plīvuru, žīdi vaimanādami, rokas lauzīdami un galvas kratīdami vēl šodien sauc sev palīgā visus velnus, lai par katru cenu apspiestu un uzvarētu nežīdus.

Lai visā pasaulē nodibinātu savu varu un citas tautas izsūktu, kalpinātu, verdzinātu un muļķotu, tad židu tautas 300 gudrie nodibināja slepenu sazvērestību pret visu cilvēci. Noslēpumu atslēga — židisms — laiž pasaulē divas dvīņu māsas, brīvmūrniecību un komūnismu resp. boļševismu. Abu šo kustību pirmavoti — židu reliģija. Vispirms aplūkosim vienu no židisma klēpī dzimušām dvīņu māsām — brīvmūrniecību.

Sazvērestības plāna realizēšanai izveidoja slepenu brīvmūrnieku organizācijas tīklu — brāļu ložas. Brīvmūrniecības ordeņa ložas nodibināja pēc iespējas kuplā skaitā visās zemēs. Ciānas gudro padome izstrādāja instrukcijas kā rīkoties, lai ar brīvmūrniecības palīdzību pasaulē nodibinātu židu virskundzību un savās rokās sagrābtu politisko varu. Savus noziedzīgos nolūkus rūpīgi noslēpdami tumsas aizsegā, žīdi šīs valdzinošās, noslēpumainās brīvmūrnieku organizācijās iesaistīja ļoti daudz nežīdu, tā izplešot slepenās organizācijas tīklus pa visu zemes lodi.

Kas ir brīvmūrniecība? — Brīvmūrniecība ir vispasaules žīdu slepena organizācija, kas stāv pāri visu valšķu, tautu, ticību, kārtu un partiju izšķirībām. Brīvmūrniecība tiecas apvienot visus ļaudis uz vienlīdzības pamatiem, cenšoties radīt paradīzi zemes virsū. Brīvmūrnieki oficiāli dēvē sevi par filantropisku vispasaules organizāciju, kas grib apvienot visas zemes lodes iedzīvotājus bez ticības un tautības izšķirības. Brīvmūrniecības devīze ir brīvība, brālība un vienlīdzība ar mērķiem — patiesības meklēšana, tikumības pilnības sasniegšana, vispārēja labdarība un tautu saprašanās.

Lūk, zem kādas maskas brīvmūrnieki uzstājas sabiedrībā pilnīgi atklāti. Patiesībā medaļas otra puse rāda gluži pretēju ainu. Bet tas nav tik viegli konstatējams, jo viņu faktiskā noziedzīgā darbība norisinājas aiz kulisēm un vislielākā slepenībā. Oficiālos mērķus un oficiālo pastāvēšanu brīvmūrnieki nenoliedz, bet neoficiālie mērķi un aizkulišu darbība tiek uz visrūpīgāko noslēpta ne tikai no sabiedrības, bet arī no pašu biedru nospiedošā vairākuma — zemāko gradu brāļiem. Noslēpumus atklāj tikai sevišķi izraudzītiem un stingri pārbaudītiem biedriem, uzņemot viņus augstāko brāļu pakāpē vai uzdodot viņiem svarīgu uzdevumu izpildīšanu. Neoficiālos mērķus zina tikai visaugstāko pakāpju brāļi. Kādi ir šie neoficiālie mērķi?

Tie ir mērķi izaudzināt no nežīdiem mākslīgus žīdus, kas strādātu žīdu tautības un žīdu ticības interesēs.

Brīvmūrniecības organizācija ir internacionāla ar uzdevumiem sagraut un iznīcināt citu tautu un valšķu garīgo un materiālo kultūru.

Tautu nacionālisma, ticības ideālu un āriešu morāles vietā, brīvmūrnieki sludina kosmopolitismu. Uzticību savai valstij un valdībai, brīvmūrnieki apmaina pret paklausību un uzticību savas slepenās vispasaules valsts likumiem un savai vispasaules valdībai.

Lai realizētu mērķus par vispasaules valsti, tad visās zemēs jārada nemieri un jūkas, lai izdevīgā brīdī brīvmūrnieki visu varu sagrābtu savās rokās.

Brīvmūrniecība kā žīdu ordenis vai organizācija, izpilda žīdu ciltsgēva Jāves ideālus, kas izteikti talmūdā, torā un

šulhan aruchā — par goju tautu dzīves pamatu pilnīgu sagraušanu un nežīdu iznīcināšanu.

Biedrus organizācijā iesaista ar sevišķu zvērestu, nepaskaidrojot brīvmūrniecības ordeņa brāļu daudzo un dažādo pakāpju nozīmi.

Zvēresta teksts:

„Es apsolos un zvēru Lielā pasaules radītāja priekšā, ka nekad neizpaudīšu brīvmūrnieku noslēpumus, zīmes, vārdus, mācības, paražas un apņemos mūžīgi ciest klusu. Es apsolos un zvēru Dievam, ka visu, kas man uzticēts un ko man uz priekšu ziņos, es neatklāšu ne ar rakstiem, ne ar vārdiem, nedz ar zīmēm, kā arī nedošu neko iespiest vai izcirst akmenī vai metallos. Gadījumā, ja es nepildītu savu doto solījumu, pats brīvprātīgi stāšos tiesas priekšā par kauna pilno nodevību: lai manas lūpas izdedzinātu ar karstu dzelzi, lai nocirstu roku, izrautu mēli, pārgrieztu rīkli un pakārtu brīvmūrnieku ložā jaunu brāļu uzņemšanas laikā par biedinājumu citiem. Pēc tam lai manu miesu sadedzina un pelnus izkaisa pa vējam, lai nepaliktu nekādu zīmju, kas atgādinātu manu nodevību.“

Pārejot augstākā pakāpē, jānodod vēl šāds zvērests:

„Es pārtraucu visus sakarus ar visiem, kam es esmu apsolījis uzticību, paklausību un dienestu: zvēru, ka atklāšu saviem brīvi izvēlētiem priekšniekiem visu, ko redzēšu, lasīšu, dzirdēšu, uzzināšu, atklāšu, kā arī meklēšu to, kas noslēpts manam skatam; zvēru paklausīt pavēlēm, kuŗas saņemšu, lai atbrīvotu zemi no tirānkiem un ordeņa ienaidniekiem; atsakos no zvēresta, kuŗu esmu devis vai kuŗu vēl varētu dot tēvijai un likumiem.“

Šo šausmīgo zvērestu saturs skaidri mums rāda brīvmūrniecības noziedzīgos mērķus. Vai labiem mērķiem kalpojoš būtu jābaidās no cilvēces un sabiedrības kritikas?

Kāds ievērojams antisemīts raksta:

„Brīvmūrniecības noslēpums ir žīds. Bet žīda mērķis ir gāzt visus troņus un altārus, lai padarītu Dāvida sēklu par visas pasaules ķeizaru un pātriarchu.“

Ordeņa brāļiem uzticēto noslēpumu izpaušanu vai brīvmūrniecībai kaitīgu darbību — soda ar nāvi. Tas atgādina mums čekas terora sistēmu, ka gandrīz virs katra pilsoņa galvas karājas neredzamais Damokla zobens. Sajuzdams slepeno, neatlaidīgo sekotāju draudus, brīvmūrnieku organizācijas loceklis ir gatavs uz vislaunākiem noziegumiem.

Nacionālisma un visu ārisko tikumu un paražu nīdēji, masoni vai brīvmūrnieki ir starptautiskie afēristi, kas kalpo žīdu vispasaules mesijam. Lielākā daļa no viņiem ir karjēristi, avantūristi, dēku meklētāji un garīgi pāržīdoti ļaudis. Bet viņu vidū atrodas arī naīvi antiņi no nežīdu vidus, kuriem nenāk ne prātā — kādiem mērķiem un uzdevumiem viņi kalpo pēc iesaistīšanas brīvmūrniecības organizācijā.

Nemot vērā stingro padotību un lielo noslēpumainību, kāda valda šīs organizācijas locekļu attiecībās, zemāko pakāpju brāļiem nemaz nav iespējams iepazīties ar augstāko pakāpju vai ložu dižmeistaru personām un viņu aizkulišu darbību. Ar tādiem paņēmieniem žīdi noslēpj nežīdu acīm savus noziedzīgos nodomus par nežīdu iznīcināšanu un žīdu vispasaules valsts nodibināšanu.

Visi atentāti un politiskie streiki un dažādi terora akti pret nacionālām valdībām un žīdiem nelabvēlīgiem valdniekiem ir brīvmūrniecības kalpu roku darbs. Pēdējos 2 gadsimtos visi izdarītie atentāti oficiāli ir pierādījušies par šīs noziedzīgās organizācijas brāļu noziegumiem.

Masonisma neredzamās varas noslēpumu atslēga — ar terora palīdzību pret āriešu tautu valdniekiem, streiku, nemieru un revolūcijas palīdzību nežīdu tautas tā novājināt, ka tās pazaudē pretošanās iespēju žīdu virskundzībai. Lūk, tādā veidā sistemātiski piepildījās žīdu rabīnu izstrādātie plāni, un brīvmūrniecība savos apkampienos iekļāva gandrīz visu pasauli, par galveniem centriem izvēloties Angliju un Ameriku.

Savā vispasaules iekarošanas politikā un citu tautu valdību sagraušanas tieksmēs, starptautiskais žīdisms savā aizsardzībā paturēja Angliju un Ameriku. Cik nožēlojami tas arī neizklausītos, Anglijas karalis un Amerikas savienoto valstu prezidents Franklins Ruzvelts ir brīvmūrnieki! Līdz ar to Anglija un Amerika ir īstie brīvmūrniecības perekļi un vispa-

saules žīdu politiskās un saimnieciskās varas pamati. Uz šiem pamatiem balstās arī Anglijas un Amerikas valstu valdības, kas savukārt izmanto brīvmūrniecību savu imperiālistisko mērķu sasniegšanai Eiropā, Āzijā un Afrikā.

Starptautiskā žīdiskā prese gan izbazūnē Angliju un Ameriku par starptautisko tiesību un cilvēku brīvību sargātājam valstīm, bet patiesībā Anglijas imperija balstās uz brīvmūrniecības organizācijas nesaudzīgu slepenu terroru citās zemēs un atklātu un nepielūdzamu bardzību iekšzemē.

Anglijas karalis būdams viens no augstākās pakāpes brīvmūrniecības ordeņa dižmeistariem, izdod direktīvas saviem zemākiem brāļiem: sēt naidu, radīt nemierus un organizēt visāda veida grautiņus, ar to izpostot un sagandējot citu tautu dzīvi. Radīt karus, novājināt citas tautas, radīt mākslīgi izbūvētas valstis un ar to gūt sev saimnieciska rakstura labumus un visā pasaulē nostiprināt angļu-žīdu lordu imperiālo politiku ir Anglijas karaļa ložu dižmeistara galvenais uzdevums. Angļu kolonijās valda vislielākā patvaldība, gandrīz verdzība. Reizē ar to mēs mācāmies pazīt Anglijas karaļa neaprobežoto patvaldnieka varu. Pasaulei un angļu tautas plašām masām tiek ieskaidrots, ka karalis tikai vadot un reprezentējot valsti, bet nevis valdot.

Uz tādiem pašiem pamatiem dibinājas arī otra žīdu rokas puīša Amerikas prezidenta — Ruzvelta vara. Bet tāpat kā čekas tiranns Staļins aiz savas fiktīvās konstitūcijas maskas asins jūrā noslicinājis miljoniem nežīdu, tāpat Anglijas karalis un prezidents Ruzvelts zem cilvēku tiesību un brīvību lozungiem piekrāpj tautas un uzspiež tām savu masoņu demokrātismu, lai pēc tam brīvmūrniecības žņaugos tās beigtu elpot par godu žīdu vispasaules mesijam.

Neredzamā vara ir kā milzīgs polips, kas izstiepis savus taustekļus visapkārt zemes lodei. Visos apstākļos žīdi ir pratuši piemēroties un savas fiktīvās mācības sagrozīt nežīdu apmuļkošanai: nabagos ar utopiskām maldu mācībām un pilsonību ar slepenām brīvmūrniecības organizācijām.

Brīvmūrniecības šūpulis ir Anglija. 1648. g. revolūcija, kuŗu izveda brīvmūrnieks Olivers Kromvels, lika pamatus brīvmūrniecībai Anglijā. Kromvela uzvaru par karali izmantoja Ang-

lijas žīdi, nododot valsts politisko un saimniecisko varu brīvmūrniecības ietekmei un valdīšanai. Pēc tam ātrā laikā brīvmūrniecība Anglijā izauga par varenu politisku spēku, kam pakļāvās visas citas varas valstī.

1717. g. Anglijas brīvmūrnieki nodibināja ložu savienību, nosaucot to par Anglijas lielložu, un iesvētīja par tās dižmeistaru — Anglijas karali. No tā laika Anglija tapa par centru no kura masonisms kā zirnekļu tīkli izstiepās pa visu pasauli. Viņa majestāte Anglijas karalis, kā žīdu brīvmūrniecības virsvadonis, savu noziedzīgo mērķu realizēšanai nodibināja tautu savienību Ženēvā. Šis iestādījums patiesībā bija visu zemju brīvmūrniecības ložu savienība, kas kalpoja vispasaules žīdu slepenai valdībai.

Tāpat kā Anglijā arī Amerikā noteicošais faktors ir žīdība. Visa Amerikas izcelšanās un attīstība, tās saimnieciskā, politiskā un kultūrālā dzīve ir dziļi iesaistītas ar brīvmūrniecību jeb masonismu.

1720. g. Amerikā nodibinājās pirmās brīvmūrniecības ložas. Tās ātri izplētās pa visu Jauno pasauli un 1731. g. apvienojās vienā lielložā, pakļaujot to Anglijas lielložas dižmeistaram — Anglijas karalim.

1752. g. 4. janvārī brīvmūrniecība par brāli uzņēma Džordžu Vašingtonu, kas vēlāk kļuva par pirmo Ziemeļamerikas savienoto valstu republikas prezidentu. Būdams brīvmūrnieks, šis pirmais Amerikas prezidents ir darījis ļoti daudz pasaules žīdisma uzskundzēšanās labā. Amerikā brīvmūrniecības vara ir tik liela, ka viņas lomu amerikāņu tautu dzīvē mēs varam saprast no piemēra, ka no 30 Amerikas republikas prezidentiem — 23 ir bijuši masoni vai brīvmūrnieki. Masonis un brīvmūrniecības ordeņa brālis ir arī tagadējais prezidents Franklins Ruzvelts.

Savus ziedu laikus brīvmūrniecība Amerikā sasniedza 19. gadsimtā. Jau 1909. g. tur darbojās 13.000 ložu ar 1.200.000 brāļiem. Bet 12 gadu vēlāk, 1920. g., jau bija 14.000 ložu ar 1.800.000 ordeņa brāļiem. Pēc 1932./33. g. statistikas datiem Amerikas ložās bija 3.579.547 brāļi, Eiropas ložā 666.691, okeānijas ložās 200.949, Āfrikas ložās 8.500 un Āzijas ložās 6.402 brāļi; no pievestiem skaitļiem mēs redzam, ka Amerikas ma-

soņu skaits tālu pārsniedz pasaules mazoņu kopskaitu. Visā pasaulē skaitās 4.457.079 brāļi, kas sastāda galveno žīdu tautas avangardu.

Līdz nacionālsociālisma nākšanai pie varas Vācijā, visā pasaulē un arī Eiropā brīvmūrniecība bija faktiskā tautu saimnieciskās un kultūrālās dzīves noteicēja un vadītāja. Piemēram, Amerikas valstu abās likumdošanas iestādēs — kongresā un senātā — $\frac{3}{4}$ locekļu ir brīvmūrnieki. Tāpat mazoņi sagrābuši savās rokās visas citas valsts un sabiedriskās iestādes, nežēlojot šim nolūkam milzu summas, jo gandrīz visi lielie kapitāli Amerikā atrodas žīdu rokās.

Amerikā dzīvo 6.000.000 žīdu. 1789. g. tur bija tikai 500 žīdu. Pagājuši tikai 153 gadi, bet žīdu pieplūdums Amerikā tik strauji progresējis, ka tālu pārsniedz vislaunākos paredzējumus.

Angliju sev pakļāvuši 1.000.000 tur dzīvojošu žīdu, bet 135 miljoni lielā Savienoto valstu tauta šodien smok zem 6.000.000 lielā žīdu pulka, kas ar brīvmūrniecības diktatūras un zelta varas palīdzību tur savās rokās visu Jauno pasauli.

Amerikā, tāpat kā Padomju Krievijā nav neviena žīda, kas nodarbotos ar zemes apstrādāšanu vai būtu par vienkāršu strādnieku. Viņi apdzīvo lielākās un greznākās Amerikas pilsētas un skaitās šo pilsētu faktiskie saimnieki. Ņujorka un Čikaga mudžēt mudž no Mozus dēliem, kas pārvalda milzīgus nekustamus īpašumus, lielus uzņēmumus, bankas un lieltirgotavas. Milzīgo bagātību pieaugšana nodrošina žīdiem neaprobežotu varu pār politisko un visu sabiedrisko dzīvi. Prese atrodas pilnīgi žīdu rokās, un visā pasaulē tā attīsta plašu propagandu sabiedriskās domas labvēlīgai ietekmei brīvmūrniecības interesēs.

Vispasaules galvenais brīvmūrniecības sēdeklis ir Čikaga. Šeit atrodas vispasaules pārvaldes apslēpts centrs. Pārvaldes centrā darbojas no žīdu brīvmūrniecības ordeņa B'nai Brit brāļiem izraudzīti uzticami „300 vīri“, kas valda par pasauli. B'nai Brit organizācijā par brāļiem uzņem tikai žīdus, un šī organizācija izstrādā direktīvas un dod rīkojumus pārējām brīvmūrniecības ložām. Žīdu B'nai Brit brīvmūrnie-

cības ordenim ir arī tieši padota Anglijas lielloža ar tās dižmeistaru Anglijas karali.

B'nai Brit ordeņa dzīve norit vislielākā slepenībā. Brīvmūrniecības augstais nams uzmanīgi seko Amerikas Baltā nama darbībai un rūpējas, lai visā pasaulē visas lietas norisinātos pēc Ciānas gudro padomes lēmumiem un rīkojumiem. Izklusās neticami, gandrīz neiespējami, ka kāda neredzama vara valdītu pār cilvēci. Bet ko saka par to apsūdzētie? — Lūk, kā:

„300 vīri, kas pazīst viens otru, vada pasaules saimnieciskos likteņus un meklē sev pēctečus no sava vidus.“

Šos vārdus nesaka neviens cits kā brīvmūrnieks žīds Rātenaus, kas pasaules kara laikā bija Vācijas finanču ministrs.

Bij. Anglijas ministru prezidents žīds lords Bekonfīlds raksta:

„Brīvmūrniecība iespiežas visos noslēpumos un valda pār pasauli. Eiropā nav bijusi neviena liela politiska kustība, kuŗā brīvmūrniecība nebūtu piedalījies. Tagadējo Eiropas vēsturi var uzrakstīt tikai tas, kas iesvētīts ložu noslēpumos.“

Bet mūsu vēstures grāmatās par to nekas netiek rakstīts. Lūk, pašu žīdu apgalvojumi ir svarīgi pierādījumi žīdisma apsūdzībā. Vienmēr to paturēsim atmiņā, jo žīdu atzišanās atvieglo mūsu stāvokli izšķirties: par vai pret. Vēl viens piemērs:

„Pasauli pārvalda pavisam citi cilvēki, nekā domā tie, kas neskatās aizkulisēs. Mūsu gadsimtā valdībām jāreķinās ar slepenām biedrībām, jo tās var pat pēdējā minūtē izjaukt ikkatru izstrādātu likumu, noslēgtu līgumu vai kādu citu veiktu darbu. Tām visur ir aģenti, kas ne ar ko nerēķinās. Tie ir gatavi nokaut katru cilvēku un ir gatavi arī uz masu slepkavībām. Brīvmūrniecība ir uzliesminājusi visas revolūcijas, izplatījusi visas starptautiskās strāvas un vadījusi nemierus un sacelšanos“ Behingēms.

Ne tikai atsevišķi žīdi dižodamies nomet sev masku, bet arī to pašu apliecina žīdisma vadītāja — Ciānas gudro padome, piemēram:

„Pravieši mums ir mācījuši, ka pāts Dievs izredzējis mūs par visas pasaules valdniekiem. Dievs darījis mūs par ģenijiem, lai mēs būtu spējīgi veikt šo uzdevumu. Ja arī pretējā pusē rastos ģenijs, tad tomēr tas kristu, jo iesācējs nespēj mēroties ar norūdītu cīnītāju. Tad izceltos mūsu starpā tāda cīņa, kādu pasaule vēl nav pieredzējusi, bet pretinieka ģenijs būtu nokavējies: valsts mašīnas riteņi griežas, jo tos bīda kustinātājs spēks — zelts, kuru mēs jau turam savās rokās. Mūsu gudro izdomātā zinātne — politiskā oikonomija — jau sen ir padarījusi kapitālu par saimnieciskās varas noteicēju. Lai kapitāls neaprobežoti valdītu, mums jāiegūst monopols tirdzniecībā un rūpniecībā. Neredzamas rokas jau strādā un realizē šo plānu visās pasaules daļās. Drīz mēs radīsim milzīgus monopolus, kuri izslēgs katru svešu konkurenci un noderēs mums par spēcīgu bagātības avotu. Visas goju bagātības tādā mērā būs atkarīgas no mūsu monopoliem, ka pēc kādas politiskas katastrofas tās līdz ar valsts kreditu pirmā dienā izslīdēs no viņu rokām. Klātesošie oikonomistu kungi, es lūdzu jūs pareizi novērtēt šo plānu! Visiem līdzekļiem mums jāpanāk virskundzības vara, kurai jāizliekas par visu aizstāvi un labdari, lai visi labprātīgi padotos mums. Mūsu rokās atrodas tagadnes lielākais spēks — zelts. Vajadzības brīdī mēs varam dabūt to no savām glabātuvēm katrā vēlamā daudzumā. Tas pierāda, ka mūsu kundzība ir Dieva izredzēta. Mūsu bagātība liecina, ka mūsu gadsimtos pastrādātais ļaunums galu galā kalpo patiesai labklājībai un īstai kārtībai, ja arī to sasniegšanai pielietojām varmācību.

Ciānas gudro protokoli.

Visiem līdzekļiem tiekdamies pēc virskundzības varas, kurai jāizliekas par visu aizstāvi un labdari, lai visi labprātīgi padotos žīdiem, pēdējie ar zelta un brīvmūrniecības organizācijas palīdzību realizēja ideju, par visas pasaules sociālizāciju,

komūnizāciju un ietilpināšanu vienā vienīgā valstī bez ticības un tautības izšķirības. Turēdami savās rokās visas pasaules zeltu un pilnīgi apzinādamies savu sasniegto lielo varu, žīdi vairs neapmierinājās ar tumsas varu un aizkulišu darbību, bet ar nepacietību tie gaidīja stundu, kad piepildīsies viņu vispasaules ķeizaristes ideja un Izraēļa valdnieks uzliks sev galvā Eiropas pasniegto kroni.

Par vislabāko un radikālāko līdzekli savu fantastisko mērķu piepildīšanā žīdi izvēlējās utopisku mācību — marksismu. Centīgs rabīnu skolnieks Vācijas žīds Morduchajs izgudroja līdzekli citu tautu dzīves izpostīšanai un saindēšanai — ideju par visas pasaules sociālizāciju, komūnizāciju un ietilpināšanu vienā vienīgā valstī bez ticības un tautības izšķirības.

Lai nerastos neuzticība pret jauno mācību un viņas izgudrotāju, tad Morduchajs pārdēvējās par Marksu, nosaucot savu izgudrojumu par marksismu. Pilnīgai nežīdu maldināšanai šās utopiskās mācības izplatīšanu pret labu atalgojumu nodeva nežīdiem, nosaucot šos tautas nodevējus pas sociālistiem vai komūnistiem.

Milzīgās žīdu zelta rezerves deva iespēju bez liekām grūtībām jauniem viltus mācības sludinātājiem apbraukāt visas zemes un visās valstīs ievazāt internacionālo žīdu preci — sociālismu vai komūnismu. Bolševisma dvīņu māsa brīvmūrniecība jau bija sagatavojusi labvēlīgus apstākļus komūnistisko ideju iesakņošanai nežīdu tautās, un visur, kur vien ieradās žīdu aģitatori, tos jau sagaidīja ievērojams piekritēju pulks. Žīdu zelta kalpībā stāvošie mītiņu runātāji izplatīja pa visām Eiropas valstīm marksismu, sašķeļot ikkatru tautu buržujos un proletāriešos. Šādu nežīdu tautu šķelšanos marksisti nosauca par šķiru naidu un pastāvīgo brāļu karu, par šķiru cīņu.

Bet visas pasaules vai atsevišķas tautas apvienots viengabalains proletāriāts ir milzīgs spēks, kas, strādniekiem atmosfērā, varētu samalt pašus žīdus. Pret šādu varbūtību žīdi nodrošinājās, sadalot proletāriešus dažādās sugās un pasugās, kā komūnistos, sociālistos, anarķistos utt.

Patiesībā, šie nogrupējumi bija ar vienādiem mērķiem un uzdevumiem, bet strādnieku savstarpējo apkaņošanu izsauca žīdi līdz tam laikam, kād visa vara pāries pēdējo rokās.

Pēc tāda paša parauga brīvmūrniecība attīstīja aktīvu līdzdarbību, saskaldot pilsonības vienoto fronti, kas radīja mūžīgu nevienprātību. Tā saindējot nežīdu tautu dzīvi, žīdi rīkojās pēc Ciānas gudro padomes izstrādātām instrukcijām, piemēram:

„Mūsu galvenais uzdevums ir vājināt goju tautu prātu un atradināt tās no patstāvīgas spriešanas politiskās lietās. Tautas, tāpat kā atsevišķas personas, visos laikos uztver vārdus it kā tie būtu jau darbi un nevēro, vai solījumiem seko piepildījumi. Tādēļ mēs dibināsim propagandas birojus un liksim saviem izraudzītiem aģentiem ar skaistām runām pierādīt, ka mēs kalpojam labdarībai un progresam. Mēs pieņemsim visu partiju un visu virzienu seju un dosim tautām visāda veida runātājus.

Mūsu valdīšanas sekmju labā nepieciešams maitāt tautu raksturus, vairot to trūkumus, kaitīgas parašas, netikumus, kaislības un novest tās tādā juceklī, ka ļaudis vairs viens otru nesaprastu. Ar to mēs sēsīm naidu un neuzticību visās partijās un organizācijās, saskaldīsim visus kolektīvos spēkus, kas negribētu padoties mums. Ar visu to mēs piekausēsīm gojus un piespiedīsim būt mierā ar starptautisko varu, kas spēs uzsūkt visus pasaules valdību spēkus un sastādīt pasaules virsvaldību. Tagadējo valdnieku vietā mēs liksim šausmu tēlu, kura rokas būs izstieptas uz visām pusēm kā knaibles un kuŗa „virsvaldības administrācija“ (300 gudrie, aut.) būs tik milzīga, ka tai tautas nespēs pretoties.

Ja tauta tic Dievam, tad viņu viegli vadīt draudžu aizsardzībā. Tad tā padēvīgi un pazemīgi iet savu garīgo ganu vadībā un klausā Dieva noteikumiem. Tāpēc mums jāsatricē ticība un jāizrauj no goju prātiem dievības un gara principi. Kad mēs tapsim par valdniekiem, tad nevēlēsimies vēl kādas citas reliģijas eksistenci, kā vienīgi mūsējo ar vienu Dievu, ar kuŗu liktenis saista mūs kā izredzētos un apvieno mūsu likteni ar visas pasaules likteni. Tādēļ visas citas ticības jāiznīcina. Ja sākumā radīsies bezdievji, tad tomēr tas nebūs par šķērslī nākamām paaudzēm klausīties mūsu svētru-

nas par Mozus ticību, kuŗa ar savu pārdomāto un stingro sistēmu novedusi mūs pie visu tautu iekarošanas. Mūsu prātnieki apspriedīs visu goju ticību trūkumus, bet nekad neviens gojs neapspriedīs mūsu ticību no tās patiesā redzes stāvokļa, jo nekad neviens pamatīgi neuzzinās, izņemot mūs pašus, kas nedrīkst izdot mūsu ticības noslēpumus. Kad Izraēļa ķeizars liks sev galvā Eiropas pasniegto kroni un taps par pasaules patriarchu, tad viņš būs arī īstais pāvests un internacionālās baznīcas augstākais priesteris.

Brīvmūrniecība ir visu mūsu slepeno biedrību vadītāja un mūsu neredzamās varas aizkulišu mērķu sega. Šīs varas darbības plāns un atrašanās vieta paliks vienmēr nezināma. Lai aplinkus iegūtu to, kas mūsu tautai nav iespējams iegūt taisnā ceļā, mēs bez ārējās visiem pazīstamās mūrniecības esam noorganizējuši tajā slepeno brīvmūrniecību (B'nai Brit ordenis, aut.), kuŗu lopiskās goju tautas nepazīst un kuŗas mērķus viņas pat nenojauš, kad mēs ievilinām viņas savā neredzamā brīvmūrniecības ložu armijā, lai viņas maldinātu savas rases piederīgos mūsu nolūku labā. Tāpēc līdz nākšanai pie savas valsts varas mēs dibināsim un vairosim brīvmūrnieku ložas visā pasaulē un ievilksim tajās visus redzamākos sabiedriskos darbiniekus. Mūsu ložām jātop par galveno izzīņu vietu un ietekmes līdzekli. Lai apvienotu visu ložu darbību, mēs centralizēsim tās visas vienā, kuŗu pārvaldīs un vadīs mūsu gudrie un no kuŗas izies parole un programma. Ik vienas ložas uzdevums ir būt par visādu virzienu un elementu kamolu. Visslepenākie goju politiskie plāni būs zināmi mums jau to izstrādāšanas dienā.

Kad mēs nāksim pie varas, tad sodīsim ar nāvī jaunu slepenu biedrību dibinātājus un likvidēsim pastāvošās slepenās biedrības, aizvadot uz viņpasauli gojus brīvmūrniekus, kuŗi zina mūsu noslēpumus. Vajadzības gadījumā mēs nonāvēsim gojus brīvmūrniekus un neviens, izņemot mūsu brāļus, par to nezinās un pat nebūs aizdomās, jo viņi mirs kā no dabīgas nāves — saslim-

šanas. Pat brāļi nedrīkst par to protestēt. Nāve ir katras radības neizbēgamais gals. Labāk tuvināt šo galu tiem, kas jauc mūsu darbu, nekā mūsējiem, kas esam šā darba plāna autori. Cik gan tālredzīgi bijuši mūsu senie gudrie, kas teikuši, ka nopietna mērķa sasniegšanai nav jāapstājas pie līdzekļu izvēles un nav jāskaita upuri, ko nes par labu šiem mērķiem. Mēs neesam skaitījuši upurus no lopu goju sēklas, kaut gan esam ziedojuši daudzus no savējiem. Bet par to jau tagad esam devuši žīdiem zemes virsū tādu stāvokli, par kuŗu viņi pat ne domāt nevarēja. Samērā nelielais upuru skaits no mūsējiem ir glābis mūsu tautu no bojā ejas“ utt. utt.

Šie piemēri, kas ņemti no Cīānas gudro padomes protokoliem, ceļ dienas gaismā slepenās valdības, slepeno diplomātiju un rāda, ar kādiem līdzekļiem ir cīnījušies un arī vēl tagad cīnās žīdi, par savu lielo gala mērķi — žīdu vispasaules valsts nodibināšanos. Šim nolūkam žīdi izsvieda milzīgas zelta rezerves un izgudroja visāda veida paņēmienus, kā vislabāk savos tīklos iesaistīt nežīdus un padarīt viņus atkarīgus no žīdu varas. Par vislabāko un radikālāko līdzekli nežīdu prāta aptumšošanai noderēja Marksa utopiskais sociālisms, kas savu postošo iespaidu atstāja visā Eiropā.

Strādniecība, nepazīdama marksisma izgudrotāja ļauno mērķi, iedomājas sekojam kādai augstākai idejai un darām kādu labu darbu, cīnoties par pasaules pārlabošanu. Āriešu jaunatne, kas augusi un veidojusies ideālistisko pasaules uzskatu garā, atsaucīgi reaģēja uz cilvēces tiesību un brīvības lozungiem, iestājoties sociālistu rindās un aktīvi cīnoties par taisnības nodibināšanu zemes virsū un strādnieku un citu darba ļaužu grūto dzīves apstākļu pacelšanu.

Pašā Eiropas sirdī, Vācijā un Itālijā, sociālisms bija saindējis plašas tautas masas. Bet par visauglīgāko zemi marksisma sēklai žīdi bija atraduši naīvo krievu tautu. Nevienā citā zemē marksisms neguva tik labus panākumus, kā tas bija lielajā slāvu zemē.

Brīvmūrniecības dienestā stāvošie aģitatori attīstīja spēcīgu propagandu visā Krievijā, iespiedzamies gan pilsētu, gan zem-

stu domēs un visdažādākās sabiedriskās organizācijās. Tika nodibināti tautas klubi, tautas augstskolas, izglītības biedrības un sarīkoti dažādi kursi, kur lekciju veidā apmācīja krievu tautu pēc brīvmūrniecības ordeņa reglamentiem par žīdietības aklu ieroci cīņā pret monarchismu un cara valdības gāšanu. Sevišķu ziņkāri par marksismu izrādīja skolu jaunatne un studentība. Tas apstākļi labvēlīgi iespaidoja brīvmūrniecības darbību tā, ka ar žīdu nodibinātās izglītības līgas palīdzību marksisma iespaidam pakļāva gandrīz visas Krievijas skolu jaunatni. Sabiedriskās domas labvēlīgai ietekmei un noskaņošanai sociālisma garā, brīvmūrniecības ložu savienība asignēja miljoniem zelta franku nelegālās literatūras izplatīšanai un laikrakstu izdošanai. Tas stipri veicināja sociālisma ideju iespaidu uz visplašākām tautas masām un visā valstī attīstījās gan atklāta, gan slepena pretvalstiska darbība ar vienu mērķi — gāzt monarchiju Krievijā. Žīdu pusē nostājās radikālā un revolūcionārā krievu inteliģence un visā Krievijā pieauga milzīgs politisko noziegumu skaits.

Slēpdamies brīvmūrniecības tumsas labirintos, žīdi arī komūnisma cīņas laikā savu lielo aktivitāti it kā strādniecības atsvabināšanai izrādīja labi maskētā un sākumā tikai slepenā veidā. Bet tiklīdz žīdi pārliecinājās par savu iespaidu pārsvaru, tad tie atklāti nostājās revolūcijas cīnītāju pirmajās rindās un bija galvenie revolūcionārās kustības radītāji un vadītāji. Žīdu lielo aktivitāti marksistisko ideju izplatīšanā pierāda apcietināto statistika, ka uz katru apcietināto nežīdu bija 9 (!) žīdi.

Viena no vissvarīgākām revolūcionārās kustības šūniņām bija 1897. g. nodibinātā „Vispārējā žīdu strādnieku savienība Krievijā un Polijā“. Šī organizācija apvienoja sevī žīdu miljonus un žīdu inteliģenci un saīsināti saucās „Bunds“.

1899. g. „Bunds“ apvienoja daudzas revolūcionāras organizācijas „Krievu sociāldemokrātu strādnieku partijā“. Šīs partijas dibinātāji bija 4 žīdi, 3 cittautieši un tikai 2 krievi. Partijas pirmais kongress notika Minskā, kā žīdu bieži apdzīvotā vietā.

Krievijas sociāldemokrātu strādnieku partijas centrālkomitejā ar dažiem izņēmumiem bija tikai žīdi, kas vienā un tanī pašā laikā bija arī žīdu nacionālās organizācijas „Bunds“ centrālkomitejas locekļi.

1903. g. sociāldemokrātu strādnieku partija sašķēlās divās daļās — bolševikos un meņševikos jeb radikālos un mērenos sociāldemokratos. No šejienes arī cēlies vārds bolševisms, kas apzīmē sašķeltās krievu sociāldemokrātu strādnieku partijas žīdisko vairākumu.

Ieguvis noteicošo lomu krievu progresīvās inteliģences aprindās, bolševisms jeb žīdisms laida darbā visus savā rīcībā esošos līdzekļus, lai iespējami ātrāk gāztu krievu nacionālo valdību un valsts varu sagrābtu savās rokās.

Šim nolūkam brīvmūrniecības ordenis radīja iespaidīgu bolševisma varas tapšanas faktoru, nodibinādams 1903. g. sev pakļautu organizāciju „Krievu atbrīvošanas savienība“.

Par atbrīvošanas savienības vadītāju izbīdīja nodevēju brīvmūrnieku Miļukovu.

Miļukovs kā brīvmūrnieks bija uzticīgs brālis vispasaules žīdisma slepenai valdībai un tanī pašā laikā vadīja kā redaktors un izdevējs žīdu laikrakstu — „Reč“.

Oficiāli atbrīvošanas savienības centieni izrietēja, it kā par konstitūcijas un demokratijas ieviešanu Krievijā, bet patiesībā uzturēja visciešāko kontaktu ar „Bundu“, attīstot ārkārtīgi plašu revolūcionāru darbību; šim nolūkam izmantojot žīdu lielos materiālos līdzekļus. Žīdiski brīvmūrnieciskās „Atbrīvošanas savienības“ galvenais uzdevums bija radīt nemierus, prasot tautai brīvību un ar preses palīdzību graut valdības autoritāti un kompromitēt to sabiedrības acīs.

Valsts varas sagraušanai, žīdiski bolševistiskā kliķe kā stiprāko ieroci izmantoja augstskolu studentus, pašvaldību vadītājus, ierēdņus, kaņavīrus un visus, kas aklī uzticējās un gaidīja „labākus laikus“. Tumšie spēki kūdīja ļaužu masas uz sacelšanos un sarīkoja veselu rindu terora aktu pret ķeizarisko galmu, ministriem, gubernātoriem, pilsētu galvām un citām augstākām amata personām.

Žīdu aģitatori apdullināja masas ar fantastiskiem solījumiem par paradīzi zemes virsū, kas piepildīšoties, tiklīdz ra-

dīsies piekāpīga valdība no pašu vidus. Valdībai tika uzstādītas visdažādākās prasības, to nepildīšanas gadījumā piedraudot ar streiku, kārtības un miera dezorganizāciju.

Židisma galvenais nolūks — radīt chaosu nežīdu vidū papildījās, eksperimentējot ar ļauzu masām un atmodinot viņās kaislības un visu pakļaujot pūļa instinkta varai.

Bērni tika uzaicināti neklausīt saviem vecākiem, skolnieki skolotājiem, kareivji saviem priekšniekiem, strādnieki darba devējiem, studenti profesoriem un ticības piekritējus kūdīja pret baznīcu un mācītājiem.

1903. g. nodibinātā „Krievu sociāldemokrātu strādnieku partija“ un „Krievu atbrīvošanas savienība“ ar dzinēj spēku „Bundu“ radīja Krievijā kustību, kas vērsās pret visu krievisko, cilvēcīgo un par galveno vainīgo izbīdot un apsūdzot valsts galvu — caru Nikolaju II. Dumpīgais noskaņojums krievu tautā pieņēma tik draudošus apmērus, ka 1905. g. 17. oktobrī ķeizars izdeva manifestu par valsts domes saaukšanu. Tika piešķirta preses, vārda, sapulču un biedrošanās brīvība. Bet kas notika? Izrādījās, ka to žīdi tikai bija gaidījuši. Ieguvuši sev rīcības brīvību, tie attīstīja ļoti rosīgu propagandu pret caru un valdību, aicinot tautu uz atklātu dumpi!

Lūk, kā pateicās žīdi par piešķirto brīvību! „Bunda“, „Sociāldemokrātu partija“ un „Atbrīvošanas savienības“ trīs vienība izrādījās liktenīga cara Nikolaja II valdībai un visai krievu tautai.

1905. g. 12. oktobrī Pēterpils strādnieku deputātu padome, kuŗas dibinātājs un pirmais priekšsēdētājs bija žīds Trockis-Bronšteins, izsludināja ģenerālstreiku. Centrālā strādnieku deputātu padome pārtrauca telefonu un dzelzceļu satiksmi. Uzliesmoja nemieri un izcēlās pūļa sadursme ar kaŗaspēku un policiju. Zemnieki laupīja, dedzināja muižas un apkāva lopus... Bet žīdi, rikodamies pēc Ciānas gudro likumiem, soli pa solim tuvojās lielajam gala mērķim — žīdu virskundzībai.

Un mēnesi vēlāk, 1905. g. decembrī, uzliesmoja revolūcija Krievijas mēropolē — Maskavā. Tā bija rūpīgi organizēta, plaša vēriena militāra sacelšanās. 1905. g. decembra nemierus izdevās likvidēt tikai pateicoties leibģvardijas pulka varo-

nībai. 1905. g. revolūcija izplatījās arī Krievijas provinces pilsētās, pie tam pasaules klaidoņu žīdu radītā Izraēļa bērnu uzkundzēšanās, proti, krievu verdzināšanas kustība, nodarīja ļoti daudz ļauna arī latvju tautai.

Ka tā bija žīdu uzkundzēšanās politika, to apliecina paši žīdi. Ņujorkas žīdu avīze „The Macabeux“ 1905. g. novembrī ievietoja rakstu zem nosaukuma „Viena žīdu revolūcija“, kurā raksta:

„1905. g. krievu revolūcija ir žīdu revolūcija, jo tā apzīmē robežakmeni žīdu vēsturē. Viņa ir žīdu revolūcija tāpēc, ka Krievija ir patversme gandrīz pusei visas pasaules žīdu un ka tās valdības gāšana noteic likteni šīs zemes miljoniem žīdu un dod citiem žīdiem iespēju tūkstošiem ieplūst tajā. Taču krievu revolūcija sevišķi ir žīdu revolūcija tādēļ, ka žīdi ir visdarbīgākie cara valsts revolūcionārie darbinieki.“

Pēc 1905. g. revolūcijas vispārējais stāvoklis Krievijā kļuva ļoti nenoteikts un nedrošs. Izrādījās, ka 17. oktobrī sasauktā I valsts dome visiem līdzekļiem veicināja streiku un nemieru kustību un pilnīgi atradās brīvmūrniecības pavadā. Tā izlaida pazīstamo „Viborgas uzsaukumu“, kurā tā aicina valstij nemaksāt nodokļus un kareivjus dezertēt no armijas. Par tik noziedzīgu darbību tā tika atlaista. II valsts dome bija vēl ļaunāka. Tā no parlamenta katedras sludināja sazvērestību pret dinastiju un atklāti gatavoja valstī apvērsumu. Arī to atlaida un noziedzīgos deputātus nodeva tiesai. 1907. g. 3. jūlijā sasauca III valsts domes sēdi, kas bija mērenāka un netraucēja valdības darbību.

Par ministru prezidentu ķeizars iecēla dedzīgu krievu patriotu — Stolipinu, kas bija pazīstams kā goda vīrs. Stolipina personā žīdisms redzēja sev nopietnas briesmas un tādēļ uzdeva ordeņa brāļiem viņu nogalināt. Stolipina vasarnīcā tika nomesta sprāgstoša bumba, kas eksplodējot ievainoja viņa bērnus un vairākas amata personas.

Bet tas izcilo valsts vīru neiebiedēja, un viņš ar divkāršu enerģiju ķērās pie žīdu brīvmūrniecības apkaņošanas Krievijā. Bet bija jau par vēlu... Žīdētības vara bija izaugusi

tik liela, ka 1914. g. Kijevas pilsētas teātrī, ķeizara Nikolaja II klātbūtnē, žīdu „atbrīvotājs“ Morduchajs Bogrovs nošāva Stolipinu.

Pēc šiem notikumiem žīdu sazvērētība pret Krieviju pieņēma nežēlīgu un vispasaules raksturu.

Pateicoties tam apstāklim, ka Krievijas cara uzticības personas, kā grāfs Vitte (sieva žīdiete), bija brīvmūrnieki un nodevēji, un valsts likumos un rīkojumos vispirms sazinājās pa telefōnu ar Vācijas žīdu bankieri Mendelsonu, protams, ka pie tādiem apstākļiem Krievijas valsts kuģis neglābjami traucās pret krauju.

Pirmā tautas komisāru padome, kas 1918. g. 27. jūnijā izdeva dekretu, ka visi, kas Padomijā piekopj pretžīdisku aģitāciju, nostādāmi ārpus likuma. Uz šā žīdu komisāru dekretu pamata Padomijā ikviens, kas jebkādu vārdu izteic pret žīdiem, tiek izsludināts ārpus likuma aizsardzības un nošauts. Tā ieklejojotāju-žīdu dēļ kā pretrevolucionāri ir apšauti miljoni krievu savā dzimtajā zemē.

Un beidzot, 1917. g. oktobrī, piepildījās žīdu sapnis par absolūtās varas sagrābšanu pār 160 miljonu lielo krievu tautu un viņas nacionālām bagātībām.

Žīdi, izlaižot proklamācijas ar visādiem solījumiem, noturēja plašus mītiņus, sacēla nemierus, pārvīla savā pusē armiju, floti, strādniekus un zemniekus un ar viņu palīdzību sagrāba valsts politisko un saimniecisko varu, ievēdot proletāriāta diktatūru.

Cariskās Krievijas sagrāve un komunistu varas nodibināšanās padomju apgabalos ir brīvmūrniecības lielākais meistardarbs, kam vēsturē nav piemēra.

Brīvmūrniecības roku darbs revolūciju taisīšanā ir pazīstams jau no 1792. g. 21. septembra, kad uzliesmoja revolūcija Francijā.

Franču revolūcijas iedvesmotāji un izvedēji bija žīdi: Robespjers, Dantons un Marats. Zem „brīvības, brālības un vienlīdzības“ maskas vispasaules žīdisms panāca, ka tam piešķīra reliģijas tiesības, lai gan žīdu „reliģija“ ir pilnīgi žīdu laicīgo likumu sakopojums. Vēsturē lielā franču revolūcija ir ierakstīta tās atbaidošākās lapas pusēs, kas rāda žīdu slepkavu, Robespjera, Dantona un Marata, neapslāpējamās slepkavības alkas pret nežīdiem.

Tāpat 1918. g. revolūcija Vācijā bija žīdu brīvmūrnieku noorganizēta kustība. Kustības priekšgalā atradās žīdu vadonī un pie valdības sastādīšanas ministrus izvēlēja no žīdu vidus. Sešu vīru kabinetā, kas pārņēma savā valdībā visas valsts dzīves funkcijas, žīdiem Haazem un Landsbergam bija faktiskais iespaids uz visu valdības kabinetu. Haaze vadīja Vācijas ārlietu ministriju un kā viņa palīgs darbojās žīds Kautskis no Čehoslovākijas, kurš vēl 1918. g. nebija Vācijas pavalstnieks.

Bez tā vēl bija žīdi Eohens un Jekfelds. Žīds Šiffers palika par finanču ministru, žīds Bernsteins bija viņa asistents. Valsts sekretārs iekšējās lietās bija žīds Preuss un viņam blakus stāvēja žīds Freunds. Par ziņu aģentūras šefu iecēla Markusu Eohenu.

Prūsijas ministru kabinetu vadīja žīdi Hiršs un Rozenfelds. Hiršs vadīja iekšlietu un Rozenfelds bija tieslietu ministrs. Prūsijas tieslietu ministriju pilnīgi okupēja žīdi. Par finanču ministrijas ģenerālsekretāru iecēla žīdu Simonu. Par jaunatnes audzinātāju un galveno direktoru iecēla Krievijas žīdu Futrānu. Par viņa palīgu skaitījās žīds Arnds. Koloniālpārvaldes direktors bija žīds Mehergerhards. Mākslas veicināšanas iestādes direktors bija žīds Kastenbergs. Kara saimniecības pārvaldi pārzināja žīds Vurms. Pārtikas ministrijas vadītāji bija žīdi Dr. Hiršs un slepenpadomnieks Dr. Stadhagens. Strādnieku un kareivju padomes priekšsēdis bija žīds Eohens. Viņa tuvākie palīgi bija žīdi Šterns, Hercs, Loevenbergs, Frenkels, Izraelovičs, Laubenheims, Zeligsons,

Katzensteins, Laufenbergs, Heimans, Šlicingers, Mercs un Vehls.

Berlīnes galvenās policijas prezidents bija žīds Ernsts. Policijas prezidenti Frankfurtē pie Maimas bija žīds Cinheimers un Minchenē žīds Steiners, bet Esenē policijas prezidents bija žīds Levs. Bavārijas prezidents bija žīds Eisners un viņa finanču ministrs — žīds Jaffe.

Bavārijas tirdzniecības, satiksmes un rūpniecības ministrijas vadīja žīds Brentano. Vitenbergas ministriju vadīja žīdi Tālheimers un Esenē — žīds Fulds. Bez tā, miera konferences delegācija sastāvēja no 3 locekļiem, no kuriem 2 bija žīdi un trešais žīdu rokas puisis. Šīs delegācijas pavadoņi bija žīdi Varbugs, Dr. fon Strauss, Mertona, Oppenheimers, Dr. Jaffe, Deičs, Brentano, Bernsteins, Struks, Rātenaus, Vassermans un Mendelsons-Bartholds.

Lūk, tā tad žīdi 1918. gadā sprieda tiesu arī par vācu tautas likteni! Sagrābt varu Vācijā žīdi varēja tikai caur revolūciju un tikai pateicoties pēdējai klaidoņi žīdi kļuva citu zemju miera delegāciju vadītāji. Žīdi radīja karus, revolūcijas un nemierus, bet paši bēga no kara lauka kā žurkas no grimstoša kuģa. Izredzētā tauta pēc savas patikas un sava labuma radīja karus un slēdza mieru, bet uz kara lauka nerādījās neviens pats žīdu balamute.

Parīzes žīdu baņķieris Rotšilds pēc 1914. gada kara lielījās: „Pasaules karš ir mans karš.“ Jā, tas bija viņa un visas žīdu tautas karš. Bet ar apgalvojumiem vien nepietiek, vajaga arī pierādījumu. Lai runā pasaules kara laikā kritušo statistika:

No 1914.—1918. g. žīdu slepenās dzirnavas samala 4.000.000 krievu, 3.000.000 vācu, 2.000.000 franču, 1.000.000 austriešu, 1.000.000 angļu, 1.000.000 itaļu, 500.000 turku, 300.000 rumāņu, 100.000 bulgāru, 100.000 beļģu, 100.000 amerikāņu un daudzu citu tautību karavīru, kopā 16.000.000 cilvēku. Bet kritušo vidū nebija izredzētās tautas dēlu, kas tanī pat laikā sagrāba savās rokās karotāju tautu bagātības un slēdza mieru, kas vairoja žīdu tautas labumu un nodrošināja viņas saimniecisko un politisko varu.

Tā tad visu revolūciju iedvesmotāji ir žīdi un kā tāda tā ir žīdu tautas kustība. Pasaules revolūcijas nacionālās val-

stis ir žīdu revolūcijas, izņemot tikai vienu, proti, nacionālsociālistu revolūciju. Bet par to vēlāk.

Pēc 1917. gada revolūcijas Krievijā varu sagrāba savās rokās 10 vīri, no kuriem 8 bija žīdi, 1 polis un tikai 1 krievs, pilnīgi nenozīmīga persona. Ļeņins ar Trocki, istā vārdā Bronsteins, nostājās boļševiku varas priekšgalā vēl ar 6 žīdu un 2 nežīdu ministriem. Viņu vārdi ir: Ļeņins (pusžīds), Trockis (žīds), Briljants (žīds), Apfelbaums (žīds), Rozenfelds (žīds), Sverdlovs (žīds), Urickis (žīds), Staļins (gruzīns), Dzeržinskis (polis) un Bubnovs (krievs).

Visas Krievijas jaunās sociālistiskās iekārtas boļševistiskais valdības aparāts sākumā sastāvēja no 447 žīdiem, 30 krieviem, pāris desmit latviešiem un dažiem armēņiem, poļiem un čehiem.

Kā jau tas bija sagaidāms, līdz ar žīdu uzvaru Krievijā, iesāka tur plosīties sarkanais terrrors. Savu briesmu darbu slēpšanai no civīlizētās pasaules, žīdu komisāri pieņēma krieviskus uzvārdus: Trockis (Bronsteins), Petrovs (Veisbrots), Ļitvinovs (Finkelsteins), Lunačarskis (Mondsteins), Suchanovs (Gimmers), Kamkovs (Kacs), Zinovjevs (Epfelbaums), Steklovs (Nahamkes), Efremovs (Chaimovičs), Kameņevs (Rozenfelds), Volodarskis (Kagans), Martovs (Cederbaums), Tomskis (Honigbergs), Jurovskis, Urickis, Avanesovs, Sverdlovs utt., utt.

Izmantojot krieviskos nosaukumus, žīdu internacionālā prese noskaņoja sabiedrisko domu tanī pārliecībā, ka Krievijā valda paši krievi no strādniecības aprindām. Ārpasaulei nebija ne jausmas, kas notiek ar nelaimīgo un piekrāpto krievu tautu zem žīdu asiņainās varmācības žņaugiem.

Nosaucot sevi par strādnieku-zemnieku valdību vai proletāriāta diktatūru, pasaules vazaņķu-žīdu kliķe zem kontrrevolucionāru un buržuju iznīcināšanas maskas, dodot absolūtu valū sadistiskiem, rabīnu ieaudzinātiem žīdietības instinktiem, apšāva un visdrausmīgākā veidā nobendēja miljoniem nežīdu.

Nežīdu asinis alka Izraēļa ciltsdievs Jāve, un tās plūda straumēm gan pilsētās, gan lauku miestos, gan pilīs un vientulās būdās... Krievu inteliģenci, tāpat kā strādniecību, ar nā-

ves sirpi aplaimoja viņu pašu izcīnītā proletāriāta diktātūra — vampiriskā asins suņa žīda izskatā un iemiesojumā.

Žīds Jankels Jurovskis ar visdrausmīgākiem spīdzināšanas papēmieniem nobendēja Nikolaju II un carieni, visus cariskās ģimenes locekļus un troņa mantinieku. Tāpat muižniekus, virsniekus, ierēdņus, policistus un vienkāršus strādniekus un ideālistus kvalificēja par kontrrevolūcionāriem un viņu mcekļu pulki radīja neskaitāmas liķu bedres ap Maskavu un Petrogradu...

Ļeņina valdības pirmos četros gados, pamatojoties uz žīdu komisāru oficiāliem ziņojumiem, Krievijā uz sarkanā tribunāla lēmuma pamata nošauti: 28 archibīskapi un bīskapi, 1.216 mācītāji un mūki, 6.575 profesori un skolotāji, 8.800 ārstu un feldšeru, 54.650 virsnieku, 260.000 kareivju, 59.000 bij. policistu, 12.950 lielu zemes īpašnieku, 815.100 zemnieku, 192.500 strādnieku, 355.250 inteliģentu darbinieku, kopā nošauti 1.775.919 cilvēki. Lūk, tie ir skaitļi, kas ņemti uz oficiāla, pašu boļševiku ziņojuma pamata. Bet cik daudzkārt šis skaitlis ir lielāks par to nošauto vai nobendēto skaitu, kas izdarīts bez tiesas sprieduma un reģistrācijas!

Iedzīvotāju statistiķi un Krievijas apstākļu labi pazinēji, pamatojoties uz iedzīvotāju dabīgā pieauguma skaitu, apgalvo, ka komūnistu valdīšanas laikā Krievijā nogalināti un badā nomiruši 30 (!) miljonu nežīdu!

Lūk, ko saka masu slepkavu barvedis Ļeņins: „Antisemitisms ir visspēcīgākais pretrevolūcijas līdzeklis, un tas apkaļojams ar visiem tam atbilstošiem pretlīdzekļiem. Mums nav jāskumst par to, ka 90% krievu iet bojā, lai dzīvi palikušie 10% pārvērstos par komūnistiem.

Žīdiskā boļševisma ģenerāllīnija ir rīkoties pēc savu praviešu sludinātām mācībām:

Un notiks visā zemē, saka Jāve: divi daļas tur taps izdeldētas un izmirs, un trešā daļa tev atleks, un trešo daļu es likšu ugunī un tos šķīstīšu kā sudrabu šķīstī, un tos pārbaudīšu kā zeltu pārbauda. Tie piesauks manu vārdu, un es tos paklausīšu un sacīšu: tie ir mani ļaudis. Un tie sacīs: Jāve ir mans Dievs. Un Jāve izies un kaļos pret tautām, it kā tai dienā, kad viņš kaļo

kaujas dienā. Un šī būs tā mocība, ar ko Jāve mocīs visus ļaudis, kas pret Jeruzālemi kaŗojuši: miesa satrūdēs viņiem uz kājām stāvot, viņu acis satrūdēs savos dobumos un viņu mēle satrūdēs viņu mutēs. Un notiks tai dienā, ka viņu starpā būs liela sajukšana no Jāves. Tie kā viens satvers otra roku, un cits pret citu pacels savu roku. Un Jūda kaŗos Jeruzālemē tā, ka visapkārt savāks visu tautu mantu, zeltu un sudrabu un drēbes lielā pulkā. Tāda pat mocība būs zirgiem, zirgēzeļiem, kamēļiem, ēzeļiem un visiem lopiem, kas būs lēģeros, it kā šī mocība.

Jāve atkal izceļ Jēkaba godu, it kā Izraēļa godību: Viņa varoņu priekšturamās bruņas ir sarkanas, viņa kaŗa ļaudis purpurā ģērbusies, rati spīd kā ugunsliesmas tai dienā, kad viņš apbruņojas un šķēpi top cilāti... Lau piet sudrabu, laupiet zeltu, jo tur mantas bez gala un visādu dārgumu pa pilnam! Posts un postaža un tukšnesis, sirds izkūst, ceļi dreb, un visi gurni gurst, un visi viņu vaigi nobāl. (Nod. 2., 9., 3., 9., 10.)

Žīdi audzināti savu tēvu tēvu tikumos, sagrābuši savās rokās politisko varu, uz mata izpildīja savas reliģijas neatņemamo sastāvdaļu — goju apkaušanu un viņu mantas konfiscēšanu. Un lūk, žīdi aplaupīja līdz apakšveļai bagāto krievu tautu, sadzenot to kolhozos un lielo Krieviju pārvēršot par vergu valsti. Nolaupītās bagātības, sudrabu un zeltu, Krievijas varas vīri guldīja uz saviem vārdiem Anglijas un Amerikas bankās un pārējos valsts ienākumus izlietoja bruņošanās vajadzībām un komūnisma propagandai visā pasaulē.

Sarkanais imperiālisms savā valdīšanas sistēmā balstījās uz diviem galveniem nospraustiem mērķiem: pirmkārt, ar propagandas un aģitācijas palīdzību izsaukt revolūciju citās zemēs, un otrkārt, ar tanku masu iebrukumu sagraut nežīdu valstis, lai visu Eiropu pārvērstu par žīdisma placdarmu uzbrukumam visai pasaulei.

Leņins un Trockis, stingri turēdamies pie rabīnu izstrādātām instrukcijām, pareģoja visas pasaules drīzu kapitulāciju žīdiskā boļševisma priekšā.

Šiem komūnisma apustuļiem tomēr nebija lemts redzēt savu fantastisko mērķu piepildīšanos un viņu vietā padomju varu ar neaprobežotām diktatora tiesībām pārņēma mums labi pazīstamais Grūzijas žīdu lolojums, čekas tiranns Staļins.

Staļina sieva ir žīdiete Roiza Kaganovičs un viņa tuvākais palīgs — sievas brālis Kaganovičs. 1938. g., pēc žīdu avīzes publicētiem datiem, Staļina valdībā bija 8 žīdu komisāri. Arī Staļins, tāpat kā viņa priekšgājēji, savā valdīšanas politikā visu svaru lika uz spēcīga militarisma izveidošanu, izsviežot padomijas vergu saražotās bagātības bruņošanās un starptautiskā žīdisma propagandas vajadzībām. Bet attiecībā uz iekšējo iekārtu, resp. padomijas pilsoņu mantu un brīvību, Staļins uzskatīja arī cilvēkus kā savu privātīpašumu un nežēlastībā pārtrumpoja savus asiņainos priekšgājējus.

Staļina varas valdīšanas laiku padomju Krievijā vislabāk raksturo kāds amerikāņu žīdu rabīns Leons Magnes savā grāmatā „Tagad un mūžīgi“.

Es citēšu tikai īsu piemēru no šīs 200 lappušu biezās rabīna grāmatas un ticu, ka lasītājam pietiks, lai raksturotu žīdu pasaules uzskata galveno sastāvdaļu — slāpes pēc nežīdu asinīm un zelta.

„Mēs, žīdi, tagad esam ieguvuši brīvību Krievijā un kārtīgi atriebruši mums nodarītās pārestības. Tagad, raugoties atpakaļ nesenā pagātnē, redzam, ka atmaksājies ciest vecā režīma jūgā. Mēs, nesen vēl pazemotie un nicinātie, tagad esam lepnie, nepielūdzamie sodītāji. Krievijā mēs taupījām zīdaiņus un analfabētus, pārējā daļa rada varenas kapsētas ap Maskavu un Petrogradu. Poliju un Ukrainu nākošie atriebēji sagraus drupās un šo zemju sievietes pirms nāves izvaros. Dancigas doki pildīsies ar sastāvējušām asinīm. Beļģiju un Vāciju pārvērtīsim milzīgās kautuvēs, tā ka holandiešiem vajadzēs celt augstākus dambjus savas zemes aizsargāšanai no asins plūdiem. Francijai atriebējs gāzīsies pāri kā uguns rudens briedumā stāvošam labības laukam.“

Lūk, tādu „Jauno Eiropu“ vēlas žīdu rabīns Leons Magnes.

Žīdu maska krīt, tiklīdz žīdu rokās atrodas vara un tie ir droši, neizmērojamā glēvulībā slēpdamies aiz šautenes durkļa.

Lielā goju asinskāre un nežīdu apspiešanas un verdzināšanas tieksmes ir pazīstamas pie Izraēļa bērniem jau sirmā senatnē. Mūsu laiku sarkanie žīdu diktatori ņem piemēru no saviem senčiem un savas tautas asiņainās vēstures lapas pusēs meklē iedvesmi un spēkus kļūt par līdzvērtīgiem nežīdu tiranniem tagadnē.

4. gs. pr. Kr. žīdi panāca Persijas valsts sabrukumu. Līdzīgā stāvoklī, kādā tagad ir Padomju Krievija, arī toreiz Persijas karaļa Kserksa I mīļākā, skaistā, bet ārkārtīgi necilvēcīgā žīdiete, vadīja visas galma lietas un iejaucās valsts politikā. Karalis akli paklausīja viltīgās žīdienes pavēlēm un piepildīja katru viņas vēlēšanos. Persijas valsts kanclers, redzēdams postu, kāds draud persiešu tautai no vazaņķu un diedelnieku armijas — žīdisma, gribēja ierobežot patvaļu Persijas valstī un izdeva žīdiem nelabvēlīgus likumus. Par to necilvēcīgā žīdiete Estere izlūdza no karaļa valsts kanclera pakāršanu līdz ar viņa 10 dēliem.

Hamana vietā par valsts kancleru nāca Esteres audžu tēvs — žīds Morduchajs. Reizē ar to valstī valdošā šķira izveidojās tikai žīdi. Persijas pavalstniekus apkrāva ar smagu nodokļu nastu un tam sekoja galīga saimniektautas apspiešana.

Lai nokratītu žīdu jūgu, visā valstī izcēlās antisemītiski nemieri. Uz Esteres spiedienu, karalis iecēla Morduchaju par diktatoru pretžīdu kustības apspiešanai... Mums ir viegli iedomāties, kas pēc tam notika... Ieguvis neaprobežotu varu, Morduchajs nogalināja 800 galma ļaužu un 75.000 persiešu antisemītu. Lūk, tā radās pasaulē morduchaisms.

Kā sevišķi izcilu un Jāvem patīkamu notikumu Estere un diktators Morduchajs iestādīja Purima svētkus, kurus žīdi vēl šodien svin, skaitot lādēšanās lūgšanas par gojiem un visiem antisemītiem.

Tagadējā padomijas Estere — Roiza Kaganovičs nepaliek iepakaļus savai dvīņu mātai, un žīdiskā bolševisma asiņainais terrisors ir plosījies, lielā mērā pateicoties šai pustrakai izvirtulei.

Žīdiskā bolševisma īsto seju arī mēs latvieši dabūjām skatīt vaigu vaigā savā zemē. Pirmo reizi 1919. gadā, kad mūs-māju sociālisti ar Krievijas sociālistu palīdzību sagraba varu

Latvijā un arī šeit gribēja realizēt sociālistiskās valsts iekārtas paradīzi. No tā laika ir pagājuši 24 gadi, bet latvju tautas 1919. g. vēstures baigajās lappusēs mēs redzam, ka bolševisms nebūtu bolševisms, ja pirmā kārtā nepastrādātu visdrausmīgākās masu slepkavības un laupīšanas.

Cēsu, Vecgulbenes un Pļaviņu koncentrācijas nometnēs apcietinātiem dzīviem sadzītas naglas galvās, kaili ietīti drāšu dzeloņu stieplēs, salauzti, sagraizīti un līdz nepazīšanai pārvērsti, ar sakropļotiem locekļiem; nekad neizgaisīs no latvju tautas piemiņas latvju labāko dēlu un meitu Golgatas ceļš jau toreiz 1919. gadā.

Noslepkavoto vidū bija 32 luterāņu garīdznieki, bet nebija neviena žīda rabīna un vispār neviena žīda.

Notecējušais laika sprīdis dažam labam būs izgaisinājis no atmiņas pirmo bolševisma terrora vilni, kas sarkanā asins jūrā jau toreiz, 24 gadus atpakaļ, draudēja noslicināt latvju tautu. Tagad, pēc tiem notikumiem, kas norisinājās Latvijā līdz ar sarkano ordu iebrukumu no 1940. g. 17. jūnija līdz 1941. g. 1. jūlijam, bolševisms kā drausmīgs cilvēces iznīcības simbols rēgosies mūžīgi latvju tautas gara acu priekšā, un tagad, pēc tā riebīgās ķiploku smakas, mēs to pazīstam jau simtiem kilometru tālumā.

Līdz ar bolševiku iebrukumu Latvijā steidzīgi tika izstrādāta plaša programma Latvijas ekonomiskās dzīves pārkārtošanai, pārvēršot mūsu lauksaimniecību no privātīpašumiem un dzimtsmājām sovhozos un kolhozos.

Latviešu zemnieka sētās ierādās „mērnieki“, kuriem nebija nekādas jēgas par zemes mērīšanu, ar komunistu uzticības vīriem priekšgalā, vadīt taisnīgu zemes sadalīšanu. Bolševistiskā prese un radiofons nebeidza bazūnēt par jaunažiem zemes saimniekiem un viņu nākošo labklājību.

Zemes mērīšanas darbi noritēja pēc plāna un grafika, un dažs labs antiņš apgalvoja, ka tas nu tā palikšot uz visiem laikiem.

Latviešu zemnieki, es ticu, ka jūs vēl šodien labi atminaties to komēdiju, kas slēpa sevī visdziļāko traģēdiju netikai jums — zemniecībai, bet arī visai latviešu tautai.

Jauno saimniecību radīšana nebija domāta kā taisnības piemērs vai privātīpašumu tiesību respektēšana, bet gan tā bija kaila propaganda komūnisma interesēs.

Ar veco saimniecību sadalīšanu, žīdi cerēja iemantot sabiedriskās domas labvēlību, jo Eiropai vajadzēja rādīt, ka komūnistiski ir netikai politiķi, bet arī „tālredzīgi tautsaimnieki“.

Cilvēkiem bez pārtraukuma tika sludināta un apsolīta paradīze zemes virsū, bet medaļas otra puse rādīja pavisam citu ainu. Aizkulisēs vampiriskais žīdisms jau sen bija sagatavojis cilpu latviešu zemniecībai, lai izdevīgā brīdī to nožņaugtu un visā Latvijā ierīkotu sovhozus un kolhozus.

Bet kas ir kolhozs? Kolhozs ir vairāku saimniecību apvienošana vienā pārvaldes un saimniekošanas sistēmā, kas pieder valstij. Tas nozīmē, ka no zemes kunga un savas mājas valdītāja stāvokļa paliek par ubagu. Vēl vairāk, par žīdu vergu vai pasīvu materiālu viņu rokās, ar kuŗu nerēķinājas! Šim nolūkam vispirms tika nodibinātas traktoru stacijas, lauksaimniecību mašīnu stacijas, zirgu koplietošanas punkti utt. Šinīs stacijās zemniekiem, protams, būtu bijis jānovieto savus traktorus, savas lauksaimniecības mašīnas, savus zirgus, darba rīkus utt.

Reizē ar minēto staciju nodibināšanu, prese neatlaidīgi skubināja zemniekus sēt — koksagīzu (!). No koksagīza, lūk, varēšot pagatavot gumiju, kas esot tik nepieciešama padomju Krievijai, pie kam zemniekiem tas labi atmaksāšoties.

Bet tanī pat laikā bolševiki neminēja ne vārda par to, ka koksagīzs ir nezāle, kas iznīcina labību un, reizi iesēts vienā zemes stūrītī, apņem veselus tīrumus.

Pēc tam, kad simtprocentīgi būtu ticis realizēts šis rafinētais zemnieku aplaupīšanas plāns un lauksaimniecības dzīvais un nedzīvais inventārs novietots bolševiku vagaru pārvaldītās koplietošanas stacijās, tad mūžīgais spekulants un avantūrists — žīds būtu sācis mācīt (!) latviešu zemniekus kā apstrādāt tīrumus, kad sēt un kad pļaut! Par to pat zirgam jāsmejas.

Bet tas nozīmē, ka bads un bada nāve būtu iestājusies Latvijā un mēs neglābjami būtu piedzīvojuši nelaimīgās krievu

tautas likteni, kad boļševiku valdīšanas pirmajos gados, izvedot krievu zemnieku vidū eksperimentus ar kolhozu un sovhozu dibināšanu, bada nāvē nomira — 10.000.000 krievu tautības iedzīvotāju!

Palasīsim, ko raksta paši komūnisti:

„Par suņiem, kaķiem, jēlām ādām, surrogātiem, kaulu miltiem utt. nav ko pieminēt. Tie visi patērēti. Ziemas sākumā vietējo padomju varu ļoti uztrauca domas par liķu nenovākšanu un neaprašānu. Pašreiz no šīm briesmām nav jābaidās, jo liķi gandrīz visi jau apēsti. Ir dažas sādžas, kuras velk dzīvību, pārtikdamas vienīgi no liķiem. 20 verstis no Pugačevas pilsētiņas atrodas sādža Paveložanka, kuras iedzīvotāji vienā naktī izzaguši 80 liķu (liķu ēšana ir aizliegta). Cilvēku nogalināšana barībai pieņēmusies kā pašā pilsētiņā, tā arī sādžā. Vispirms mātes lieto barībai savus bērnus. Pēc tam ķeras pie pieaugušiem. Daudzi guberņu un apriņķu inspektori un partijas darbinieki nokļuvuši katlā. Notiek satricinoši gadījumi. Kāds godīgs krievu zemnieks, satikdams savu paziņu, rokas laužidams, stāstīja, ka viņš izdarījis lielu grēku: apēdis savu meitu, kura bijusi braša jaunekle. Pugačevas pilsētiņā katru dienu zemnieki ievēd no sādžām līdz 100 bērnu, kurus izsviež uz tirgus laukuma. Bērni pilnīgi izbadējušies. Pēc ģimnija pantiem tos nevar atšķirt no 100 gadu vecīšiem. Suņu vietā viņi uzlasa atkritumus vai mēslus no spekulantu būdām, jo vietējās bērnu mājas nav spējīgas visus uzņemt. Ja Maskavā uz katra ielas stūra pa vakariem spēlē dažādu tipu teātri, tad šeit pavisam otrādi: krēslai metoties vairs neredz cilvēkus uz ielām. Puse iedzīvotāju izmirusi.

Latvju komūnistu avīze „Krievijas cīņa“ 1922. g. Nr. 32 Ļeņingradā. Lūk, kādā bēdu lejā smok sarkanās paradīzes pilsoņi.

Nolaupīdami zemniekiem viņu zemi, namsaimniekiem namus, tirgotājiem veikalus, rūpniekiem uzņēmumus un amatniekiem un sīkražotājiem viņu darbnīcas un darba rīkus, žīdi Latvijā realizēja talmūda ideju par goju tautas verdzības gūstniecību uz mūžīgiem laikiem.

Likvidējot privātīpašumu un visus iedzīvotājus pakļaujot absolūti savai kontrolei tā, ka zemnieku kustības brīvība būtu

tikai sava pagasta robežās un pilsētnieku — apdzīvotās pilsētas robežās, žīdi Latvijā, tāpat kā padomju Krievijā, gribēja radīt nožēlojamus vergu kadrus ar uzdevumiem kalpot tikai izredzētai tautai. Lūk, kādā postā un bezcerību bezdibeni mūs tiecās ieogrūt glēvā diedelnieku tiranniija — žīdisms.

Latvijas zemes saimniecību pārvēršot sovhozos un kolhozos, žīdi būtu noveduši visus Latvijas iedzīvotājus pie neredzēta posta un saimnieciskās dzīves sabrukuma. Ņemot vērā to, ka Latvija ir lauksaimniecības zeme un tautas bagātības avoti ir priekšzīmīga lauksaimniecība un lopkopība, paralizējot mūsu zemniecību, žīdi būtu izmērdējuši badā visu latviešu tautu.

Žīdiskā ideja par citu tautu iznīcināšanu un žīdisma „izredzētību“ bija tik ļoti iepotēta Mozus dēlu smadzenēs, ka pēdējie ar nepieredzētu fanātismu visur centās izvest dzīvē pasaules žīdisma uzkundzēšanās politiku.

Žīdu sapņi par āriešu tautu iznīcināšanu un verdzināšanu ir pazīstami jau pirms 4000 gadiem; tiklīdz kādā valstī tie uzvarējuši saimniektautu, tad vienmēr un visos laikos tam ir sekojusi šīs tautas pilnīga bojā eja.

Kolhozu un sovhozu nodibinātāji un pirmie dzīvē izvedēji nav nekas cits, kā žīdu rabīnu vecu vecais izgudrojums un līdzeklis kā sagrabt savās rokās visu nežīdu mantu, sudrabu, zeltu un izvest dzīvē pilnīgu saimniektautas aplaupīšanu un verdzināšanu.

Visiem zināmā Jāzepa leģenda pauž par žīdu lielo mantkārību, godkāri un nemitīgo tiekšanos pēc kundzības un varas.

Spekulantam Jāzepam šos mērķus izdevās sasniegt Ēģiptē, tāpat kā Leninam Krievijā. Ar viltību izmantodams ēģiptiešu uzticību, spekulants Jāzeps, kļūdams par Ēģiptes diktatoru, auglīgos gados sapirka un monopolizēja labību, tad, apspiezdams zemniekus, radīja badu un padarīja visus Ēģiptes iedzīvotājus atkarīgus no viņa žēlastības.

Žīds Jāzeps vispirms par maizi atņēma ēģiptiešiem visu naudu, tad lopus, vēlāk visu zemi un beidzot nopirka visus ļaudis sev par vergiem.

Lūk, tā žīdi jau pirms 4000 gadiem plānveidīgi aplaupījuši āriešu tautas. Kad spekulantam Jāzepam piederēja visa Ēģip-

tes zeme ar visu, kas uz tās atradās, ieskaitot cilvēkus, tad viņš nodibināja — kolhozus (!)

Krievija vairāk kā 20 gadus ir smakusi zem asiņainām Ēģiptes mocībām un arī Latvijā mūsmāju žideļi gribēja atkārtot pasaules židisma priekšgājēja Jāzepa paņēmienus.

Boļševikiem nepietika ar latviešiem nolaupītiem īpašumiem un kapitāliem, ar dzīvībām, ko viņi atņēma varonīgākiem Latvijas dēliem, bet žīdi gribēdami „godīgi“ izdeldēt latviešu tautu — izstiepa savas asiņainās rokas, lai nožņaugtu pat nevainīgus bērnus. Par vispiemērotāko vietu savu noziedzīgo plānu izvešanai komunisti izvēlējās mūsu skolas.

Nodibinādami skolās komunistiskās organizācijas, žīdi projektēja ievilināt savos tīklos visu latviešu jaunatni, pie kam, tikai antiņiem atstāt kailo dzīvību. Bērnu vecāku ciešanas, mūsu jaunatnes lielo postu un nelaimi raksturo simtiem piemēru, kā žīdi savā valdīšanas laikā rīkojušies Latvijas skolās.

Boļševiku biedrībās organizētie skolnieki ar žīdiem priekšgalā bija faktiskie skolu iekšējās dzīves noteicēji un veidotāji. Komjauniešiem tika dota liela vara pār pārējiem skolniekiem, kas nesastāvēja žīdu biedrībās. Būdami privilīģētā stāvoklī, nākošie komunisti biedriskuma vietā visādi nonievāja un traucēja citu skolnieku dzīvi. No sarkaniem varoņiem jāpiesargājas bija pat audzinātājiem, tā ka skolu audzināšanas darbā tika ienesta dezorganizācija un disciplīnas graušana. Bet mācībās un uzvešanās ziņā vissliktākie skolnieki bija komjaunieši. Ar uzdevumiem zaimot Dievu, nepaklausīt saviem vecākiem, nodoties netikumībai un židisma propagandai, sarkanie pionieri un komjaunieši bija kā ļaundabīgs audzējs pie latvju tautas veselā ķermeņa, kas draudēja pēdējo saindēt. Mācību programma tika sašaurināta un vērtīgu zinību vietā bija jāmacās par Ļeņinu un Staļinu. Komjauniešiem bija uzdots propagandēt židismu ne tikai skolu audzēkņu vidū, bet arī ģimenēs. Lasīt un rakstīt nepratēji bērni bija spiesti klausīties par lielo žīdu vampīru un sadistu — Staļinu.

Pēc 1940. g. 17. jūnija, kad Latvijā nostiprinājās padomju vara un mūsu zemē iesākās sarkano asins dzīres, tad izrādījās, ka žīdi bija galvenie šo dzīru dalībnieki. Žīdu bankieři

palika par direktoriem un vadītājiem valsts un sabiedriskās iestādēs un valsts dzīves funkcijas pārgāja žīdu rokās. Prokurātūrā un milicijā augstākos amatos iesēdās tikai žīdi un visam tam kā vainags ir čekas priekšnieks — bende žīds Šustins.

Ar šī vīra vārdu ir saistīts tūkstošiem noslepkavoto latviešu pēdējais Golgatas ceļš un, kā Staļina uzticības vīrs, viņš bija faktiskais padomju Latvijas tiranns.

Tautas nodevēji un strādnieku izsūcēji! Žīdu uzpirtā latviešu bolševiku kliķe ar vārguli Kirchenšteimu priekšgalā deklarē par Latvijas iestāšanos Padomju Sociālistisko Republiku Savienības sastāvā.

Nodevēja Kirchenšteina latviešu bolševiku kliķe bija tikai izkārtne vai šacha figūra bīdīšanai par labu vispasaules žīdismam. To apliecina pats padomju Latvijas prezidents Kirchenšteins, kas mūsu populārā antisemitisma ideologa Dāvja kunga dzīves biedrei izteicies: „Ar mani neviens nerēķinājas“ (Kirchenšteins par savu vasaras rezidenci bija izvēlējis Dāvja kunga vasarnīcu Bulduros un, pēdējam visu nolauņīdams, viens pats tur apmetās uz dzīvi.

BENDES ŠUSTINA INKVIZĪCIJAS PAŅĒMIENI

Žīda Šustina palīgi bija ne tikai algotie čekas aģenti un zilā mongoļu sardze, bet gan visi Rīgas žīdi, visa žīdu tauta.

Es pats savām acīm esmu redzējis skatus, ka pa Rīgas ielām boļševiku varas laikā bēga latviešu skolnieki vajāti no veseliem žīdu bariem tikai par to, ka mūsu jaunieši, savā starpā sarunādamies, bija lietojuši vārdu „žīds“.

Rīgas ielas bija pārpildītas novērotājiem, kas sekoja katram nežīdu solim un vārdam. Arī es dabūju pārlicināties par šīs šausmīgās spiegu sistēmas esamību. Kādā aprīļa mēneša pēcpusdienā es ar savu vecu paziņu A. G. abi gājām no Iekšriņģa pa Kaļķu ielu. Tuvojoties Vaļņu ielai, pretim mums brauca vairākas slēgtas apcietināto automašīnas, no kurām bija dzirdams aizdomīgs troksnis un cilvēku vaimanas. Mēs nopratām lietas īstenību un es ne visai stipri piezīmēju „inkvizīcija!“.

Tanī pat mirklī divas jaunas eleganti ģērbusās un uzkrītoši nosmiņķējušās žīdienes bruka man virsū, ka es esot viņas saucis par „žīdu“. Mēs sapratāmies, jo redzēju, ka viņas labi sadzirdējušas manu piezīmi un tiši man „piesienas“. Mierīgi atbildēju: „Jūs pašas sevi saucāt par žīdu“, un es ar savu kolēģi lēnā gaitā gājām pāri ielas otrā pusē. Otra žīdiete izrādījās godīgāka, tā it kā nomierināja draudzeni un, saņēmusi to aiz rokas, nelaida mums sekot.

Pusnakts stundās, pēc kafejnīcu un naktslokālu slēgšanas, bija parasta parādība, ka žīdu miliči veda pa ielām bariem apcietinātus iereibušus nežīdus, kas bija iedrošinājušies izrunāt vārdu „žīds“. Uz kafejnīcu un restorānu slēgšanas laiku, Rīgas ielās dežūrēja privātā tērpti čekisti un miliči, gaidot atkal jaunus upurus. Krogus, ēdienveikalu un sevišķi kafejnīcu kalpotāju personālu vidū čeka iebīdīja „savus cilvēkus“, kuriem bija uzdots katru šaubīgāko apmeklētāju novērot

un noklausīties to sarunas. Galvenais uzdevums noklausīties vai neiet runa par židiem, jo ar to jau pietika, lai pavisam nevainīgus cilvēkus, kuri savā mūžā par politiku nekad nebija interesējušies, apcietinātu, notiesātu un nošautu.

Ādolfs Raitgars, kas noslepkavots par vārdiem: "Žīds tu esi un žīds tu paliksi!" Pēc nodarbošanās čellists. Padomju Latvijas mūzikas baltas priekšsēdētājs.

Raksturīgs piemērs, kas papildina manu vārdu patiesību ir notikums ar Švarca kafejnīcas čellistu Ādolfu Raitgaru. Acu liecinieks Švarca kafejnīcas orķestra mūziķis E. Ābelskalns no Marijas ielas 57—7 stāsta:

41. g. marta mēneša pēdējās dienās, kādā vakarā tā ap plkst. 22, Raitgars kopā ar mani, Kaizeru un Budri iegriezāmies „Zooloģiskā dārza“ restorānā ieturēt vakariņas. Bet restorāna pārvaldnieks žīds Pružanskis aizliedza mums izsniegt pasūtītos ēdienus. Raitgars gāja pie pārvaldnieka protestēt par tādu rīcību, bet Pružanskis viņu strupi noraidīja. Raitgars tad paskatījās Pružanskim cieši acīs un teica: „Žīds tu esi un žīds tu paliksi“. Žīds Pružanskis pieaicināja tūlīt

restorānā esošo milici un Raitgaru uz vietas apcietināja. Ne-
līdzēja arī mūsu lūgumi un aizrādījumi, ka Raitgars ir iereibis
un neatbild par saviem vārdiem; pārvaldnieks piekodināja mi-
licim Raitgaru nogādāt drošā vietā.

Pēc vairāku mēnešu pavadīšanas apcietinājumā Raitgaru
notiesāja uz 1 gadu cietumā. Bet tagad izrādījās, ka viņš at-
rasts kopā ar citiem latviešu patriotiem noslepkavots Rīgas
centrālcietumā.“

Raitgars savā mūžā nekad nav nodarbojies ar politiku. Bi-
jīs jautras, satīcīgas dabas un boļševiku laikā izbīdīts par pa-
domju Latvijas mūzikas biedrības priekšnieku. Bet tikai par
to, ka lietojis vārdu „žīds“ apcietināts un noslepkavots.

Apcietinātā vēstule no cietuma sievai:

20. IV 41.

Rīgā.

Sveiki sieviņa.

Esmu vesels, tikai nervu sistēma un gars jūtas slims.
Esmu jau šeit gandrīz divas nedēļas, bet no ārpusaules
nēsmu saņēmis nevienu vēstuli, nedz kādu ziņu, lai gan
citiem jau vēstules pienākušas vairākkārt. Vai tas va-
rētu būt, ka es jau tik ātrā laikā būtu no visiem aiz-
mirsts, jo piederīgie jau var apcietinātiem rakstīt, kad
un cik grib. Ar šī gada 14. IV mans sods stājas pil-
nīgi spēkā, ko esat manā lietā panākuši jūs un adv.
Šmits to es nezinu, lai gan man ticība labvēlīgam iznā-
kumam jau ir zudusi, bet cerēt jau nav nekāds grēks,
bet visgrūtāk ir dzīvot pilnīgā neziņā un nepacietīgās
gaidās. Par saviem Rbl. 24,89 es 18. IV dabūju izrak-
stīt no cietuma veikala papirosus un drusku pārtikas. Tā
arī pirmo reizi smēķēt varēju tikai 18. IV. Mana nauda
nu ir cauri un jaunas neesmu saņēmis, lai gan katram
apcietinātam drīkst piesūtīt mēnesī Rbl. 75,—, nedomā,
ka es prasu Tev naudu, jo Tev jau pašai tās nav daudz,
es jau iztikšu arī bez tās. Man ir tikai ļoti steidzošs lū-

gums pie Tevis, lai tu man visātrākā veidā un nekavējoši atgādā sekojošas lietas:

- 1) brilles ar zaļganiem stikliem (brilles man ir atļautas valkāt un augšminētās brilles man ir nepieciešamas spilgtā gaismā, lai nebojātos acis. Ja par brillēm pie atnešanas Tev ceļ kādus iebildumus, tad to arī pasaki. Jo ar brillēm, kas ir pie manis, nevaru iztikt
- 2) briļļu futlāri
- 3) deķi, brūno
- 4) pīpi un kādu tabakas maciņu
- 5) brūno fraži un vecās strīpainās bikses (no biksēm izņem visus metalla āķus un sprādzes), fraži izlabo un iešuj pogas
- 6) visas īsās biksiņas — arī kādas sporta biksiņas
- 7) visus tīkliņa kreklus, arī sporta kreklus
- 8) visus vecākos kabatas lakatiņus
- 9) visas vecākās salāpītās zeķes, arī vilnas
- 10) kamašas, 11) pāris dvieļus, 12) pāris ķisendrānas
- 12) pāris kājautus (ja ir)
- 13) ziepes (celuloida kastīnā).

Tas apmēram būtu viss, zeķes pēc iespējas vairākas. Visus šos priekšmetus iepakā tai brezenta maisā, ko pārnesu no dienesta.

Ko var nest no ēdamā Tu jau zināsi, vienīgais ko es gribētu, tas ir 1) dūmdesas, 2) kausētus taukus ar gaļu, un cukuru. Bet tie jau ir sīkumi, kad dabūšu augšminētos apģērba priekšmetus, tad man arī vairāk nekā nevajadzēs visu šo gada laiku. Vēl reizi lūdzu tos atnest ļoti steidzoši.

Lūdzu izdari man vēl šādus pakalpojumus: 1) Nones un liec iztīrīt un izgludināt manas abas cepures (hūtes, dari to ātrāk), 2) lieci izlabot vasaras kurpes. Kad atnāksi šeit, tad griezies ar lūgumu pie cietuma pr-ka, lai tev izdod manu ziemas mēteļi un pulksteni, jo mētelis šeit pie manis stipri dilst un bojājas un viņš vēl ir pārāk jauns, lai es to šeit noplēstu un šeit man to nevajaga. Arī savu veļu gribētu izdot ārā. Ar to es

arī beigšu un gaidīšu rezultātus uz šo vēstuli. Mīļš un
sirsnīgs sveiciens Tev, Jānim, Valdim, Sēļiem un vi-
siem, kas par mani vēl atceras.

*Adij: Pamekli mājās vairākus
mehos papīros, manu, kā
un stabi 1944. g.*

Adrese: Le. T. K. Cietuons #1, Rīga.

Kā atbaidoša ēna čekas terors plosījās visās Latvi-
jas malās un skāra visus iedzīvotāju slāņus. Sistematiski
izdeldēdams veco paaudzi, boļševisms tanī pat laikā sagra-
mūsu jaunatni aiz rīkles, par katru cenu to cenšoties pāraudzi-
nāt komūnisma garā; bet nepaklausīgos vajāja sarkanais terors.
Cilvēki palika drūmi, sevī noslēgušies un līdzinājās pārbiedē-
tiem meža zvēriem. Neviens nekur nevarēja būt drošs par
savu likteni un pateikt, ko atnesīs tam nākošā stunda. Ne tikai
uz ielām, publiskās vietās, bet arī fabriku strādnieku un
visu iestāžu darbinieku vidū ložņāja neredzamā nodevēja
ēna. Izcilu nozīmi žīdi piešķīra mūsu inteliģences „pār-
veidošanai“ un iztīrīšanai un tādēļ ģimnaziju un augstāko
mācību iestāžu audzēkņu izsijāšanai iecēla vadītājus no žīdu
vidus vai uzticamus partijas biedrus. Latvijas ūniversitātes
vadītāji bija komūnistu partijas biedri, Paskēvičs, Jirgens un
Miške. Viņu tuvākie palīgi bija 19 asistenti no žīdu vidus,
kuŗi, kā tagad izrādās, galvenā kārtā vākuši un kopojuši zi-
ņas par studentu politisko uzticamību. Ņemot vērā latviešu
studentu lielo antisemitisko noskaņojumu, kas jau agrāk, Lat-
vijas brīvvalsts laikā, izpaudās organizētos žīdu boikotos, vi-
siem 19 čekas ziņotājiem bija darba pilnas rokas...

Otra, ievērojamākā mācības iestāde bija Pedagoģiskais va-
lodu institūts. Šinī iestādē par direktoru bija atsūtīts no Mas-
kavas komūnistu partijas biedrs, latvietis — Kelle.

Pēc pārbaudītām ziņām, kādas man izdevās iegūt no pilnīgi
ticamiem avotiem, Kelle nemaz nav bijis kompetents ne au-

dzināšanas jautājumos, ne arī valodu zinībās. Ķelle zinājis 3 valodas — latviešu, krievu un vācu. Bet uzkrītošā kārtā Ķelle nav nevienu no valodām ne tikai pārvaldījis, bet ļoti slikti runājis. Vispār Ķelles izglītības līmenis ir bijis ļoti zems. Lai gan viņš sevi dēvējis par „inženieri-technologu“ cukura izgatavošanā, patiesībā viņa darba stāžs ir bijis 10 gadu cietums un katorga par dažādiem kriminālnoziedzumiem. Man izdevās noskaidrot, ka Ķelle, labākā gadījumā, savas inženiera-technologa „zināšanas“ cukura izgatavošanā spīdoši pierādījis kā čekas aģents un Maskavas gaļas kombināta vecākais meistars.

Šinī sakarībā institūta kasieris Melnis stāsta:

„Savā amatā atrodos jau pirms bolševiku ienākšanas Latvijā kā angļu valodas institūta sekretārs un kasieris. Kad nodibinājās Krievu valodas fakultāte un Angļu valodas institūtu pārdēvēja par Pedagoģisko valodu institūtu, arī tad paliku savā amatā un turpināju izpildīt man uzliktos pienākumus. Vēl šodien atceros savu bijušo šefu Ķelli. Neizsakāmi nožēlojama cilvēka iespaidu viņš atstāja, ierazdamies pirmo reizi institūta kancelejā nonēsātās, netīrās drēbēs, apaudzis gariem matiem un kājās galīgi noplīsušām kurpēm. Atstāja rupja, neinteligenta cilvēka iespaidu, pie kam citu cilvēku klātbūtnē splāva uz grīdas, bet nevis splaujtraukā“.

Uzņemdamies institūta vadību, Ķelle kopā ar 8 žīdiem izveidojis institūta galveno pārvaldi. Pats Ķelle saņēmis 3000 rubļu lielu mēnešalgu, bet uz algas saraksta vienmēr parakstījis par 1500 rubļiem. Ķelle kopā ar žīdiem galveno vērību piegriezis tam, lai pēc iespējas vairāki iegādātos komunistu literātūru. Institūta brīvie līdzekļi tikuši izdoti tikai par bolševiku lubliterātūru un čekas aģentu vervēšanai institūta audzēkņu vidū.

Vēl šodien institūta dokumentu vidū glabājas pierādījumi par to, kā Ķelle ar saviem tuvākiem palīgiem žīdiem vērtējuši institūta audzēkņus. Par vairākiem latviešu audzēkņiem taisītas piezīmes: „gudrs un apķērīgs, tādēļ padomju varai bīstams“. Padomju vara — valsts bez kultūras, ir sarkanā paradīze un viņas pavalstnieki garā nabagie antiņi.

Šī gara nabadzība kā uz delnas bija redzama ikkatrā boļševiku lēmumā un rīkojumā. Viss iesākās un nobeidzās ar neuzticību un iznīcību. Par to mēs visi esam pārliecinājušies un arī man vairākkārt nācās rūgti izbaudīt un piedzīvot vienu pārsteigumu pēc otra, sastopot vienmēr priekšā manu „grēku sarakstu“, meklējot darbu... Minēšu vienu piemēru. Nevarēdams nekur atrast nodarbošanos un nezinādams ko iesākt, arī es iesniedzu lūgumu uzņemt mani Valsts pedagoģiskā valodu institūtā. Pārbaudot manus izglītības dokumentus kancelejā uz vietas paziņoja, ka es tiekot uzņemts un ieskaitīts uzņemto studentu skaitā bez noteikumiem. Bet drīz pēc tam saņēmu uzaicinājumu ierasties institūtā. Izrādījās, ka man tomēr esot jātur pārbaudījumi krievu valodā un Staļina konstitūcijā. Eksāminētājs bija pats direktors Kelle savā kabinetā. Ārēji mierīgs, kaut gan sirds tik strauji sita, baigu nojautu mocīts, es atvēru Kelles kabineta durvis. Sveicināju un tūlīt nosaucu savu uzvārdu. Kā vārds? Tiklīdz biju pateicis vārdu, Kelle kā dzelts sagriezās un ātri pārskatīja uzņemto studentu sarakstu. Skaidri redzēju, ka pie mana vārda bija ar sarkanu zīmuli pievilkts krusts. Pūlējos sevi mierināt, ka tam nekāda ļauna nozīme nevar būt, un pacietīgi gaidīju tālāko. Kelle kaut ko pārdomāja, galvu iespiedis starp delnām, ar nedzīvu skatu viņš urbās sev priekšā uzņemto audzēkņu sarakstā. Tad tas pagriezās pret mani un piemēgtām glūnošām acīm, nenolaizdams skatu, jautāja: Kur jūs strādājat? Atbildēju, ka ostā pie kuģu lādēšanas un Rīgas muitas dārzā pie sniega tīrīšanas darbiem. Kelle mani pratīnāja tālāk: Kādēļ jums nav piemērota nodarbošanās? Atbildēju, ka es labāk strādāju fizisku darbu, jo kancelejas darbs priekš manis ir ļoti nogurdinošs. Tālāk: Ko jūs agrāk darījāt? Es atvainojos un, it kā nesapratis, atkārtoju viņa jautājumu: Kad agrāk? Nu, Ulmaņa laikā, — turpināja Kelle. Teicu, ka turpināju izglītību. Tā, nu labi, turpināriet tālāk, nobeidza Kelle un ar vieglu rokas mājienu deva man saprast, ka „eksāmens“ beidzies.

Es, protams, netiku uzņemts Pedagoģiskā valodu institūtā, un uzņemšanas aktā Kelle ar putām uz lūpām kļiedzis, ka provokatori esot mēģinājuši iespiesties institūta dzīvē, bet laikā

atmaskoti un sperti piesardzības soļi. Pēc tam mani visur pavadīja neatlaidīgi sekotāji.

Tagad izrādās, ka par mani čekas aģentūra Pedagoģiskā valodu institūta direktoram Kelleim nosūtījusi ziņojumu, ka es esot visā Latvijā pazīstams fašists, propagandējis fašistiskās idejas gadiem ilgi, esot liels komunistu ienaidnieks un institūtā vēloties iekļūt provokatoriskos nolūkos. Šis ziņojums, kas vēl šodien glabājas starp dokumentiem, nodod visgaišāko liecību par to spiegošanas sistēmu, kas terrorizēja visus Latvijas iedzīvotājus, bet sevišķi mūsu skolas jaunatni.

Nav iespējams minēt visu to skolnieku vārdus, kas pazuduši drausmīgās čekas moku pagrabos. No atstātiem dokumentiem, kurus bolševiki nav paspējuši iznīcināt, tikai redzams, ka dēli un tēvi velti mēģinājuši sarakstīties, jo visi lūgumi pēc produktu, drēbju, veļas un vēstuļu piesūtīšanas arestētiem, palikuši bez ievēribas. Piem.: Veronika Vilks, dzīv. Jelgavā, Akadēmijas ielā, iesūtījusi lūgumrakstu 1941. g. 21. maijā II nodaļas priekšniekam par savu dēlu, Jelgavas teknikuma audzēkņi Jevgeņiju Vilku. Viņa lūdz no čekas priekšnieka kādas tuvākas ziņas par sava dēla likteni un atļauju viņam piesūtīt pārtiku un apģērbu, bet lūgums atstāts bez ievēribas. Tāpat Tāļivaldis Ošeniņš no Jelgavas, dzīv. Ausekļa ielā, velti pūlējies sazināties ar savu apcietināto dēlu, Jelgavas pilsētas I valsts ģimnazijas audzēkņi. Tāpat kāda Grasilda Rimova no Jelgavas, Lielās ielas 45—8, lūdz čekas priekšnieku atļaut iesūtīt viņas dēlam, kas apcietināts jau 1940. g. 17. septembrī, bet līdz 1941. g. 11. jūnijam vēl piederīgi nav saņēmuši nekādas ziņas par nelaimīgā jaunekļa likteni.

Nepārtraukti apcietināto transporti no visām Latvijas mājām tika sūtīti uz Rīgu... Mājās palikušie velti izgaidījās savus piederīgos atgriežamies. Bet iedzīvotāji rakstīja lūgumrakstus Šustīnam un gaidīja tālāk... Čekas namā neiznīcināto dokumentu skaits sniedzas simtos un tūkstošos, kurus mēs vēl šodien varam pārlicināties, kā mātes meklējušas savas meitas, tēvi dēlus un sievas vīrus... Kā pierādījumu es pievedīšu dažus nelaimīgo latviešu adresētos lūgumrakstus II nodaļas priekšniekam, tieši čekas priekšniekam bendem žīdam Šustīnam:

DOKUMENTI NO ČEKAS ARCHIVA.

Pol. R. Svēt. T. 1. D. 7

Īpašs priekšmetam

Ļoti

Sakarā ar maniem draugiem Karla Jāņa spēstās
pāriet pa līniju un līniju atļaut, lai visi tie
pārliecināti būtu par to, ka šī norīdījuma
lielā daļā pārvērtējamies un nolūka spēstās
kāns, jaunā šīta no šo gadu secuma un nodarīti ka
būtu būt ar valdību, jebkurā daļā, iespējama priekšmiera
un atļau, ka šī šīta ir šīta, kas šīta šīta vajadzīgi
pāriet, un šīta šīta šīta. Bet nolūka šīta šīta
ar šīta, un šīta šīta, tas ir šīta.

Vai novārīti šīta šīta šīta, ka šīta šīta šīta
apa šīta

Laipni lūdzam šīta šīta šīta

Ar šīta šīta šīta

6. 11. 41.

Adrese: šīta šīta šīta šīta
šīta.

Dro. thes. Kantas kām... rādālas pūstā...

Kānā... kārle n. Gpā...-lā...
Gpā... Gpā... kārle n. Gpā...-lā...

lequins

Mano dēti kārle, i...
alredas apūst... R...
pū... ut...
pū... i... p... kārle...
lequins

Dro. 13. mājā
1911.

M. Gpā

P.S.
Kārle... modis...
Gpā... 1911. g. 17. jūn.

Novas em attença ao governo paravente.
Endress Elvira Almeida, Pedro do Paço,
Krusdelt, n. 100, main p. u. Portugal

1946, agosto 4 maio.
Cidade N. 1.
Riga.

J. Pimental

P. visado, malisana mai, valente parano
ari lora vardi.

Mili minioni v. 1000 p. 1000

Mili a. 1000, main p. u.

Tiles.

1946, maio 4.
Riga.

Manas dienas ir arī jāva, kura neņem, kā
dzīvot, kā sēst, kā nā atpūst, jo no būs
mazākās dzīvības, jānos uztur, kā būs būs pār
kāds vēl ir. (Līdzīgā kārtā, būs būs glūnija ar
sirdi šurajā formā.)

Tamāit es griezās pie jums ar liģumu
izmeklēt būs lēta, pēc iepriekš dzīvās. šeit
man jāzina būs atpūst, būs, un kā,
būs un kā būs būs pārāt.

Šeit jāva kāu parādīšos, kāds
izaišos man pie šīs.

Rīga 28. V. 1944. g.

O. Gulbis

Latvija R. K. ...
K. Z. 4. H. 610 M. 160

LIETUVA Nr. 1
1927. g. A. Nr. 1
MĀCĪBĀJĀS 5901
3. MAI 19

Komrade jero ...
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

V

Sintien mūsu meklēja savas dēlus un vientuļas sievas ilgās atgrieza-
nās pazudušos vīrus, bet „strādnieku-zemnieku” valdības iestādes izturējās
tā, it kā viņām nebūtu nekā kopējs ar cilvēku medībām, ko naktis sa-
rīkoja atniskārie žīdu čekisti Rīgas ielās, dzīvokļos, provinces pilsētās
un atsevišķās lauku mājās.

paskaidrojumi lietā, ir lūgts to stādīt priekšā prokuroram un pievienot lietai.

Godātais biedri Prokuror, es Jūs ļoti lūdzu izskatīt manu izmeklēšanas lietu, kuŗa otru reizi izbeigta 1941. g. 27. februārī, un izraudzīt man citu drošības veidu pēc Jūsu ieskata, izņemot ieslodzījumu cietumā, jo vairāk lūdzu tādēļ, ka slimoju ar plaušu tuberkulozi un mans pienākums bija apgādāt tāpat ar plaušām slimozošu māti. Savu nodarījumu izdarīju neapzinīgi un bez jebkādas politiskas audzināšanas. Neapzinos, ka esmu pelnījis, ka mani jau desmito mēnesi tur cietumā, jo par savu nodarījumu esmu vaļsirdīgi atzinies un to rūgti nožēlojis. Arī mans iepriekšējais dzīves veids norāda uz to, ka nekad neesmu bijis sabiedrībai, nedz valstij bīstams — bet gan izdarījis rupju kļūdu.

Manam nodarījumam nav politiska rakstura, jo to neesmu izdarījis politisku dzenuļu iespaidā, bet gan kā tas lietā ir aprādīts.

Ja tiešām nav iespējams man grozīt drošības veidu, tad lūdzu Jūs dot man atļauju sarakstīties un satikties ar piederīgiem, māti, māsu un svaini. 1941. g. 24. martā esmu bez tam arī lūdzis dot norādījumu cietuma administrācijai izsniegt lasīšanai Padomju Savienības Komunistu (lielinieku) Partijas vēsturi (šīs grāmatas 6 eksemplāri atrodas cietuma bibliotēkā), lai piesavinātos pareizus politiskus uzskatus, kādu man vispār nekādu agrāk nebija. Kopš 1941. g. 20. maija cietuma kamerā pie sienas tika pielikti iekšējās kārtības noteikumi izmeklēšanas cietumos, kur B-nodalījumā 3. punktā paredzēts, ka ieslodzītiem atļauts lasīt grāmatas no cietuma bibliotēkas. Tā kā bez Jūsu atļaujas cietuma administrācija šo punktu neizpilda, lūdzu vēlreiz Jūsu gādību.

Neviens pilsonis valstī nevar atrunāties ar likuma nezināšanu, bet tā kā man visā apcietinājuma laikā nav dota iespēja iepazīties ar likumu, zem kā es atrodos, es lūdzu Jūs dot man iespēju iepazīties ar pastāvošiem sodu un kriminālprocesa likumiem.

Attiecībā uz lietu es lūdzu pirms nozīmētās lietas iztiesāšanas dienas dot man lasīt vēlreiz lietu ar tulka palīdzību, jo krievu valodu nepārvaldu, un pieņemt lieciniekus, kurus uz

nozīmēto tiesas dienu izsaukt, kā arī dot iespēju man izvēlēties advokātu — aizstāvi un satikties ar to.

Liepājas izmeklēšanas
cieturmā, 1941. g. 3. jūnijā

Šauja

VII

Rīgā, 29. maijā 1941. g.

LPSR IeTK Rīgas apgabala prokuroram.

Esmu LPSR universitātes un Rīgas Tautas augstskolas mācības spēks. Šinīs dienās abās mācības iestādēs sāksies pārbaudījumi. Manā dzīvoklī atrodas laboti un nelaboti studentu rakstu darbi, kā arī burtnīca ar atzīmēm par studentu sekmēm. Daļa no labotiem darbiem atrodas arī kabinetā universitātes mehanikas fakultātē. Atvilktnes atslēgas atrodas manā dzīvoklī.

Rīgas Tautas augstskolā 2. jūnijā notiks manas grupas pārbaudījumi. Tā kā vienā priekšmetā (svešvalodā) cits nevar pārbaudīt, jo nezina izņemto vielu, lūdzu atsvabināt mani no apcietinājuma līdz tiesas dienai, jo man nav iemeslu izvairīties no tiesas. Gribētu nokārtojot visas saistības ar universitāti un Rīgas Tautas augstskolā pats pārbaudīt savus studentus. Bez tam esmu no Izglītības Tautas komisāriāta nozīmēts kā pārstāvis pārbaudījumiem pilsētās un vidusskolās.

Atsauksmi par mani varētu dot no Maskavas iebraukušais Centrālā pedagoģiskā kabineta direktors biedrs Miķelsons.

Edwards, Marka dēls
Markovins.

VIII

Biedram lī Jaļas priekšniekam.

Pilsoņes Marijas Teodora m. Zālītes,
dzīv. Rīgā, Brīvības ielā 121—39,

Lūgums

Laipni lūdzu atļaut man satikties ar manu dēlu Ansi Jāņa d. Zālīti, kas apcietināts jau š. g. 16. aprīlī un ieslodzīts I cietumā. Tāpat lūdzu atļauti iesūtīt viņam pārtiku.

Kaut gan mans dēls apcietināts jau vairāk kā mēnesi atpakaļ, neesmu tam varējusi iesūtīt veļu un nezinu vai tas saņēmis naudu, ko tam nosūtīju pa pastu.

Tā kā viņš neilgi atpakaļ pārcietis grūtā veidā tuberkulozes slimību, viņa veselības stāvoklis rada manī vislielākās bažas.

Vai tiešām strādnieku valdībai nepieciešama tik nesaudzīga rīcība pret 1905. g. revolūcionāra — strādnieka dēlu, kas uzaudzis grūtos apstākļos (mans vīrs nomira 1920. g.), sācis pats pelnīt maizi no 14 g. vecuma. Atlaists no darba Ulmaņa plūtokrātiskās kliķes režīma laikā!

Vai strādnieku valdībai nav nekādas žēlastības pret mani — viņa veco māti, kas tādām grūtībām, strādnieka atraighte būdama, esmu viņu izaudzinājusi?

Uz saviem iepriekšējiem lūgumiem neesmu dabūjusi nekādu atbildi. Ļoti ceru, ka šo manu lūgumu ievērosit.

Rīga, 1941. g. 26. maijā. M. Zālīte.

IX

Lūgums.

1941. g. 26. maijā arestēja un aizveda manu vīru Artūru Andreja d. Klavu. Tā kā visi saimniecības darījumi tika no viņa kārtoti, tad tie arī ir visi uz viņa vārda:

1) Traktoru-mašīnu stacija noņēma mums labāko darba zirgu; tā kā mums bankas parādu nav, tad par zirgu nāk naudas samaksa; šo naudu varot saņemt tikai mans vīrs, jo līgums ir uz viņa vārda.

2) Uz Krieviju kontraktēto sugas telišu līgums arī ir uz vīra vārda; arī to es nevaru izpildīt; telišu līgums izbeidzas šā mēneša 10. — 12. dienā.

3) Arī sugas lopu ņemšana nupat bija, to atkal es nevarēju izpildīt tikai tāpēc, ka vīra vietu nevarēju izpildīt.

No augšā aprādītiem apstākļiem redzams, ka man nepieciešama visā drīzumā vīra pilnvara. Lūdzu izdodiet man to.

2. 6. 41 g. d. v. Kļavs. Gaujienas pag.
"Kļavs"

No apcietināto un viņu piederīgo pašrocīgi rakstītiem lūgumrakstiem vien mēs varētu sastādīt visbiezāko sējumu.

NO ČEKAS GŪSTA ATSVABINĀTO MOCEKĻU UN ČEKISTU ŠAUSMU DARBU ACULIECINIEKU LIECĪBAS

Visās Latvijas pilsētās bija ierīkotas čekas spīdzināšanas kameras. Sociālistiskajā sacensībā Staļina uzticīgie čekisti, atkal un atkal izstiepa savas asiņainās ķetnas pēc jauniem upuriem un savās paslēptuvēs pazudināja simtiem latviešu Liepājā, Daugavpilī, Rēzeknē, Valmierā, Ludzā, Tukumā utt. utt. Židi spīdzināja un slepkavoja latviešu tautu, bet Šustins Rīgā pieprasīja vienmēr jaunus ziņojumus par jauniem „varoņu darbiem“ un pierādījumiem neizmērojamai uzticībai „lieklajam skolotājam“ — virsbendem Staļinam.

Lūk, ko apliecina, par čekistu drausmīgajām spīdzināšanas metodēm Daugavpils cietumā aculiecinieks Egons-Rūdofs Bunka no Rīgas:

„Šī gada janvāra mēneša beigās Daugavpils cietumā, kurā arī es biju ievietots, satiku savu paziņu robežsargu Aleksandru Šmivkši no Purmsātu pagasta.

Šmivkšis man pastāstīja par tām zvēriskām inkvizīcijas metodēm, kādas pielietoja čekisti pie apcietināto nopratināšanas. Daugavpils cietumā politisko ieslodzīto kameras esot bijušas pārvērstas par speciāliem moku kambariem. Cietuma pagrabos pilnīgi tumšā, šaurā telpā izbērtā bieza kārtā sāls, kas bijis jāizdara pašam apcietinātam. Pēc tam kamerā ielaists ūdens — gandrīz līdz jostas vietai. Šādos apstākļos apcietinātais noturēts vairākas dienas, pie kam neviens no cietuma sargiem nav pievērsis ne mazāko vērību mocekļa vai manām. Šādas mocības pielietotas arī pie Aleksandra Šmivkša. Pēdējais noturēts 3 dienas drēgnajā sāls ūdenī. Tikai tad, kad viņam zuduši pēdējie spēki, un tas ne-

samaņā pakritis, atvērtas kameras durvis un čekists — žīds mudinājis savus palīgus pasteigties, lai „nenosprāgstot“. Atguvis samaņu, viņš konstatējis, ka atrodas sausā telpā, kur atradušies dažādi moku rīki un viss bijis izmūrēts no betona, pat soli un garš galds. Kameras dubultdurvis bijušas 15 cm biezas — ar zāģu skaidu un korķa izolāciju, kas aiztur katru skaņu.

Žīds Mozes Citrons, Daugavpils čekas ārsts, ar algu 900 rubļu mēnesī, kas tika algots spīdzināšanas uzdevumiem.

— Šinī briesmīgajā — no pasaules un cilvēkiem atšķirtajā telpā es piedzīvoju vislielākās šausmas, — drebošā balsī čukstēja Šmivkšis.

Viņš man slepeni rādīja savus čekistu sakropļotos zili melnos nagus.“

Tālāk Bunka stāsta, ka naktīs speciālos vilcienos no Daugavpils cietuma aizvesti simtiem latviešu nezināmā virzienā. Bunka cietumā redzējis arī Daugavpils apgabaltiesas prokuroru Karčevski, robežsargu brigādes komandieri pulkv. Jansonu, kas bāli, izdiluši, ļodzīgiem soļiem staigājuši pa cietuma pagalmu...

Jelgavas pilsētas nep. vidusskolas pēdējās klases audzēknis Alberts Būmanis stāsta:

„Mani apcietināja žīdu čekisti 1941. g. 7. janvārī uz ielas, kad nācu no basketbola sacīkstēm. Pirmā acumirkli domāju, ka esmu laupītāju gūstā, bet, kad mani sāka lamāt par fašistu „huligānu“ un taml., tad sapratu, kā esmu apcietināts no čekistiem. Nebiju maldījies, jo drīzi jau atrados Jelgavas čekas aresta telpās. Pirms ievietošanas kamerā, mani rūpīgi izkurtīja, pie kam dabūju iepazīties ar čekistu spīdzināšanas paņēmieniem. Pie kratīšanas viens no viņiem pavēlēja izģērties pilnīgi kailam, vai es neesot paslēpis ieročus vai proklamācijas. Vilcinājos to darīt un rādīju savas svārku kabatas, ka tur taču nekas tamlīdzīgs nav paslēpts. Bet čekisti ar to neapmierinājās un kāds no man aizmugurē stāvošiem kļiedza: Vai jālūdzas būs! Tanī mirklī saņēmu apdullinošu triecienu pa deniņiem un spērienu pa kāju stilbiem. Krītot sasitu galvu pret kādu blakus stāvoša čekista šauteni un sāpīgi ievaidējos. Tikko biju pakritis uz grīdas, kad visi apkārtstāvošie bendes briesmīgi lamādamies klupa man virsū, spārdīja kājām un daudzija šauteņu resgaļiem. Nezinu, cik ilgi tas tā bija turpinājies, jo aiz neciešamām sāpēm zaudēju samaņu. Pamodos nosēdināts uz krēsla, pie kam viens no čekistiem mani pieturēja un mierināja: „Pacieties, pacieties, drīz tev būs pavisam labi.“ Uz grīdas no manām drēbēm bija iztecējusi liela pelķe, jo biju apliets ar aukstu ūdeni, pie kam manas drēbes bija pilnīgi slapjas un samirkušas līdz miesai. Drebeļu un salu no aukstuma. Divi čekisti paņēma mani — viens aiz rokām, otrs aiz kājām, un velkot pa zemi, aizstiepa līdz arestēto kamerām. Man izraudzītās kameras durvis bija atvērtas un briesmoņi žīdi, šūpodami mani šurp un turp, ar visu spēku nosvieda uz kameras grīdas. Pēc tam aizcirtās durvis, nožvadzēja atslēgas un spokaino nāves klusumu pārtrauca vaidi, kas izlauzās no manām sāpīgi sadauzītām krūtīm. Mazinoties sadauzīto

locekļu sāpēm, sāku izjust briesmīgu aukstumu. Kameronas sienas bija klātas ar baltu sarmu. Elpa no mutes plūda kā balti garaiņi. Uz grīdas tumši brūnā ledus gabalā bija iesalusi kāda skolnieka cepure. Bet tieši tanī kritiskajā momentā sirdī man pamodās viskarstākās ilgas pēc dzīves. Ticēdams visgaišāko spēku uzvarai, es nepārtraukti lūdzu Dievu. Saņemdams pēdējos spēkus, sāku vingrot un izdarīt dažādas kustības, lai pārdzīvotu briesmīgo aukstumu. Laiks vilkās bezgalīgi lēni. Plkst. varēja būt apm. 3 no rīta, kad no blakus kamerām atskanēja kādas sievietes histēriski kliedzieni...

Čekā mani noturēja piecas dienas. Dienā uzturam saņēmu gabaliņu rupjas maizes un krūzīti auksta ūdens. Biju tā novārdzis kā pēc grūtas slimības. Netiku nemaz pratināts, tikai man paskaidroja, ka tas esot par to, ka es skolā nedziedot internacionāli un kūdot citus skolniekus to pašu darīt. Ja tas tā turpināšoties, tad drīzi mani aizsūtīšot turpat, kur citus „huligānus“. Kāds augstāks čekists mani brīdināja, ka viņam visās skolās esot savi cilvēki un viņš par katru audzēkni zinot visu pamatīgi. Lai neiedomājoties viņu maldināt un, piedraudot man ar nošaušanu izpaušanas gadījumā, pēc 5 dienu ilgas noturēšanas badā un aukstumā beidzot atbrīvoja.“

Iepazīnušies ar Albertā Būmaņa liecību, mēs redzam, ka apbruņojušies un čekistu formās tērpti Jelgavas huligāni un kriminālnoziedznieki kopā ar žīdiem bez žēlastības izrēķinājušies pat ar skolniekiem no pamatskolu sola.

Sarkanie noziedznieki savā čekistu varas skurbumā izvarojuši arī apcietinātās Zemgales zeltēnes... No šejienes mums ir viegli iedomāties ērkšķaino ceļu, pa kuŗu aizgājuši simtiem varonīgāko Zemgales dēlu un meitu, kas savās sirdīs nesa Latvijas sauli.

Čekistu noslēpkayotie upuŗi, kuŗus atrada pēc boļševiku padzišanas noslēptus mēslu bedrēs — runā visskaidrāko valodu par tām šausmām, kas plosījās Zemgales mētropolē Jelgavā zem sarkanā terrora.

Un nepalika iepakalūs Rīga... Padomju Latvijas galvenās čekas moku kambaros spīdzinātā liecība par tām ciešanām, ko šis nelaimīgais izcietis zem adatu dūrieniem, no kādas sadistes židietes:

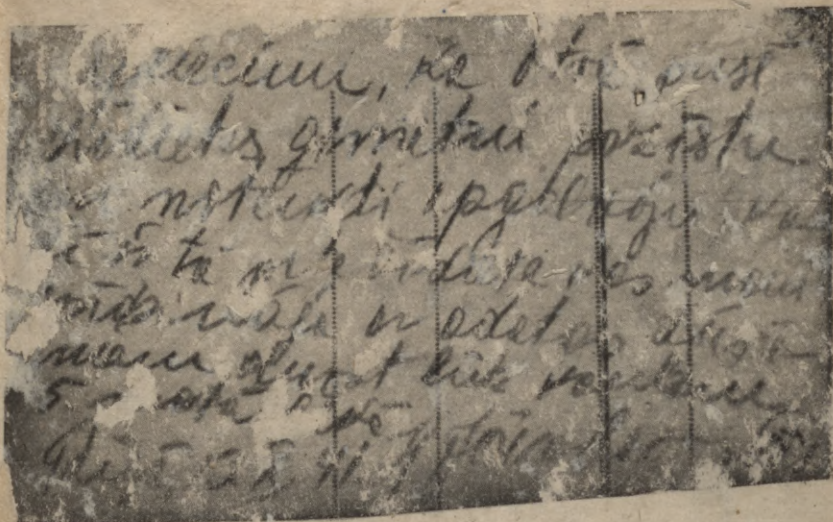
„Strādāju „Bēkona Eksportā“, Zemitāna laukumā Nr. 2, kā veikalvedis. 1941. g. 11. janvārī mūsu darbinieki sarīkoja eglītes vakaru, kurā arī es piedalījos. Lietoja arī alkoholu un vēlāk izcēlās politiski disputi.

Herberts Jēkobsone, veikalvedis. Čekā savsmīgi spīdzināts no židietes, kas izraisīja viņa fizisku un garīgu tieksmes.

Es biju ļoti uzmanīgs, bet mans draugs Panteļejevs, kas aizvests uz Krieviju, droši runāja līdzī kādai svešai sievietei — Staņislavai Struminskis. Pēdējā visiem bija sveša, bet tomēr viņa piedalījās mūsu eglītes vakarā. Struminska zāķāja Staļinu, sauca par laupītāju utt. Pēc dažām dienām satiku kādu savu paziņu, kas izrādījās Struminskas ligavainis. Viņš man pārmeta, ka es, kā veikalvedis, neesot cienīgs savam amatam un nebaudot tagadējā laika uzticību, pie kam atgādināja man 11. jan-

vāra pārrunas pie eglītes. Nojautu, ka Staņislava Struminska ir provokātore, un sagatavojos uz vislaunāko. Launais paredzējums piepildījās. No 4. uz 5. martu plkst. 12 naktī manā dzīvoklī ieradās 3 čekisti mani apcietināt. Viņi pavēlēja man ātri apģērbties un gandrīz puskailu izrāva laukā. Ārā pie durvīm stāvēja čekas mašīna un māju bija aplenkuši čekisti. Maza auguma žīdelis deva īsas pavēles un mani tūlīt ielenca 6 mongoļi. Bija gaiša nakts, un es nodrebēju nāves izbailēs, redzēdams trulās čekistu sejas. Steidzīgi sakāpām mašīnās un mazliet nomierinājos, redzēdams, ka braucam pa pilsētu. Auto mašīnas apstājās pie bij. Iekšlietu ministrijas ēkas kur mani nogādāja galvenā čekā, 418. istabā. Iesākās pratināšana. Sākumā ļoti laipni mani iztaujāja, kādās balto bandās es esot sastāvējis, pie kam, apbrīnojami labi visu zināja pateikt par manu un manu radu dzīvi. Nonācām pie galvenās apsūdzības, un proti: ka es 11. janvārī, eglītes dedzināšanas vakarā, esot zākājis Staļinu, nonievājis padomju iekārtu. Katēgoriski visu noliedzu, jo patiesībā neko tamlīdzīgu arī nebiju teicis. Toreiz vēl brīdināju savu draugu Panteļejevu, kuru arī apcietināja reizē ar mani. Beidzot čekas priekšnieks man piedāvāja labu vietu ar lielu atalgojumu. Viņš lika uzņemties sakarnieka lomu pie čekas, un lai es ziņojot viņam par visiem tiem, kas esot naidīgi noskaņoti padomju varai. Aizbildinājos, ka man trūkst vajadzīgo zināšanu tādās lietās, ka būšu galīgi nederīgs viņiem un izdarīšu tikai lāča pakalpojumus. Jutu, ka no visām pusēm manī urbās apkārt stāvošo čekistu skati. Lielā izbrīnā es uzlūkoju savus ielencējus un nesaprašanā nolaidu acis. Šinī mirklī es saņēmu apdullinošu triecienu pa galvu. Atmosos citā istabā uz grīdas ar sasietām rokām un kājām. Blakus man sēdēja sarkanmataina, sprogaina žīdiete ar papirosu zobos un laimīgu izskatu. Viņa auksti uz mani skatījās un rokā turēja garu niķelētu adatu, pie kam adatas gals bija krāsots svaigām asinīm.

Spīdzinātā Jēkabsona parakstīts apliecinājums par čekas algotās židietes-sadītes briesmu darbiem.

Sarkanmatainā neģēle man uzstādīja jautājumu: „Vai jūs atzīsieties, vai ne?” Lūdzos, ka man nekā nav ko atzīties un lai viņa atbrīvo manas sāpīgi saistītās rokās un kājas. Bet drausmīgā židieta mierīgi turpināja pīpot un lēni dūra man ciskās savu briesmīgo adatu. Nespēkā kliezdu pēc palīdzības, bet žīds-čekists ar slapju smirdošu lupatu aizspieda man muti. Saņēmu neskaitāmus, dziļi sāpīgus dūrienus ķermeņa apakšdaļā, tā ka pret savu gribu sāku raustīties sāpju konvulsijās. Pārtraukdama savu nežēlīgo darbu, čekiste-židieta mierīgā balsī turpināja: oi, jūs neatzīsātēs šodēn, jūs atzīsātēs rīt, jūs neatzīsātēs rīt, jūs atzīsātēs parīt. Mani bija ielenkuši 6 čekisti un rokās viņi turēja dažādus spīdzināšanas rīkus un gumijas sitamos. Kā slīkonis pie salma ķerdamies, es uzlūkoju bendes kalpus, meklēdams cilvēcisku līdzcietību viņu trulās lopiņu sejās. Saskatīju pazīstamu cilvēku un griezpos pie viņa ar pēdējo lūgumu. Izrādījās, ka kāds kurpnieks, pie kuŗa vienmēr nesu labot apavus, bija kļuvis par čekas priekšnieka palīgu.

Židiete, kas tiksmīnājusies ar savu upuri, durot viņam miesā adatu līdz kaulam, teikdama: „Oi, jūs neatzīsātēs šodēn, jūs atzīsātēs rīt. Jūs neatzīsātēs rīt, jūs atzīsātēs parīt.“ So briesmoni grāmatas autoram izdevās atklāt, ko pazina spīdzinātais Jēkabsons. Cik tādu upuru viņai nebija?

Es griezpos pie bendes kalpa ar lūgumu nopratināt lieciniekus, kas varētu apgalvot, ka esmu zākājis Staļinu un padomju iekārtu. Uzklāusijis mani, viņš brīdi stāvēja nodūris galvu un kautko pārdomāja. Tad ar rokas mājienu deva zīmi, un visi izgāja, izņemot židieti. Vairākas reizes tie ienāca un atkal izgāja, līdz beidzot deva rīkojumu piecelt mani un atsvabināt manas rokas un kājas. Man pasniedza parakstīšanai zvēresta formulāru, ka nevienam neteikšu, kur esmu bijis. Izpaušanas gadījumā piedraudot ar nošaušanu. Čekas ārsts, kāds zema auguma židelis, turpat izdeva man darba nespējas apliecību uz 1 nedēļu. Saņēmis pēdējos spēkus, drebošiem soliem atstāju drausmīgo moku māju. Izejot uz ielas, ievēroju kādu šaubīgu tipu, kas mani visur allaž pavadīja. Pēc pārciestām šausmām paliku ļoti uzmanīgs un

paslēptuvē un nomierinājuši ziņkārīgos gaŗāmgājējus, it kā nekas nebūtu noticis. Uz milicijas rīkojuma pamata tika likvidēta arī tramvaju pietātnē pie Stabu ielas, lai tā novērstu cilvēku pastāvīgo uzturēšanos čekas tuvumā.

Kas tie bija par ļaudīm, uz kā ietekmi un vēlēšanos izbūvēja čekas moku kambaŗus Latvijā? Lai runā aculiecinieki.

Caucis Jānis, 2. būvkanŗa mechaniskās darbnīcas vadītājs. Acu liecinieks tam, ka žīdi pārvērtuši bij. Iekšlietu ministrijas pagrabus par čekas moku kambaŗiem.

Rīgas 2. būvkanŗa mechaniskās darbnīcas vadītājs Caucis Jānis apliecina:

„Drīz pēc boļševiku iebrukuma Latvijā, 1940. g. jūlija mēneša sākumā saņēmu uzaicinājumu ierasties bij. Ārlietu ministrijā, Valdemāra ielā Nr. 3. Tur piedzīvoju necerētu pārsteigumu, jo izrādījās, ka man bija jāstādās priekšā latviešu komūnistu diŗvīram Spurem.

Spure mani uzkrītoši pētīja, it kā mēģinādams ieurbties ar savu zvērisko skatu manos dvēseles noslēpumos. Biju stipri uztraukts un manāmi piesarku, jo taņī brīdī izjutu dīvainas bailes. Vēl gaiši atminos iespai-

ra
k-
0-
z-
i.

pus, ko mantoju no šī bēdīgi slavenā komunistu varas vīra. Spure bija stipri iereibis un sasmaržojies uzkrītoši sievišķīgām smaržām. Elegantais uzvalks un labi koptās rokas liecināja, ka strādnieku „vadonis“ veltī daudz laika arī skaistuma kopšanai. Spure lika man apsēsties un piedāvāja cigāru. Pēc neveikla klusuma brīža viņš iesāka mani sīki iztaujāt, kādās politiskās partijās es esmu sastāvējis, kādam politiskam novirzienam simpatizēju un vai es esot cietis no fašistu valdības. Uz visiem jautājumiem devu ļoti pārdomātas atbildes un varbūt tas glāba manu kritisko stāvokli. Pēc veselas stundas garas nopratināšanas dižvīrs Spure mani atlaida, teikdams: „Ejiet, bet labojieties!“ Ar lielu atvieglinājuma sajūtu atstāju drūmo komunistu mitekli un, steidzoties uz māju ievēroju, ka kāds šaubīga izskata subjekts mani pavadīja, turoties ielas otrā pusē, līdz Tomsona ielai 22.

Pēc nedēļas saņēmu NKVD paziņojumu steidzoši ierasties bij. Iekšlietu ministrijā, Stabu ielā 35/37. Nevarēju paredzēt, kas mani šeit sagaidīs, bet arī nekā ļauna nedomāju, jo taisni taj laikā komunistu prese rakstīja, ka latviešu strādniecība neatriebsies saviem politiskiem pretiniekiem un izrēķināšanās nekāda nebūs. Gluži otrādi, lai cilvēkus iemidzinātu un tie nedzīvotu mežos un alās līdzīgi zvēriem, tad atklātībai sākumā pat nosodīja denunciaciju.

Ierodoties čekā izrādījās, ka man bija jāstājas sakarā ar kādu augstāku žīdu čekistu, kas vadīja čekas tehnisko personālu. Šeit mani iepazīstināja ar latvieti būvuzņēmēju Kociņu no Rīgas, kas jau strādāja pie kameru izbūves darbiem ar vairākiem latviešu strādniekiem. Mans uzdevums bija izdarīt būvpakaluma darbus. Darbi mums bija jāveic bez projekta, pie kam mēs būvējām gaiteņu sienas bez nodalījumiem. Pēc 3 nedēļu ilgas nostrādāšanas, kad mēs bijām jau izbūvējuši vairākas sienas, tad līdz ar to savu uzdevumu bijām izpildījuši un darbus no mums pārņēma man pazīstams kāds Rīgas žīds — inženieris-

architekts Sivošinskis. Arī pārējie latviešu strādnieki tika nomainīti pret žīdiem. To redzēju, kad vēlāk gāju pēc kāda aizmirsta darba rīka čekā. Mani tad vairs tālāk nelaida kā tikai līdz čekas pagalmam, kas mudžēt mudžēja no mongoļiem — čekas sargiem un privātā tērptiem un čekas formās Rīgas žīdiem. Bija

Inž. arhitekts žīds Berelis Sivošinskis. 1940. pavasarī beidzis Latv. universitāti. Čekas moku kambaņu plāna autors un izbūves darbu vadītājs.

veci un jauni, pie kam daži bija ar garām bārdām, kas noteikti atgādināja žīdu rabīnus. Vecie žīdi kautko dzīvi debatēja savā starpā un ar sevišķu pavēlniecību žestikulēja un steidzināja čekas sargus — mongoļus pie grants jaukšanas darbiem. Žīdi savā starpā sarunājās tikai žīdiski.

Kaut gan mēs būvējām tikai gaiteņu sienas un toreiz nedomājām, kādam nolūkam tas būs, bet pēc tam, kad redzēju žīdu perekli tik drudžainas steigas pārņemt un hiēnām līdzīgu acu izteiksmi, tad manī pamodās neapslāpējama neuzticība pret visu to, kas

tur notika. Ļaunu nojautu iespaidā, dabūjis savu darba rīku, es devos prom no Rīgas žīdu galvenā mitekļa...

Lūk, par ko pārvērsti bij. Iekšlietu ministrijas pagrabi. Kameru gaitenis sniedzas tālu neredzamos čekas labirintos.

Drīz pēc būvdarbu pārtraukšanas čekas namā, kopā ar būvuzņēmēju Kociņu saņemām jauni darba uzdevumu — izbūvēt Kīšezera malā hidroplānu angarus. 42 fermas bija aprēķināts izbūvēt par Rbl. 32.000 3 mēnešos. Mēs darbu veicām 3 nedēļās, pie kam par 23.000 rubļiem. Sakarā ar tik lielu izdevumu un laika starpību (par labu valstij), mēs griezāmies ar lūgumu pie sarkanarmijas virsniekiem, kas vadīja angaru būvdarbus un kas pēc tautības bija žīdi, lai mums izsolītās

Žīdu gala mērkis — nežīd. ana. Sustina un Sivošinska nozie-
 dzīgā piāna vissvarīgākais pie. s — čekā ierīkotā šautuve. Ieeja
 vā.

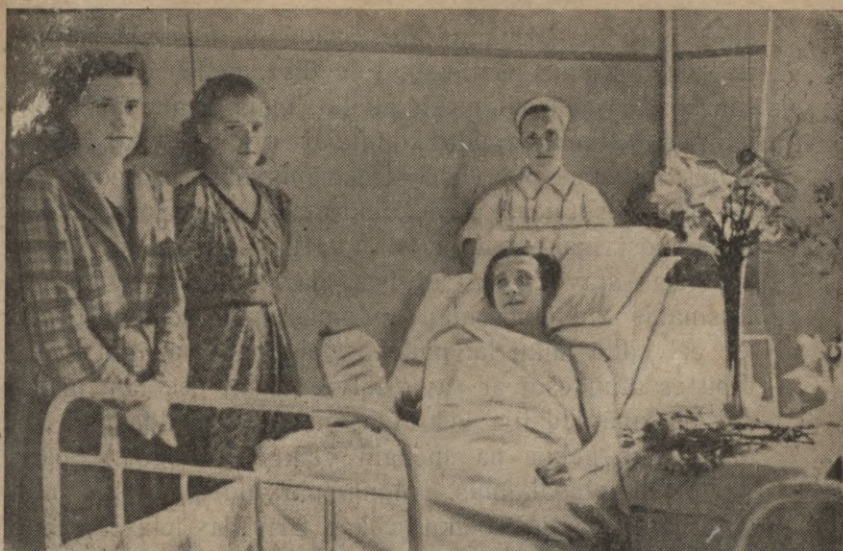
stachanoviešu premijas vietā iedotu katram siltu apģērbu vai zābakus. Bet liels bija mūsu pārsteigums, kad šie zemiskie žideļi sāka kliegt un lamāt mūs visrupjākiem krievu lamu vārdiem. Kad viens no strādniekiem gribēja protestēt, tad pulkvedis-žids tā pārskaitās, ka no dusmām palika zili melns, kājām dauzīja grīdu un dzina mūs laukā, draudēdams: „Jūs katrs dabūsit 15 pipkas pie ūdens un maizes!“

Mēs aizgājām nokārtām galvām un tanī brīdī kā viens vīrs nozvērējāmies nākotnē atmaksāt bolševikiem par tik neģēlīgu strādnieku izsūkšanu un tīri židisku krāpšanu.“ Un tāda armija gribēja balstīties uz visu darba lauzu uzticamību un propagandēja sevi par „neuzvaramo“. Pēc dažu nedēļu notecēšanas no Kīšezera hidroplānu angaru izbūvēšanas datuma, kad notika incidents ar židu kara inženieri, būvuzņēmēju Kociņu un arī mani sāka meklēt čeka. Mēs sākām slaptīties, bet Kociņu tomēr aizveda uz Krieviju līdz ar citiem nelaimīgajiem latviešu patriotiem.

Man izdevās izvairīties līdz pat pēdējam laikam, kad vācu kaņaspēks jau bija Rīgas pievārtē. Pašā pēdējā brīdī židiem izdevās mani apcietināt noslēpušos darbnīcas pagrabos. Bet likteņa nolikums man bija labvēlīgs un es laimīgi tiku brīvībā. Izmantojot kādu vācu gaisa uzbrukumu Rīgai, kad visi prefektūras varas vīri bija noslēpušies prefektūras patvertnē, es, laimīgā kārtā, riskēdams ar savu dzīvību, pieveicu savu apsargātāju, kādu židu skolnieku, kurš neprata saīsināt šautenes siksnu...“

Un tā židi slepkavoja nežīdus vēl savas varas sabrukuma pēdējās dienās... Par zemcilvēku uzbrukumu mierīgiem veikalu apmeklētājiem pastāsta Jānis Gailis, ko intervēju Sarkanā Krusta slimnīcā:

„Es ar savu draugu stāvējām rindā pie pārtikas veikala, kad pēkšņi parādījās 3 bruņoti židu gvardisti. Lielā ātrumā tie skrēja no stacijas pušes virzienā uz mums. Visa rinda mierīgi stāvējām, neviens neko lau-

Strādnieks Jānis Gailis Sarkanā Krusta slimnīcā, kas smagi ievainots žīdu gvardistu mežonīgā uzbrukumā.

nu nedomājām, jo neko nebijām darījuši. Bet, pieskrējuši pie mūsu rindas, žīdi uzkliedza: „Rokas augšā!“ Un tanī pat brīdī norībēja vairāki šāvieņi. Mēs ar savu draugu saļimām uz trotuāra... Dzirdēju vēl šāvieņus un sieviešu vaimanas, bet, kas tālāk notika, neatceros.“

Cilvēces atkritumu, asiņaino žīdu gvardistu upuris Jānis Gailis cauršauts 3 vietās. Neskatoties uz to, viņa dzīvību izdevās glābt, bet viņa draugs Alfrēds Eichmanis mira tūlīt pēc ievainošanas slimnīcā.

Tālāk mēs paklausīsimies, ko stāsta Jānis Grīnvalds no Rīgas:

„Boļševiku laika sākumā biju bez darba, jo Latvijas brīvvalsts laikā biju tirgotavas īpašnieks, kuŗu man nacionālīzēja. Ar sava paziņas Beikerta palīdzību, kas bija iecelts Krasta artilērijas pulkā par politisko audzinātāju, dabūju vietu kā nama pārvaldnieks R. P. Dzīvokļu ekspluatācijas direkcijas 3. rajonā. Šinī ie-

stādē strādāja arī admirālis Spāde un man pazīstams policijas uzraugs Gailītis. Pēc divu nedēļu nostrādāšanas mājas pārvaldnieka amatā, mani uzaicināja proletāriešu rajona izpildu komitejas priekšsēdētājs Rusmanis ierasties pie viņa. Rusmanis man paziņoja, ka par mani esot ienākušas kompromitējošas ziņas un ka nekavējoši man esot jāatstāj darbs. Teicu, ka esmu bezizejas stāvoklī un ka bez darba nevaru dzīvot. Rusmanis tad labu laiku apdomājās un beidzot teica, ka vēl kādu laiku lai paliekot, bet par mazāko nolaidību es atbildēšot ar savu galvu. Tūlīt pēc tam manā pārzināšanā iedalīja vēl divas namu pārvaldes, tā ka man vairs nebija pa spēkam veikt pārslogotos pārvaldnieka pienākumus. Manā pārvaldīšanā tika nodots nams arī tieši blakus čekai, Brīvības ielā 35. Šinī namā atradās arī mans namu pārvaldes kantoris.

1941. g. jūnija mēneša sākumā, dienas laikā, pie manis kantorī ieradās žīdu čekists un uzaicināja mani viņam sekot. Neko tuvāku nepaskaidrojot, viņš mani ieveda galvenā čekā un stādīja priekšā kādam augstākam čekistam pulkveža dienesta pakāpē. Pēdējais mani laipni sagaidīja, piedāvāja cigaretes un lūdza apsēsties. Pēc sapīpošanas čekas pulkvedis mani sīki iztaujāja, kādās politiskās partijās es esot sastāvējis, kādam politiskam novirzienam simpatizējot un vai es esot apmierināts ar padomju iekārtu. Izteicos atzinīgi par padomju iekārtu un pūlējos izlikties draudzīgi noskaņots. Tad augstais čekists lika man priekšā iestāties partijā, ka viņš par mani galvošot. Lūdzu, ka man vēl jāapdomājas, ka vēl neesmu paspējis iepazīties ar komunistu partijas vēsturi un Staļina konstitūciju. Saruna ar to izbeidzās un mēs draudzīgi atvadījāmies.

Divas nedēļas pēc šīs iepazīšanās, jūnija mēneša vidū, plkst. 1.⁰⁰ naktī manā dzīvoklī ieradās 2 žīdu čekisti un pavēlēja nekavējoši ierasties čekā. Apakšā pie čekas durvīm stāvēja un gaidīja mani privātā tērpies žīds un iedeva man caurlaidi uz mana vārda. Izrādījās, ka čekā mani sagaidīja jau pazīstamais pulk-

vedis, pēc tautības gruzīns vai žīds, un sūdzējās ka darba esot pilnas rokas. Tad čekas varas vīri man paziņoja, ka esot nolemts čeku paplašināt un ka blakus māju, Brīvības ielā 35, pievienošot čekai. Tas esot nepieciešams „šauro“ telpu dēļ, bet galvenais, ka Brīvības ielas 35 nama pagalmam esot tieša saskare ar čekas aresta telpu ārējo sienu, kas esot bīstami, jo varot izrakties un atsvabināties „lieli noziedznieki“. Sakarā ar to man uzdeva nekavējoši atsvabināt māju, lai 24 stundu laikā tur vairs nebūtu neviena nama iedzīvotāja. Par izpaušanu iedzīvotājiem par čekas paplašināšanu man piedraudēja ar nošaušanu. Nedeva man arī nekādu rakstisku priekšrakstu, lai varētu iedzīvotājiem paziņot briesmīgo lēmumu. Man pavēlēja vienkārši likt iemītņiem izvākties un nepaklausības gadījumā lai tad ziņojot čekas priekšniekam. Cietsirdīgo rīkojumu izpildīju un paziņoju Brīvības ielas 35 nama iedzīvotājiem, ka viņiem nekavējoši jāatbrīvo telpas. Nama iedzīvotājos tas radīja lielu uztraukumu un tie izvēlēja delegāciju un sūtīja to pie komunistu varas vīra Deglava ar lūgumu dot zināmu laiku jaunas dzīves vietas atrašanai. Deglavs tad arī man piezvanīja pa tālruni un pateica, ka esot gan nolemts čeku paplašināt, bet, nemot vērā to apstākli, ka čekai pievienojamo namu apdzīvo dažas iespaidīgas ebrēju ģimenes, izvākšanās esot atlikta uz divām nedēļām. Saruna ar Deglavu man bija 12. jūnijā, tā tad izvākšanās termiņš tika nolikts uz 26. jūniju. Bet sekoja notikumi, kas pārvilka strīpu milzīgās inkvizīcijas centrāles izbūves projekta.

27. jūnijā dienas laikā mani apcietināja 2 žīdu čekisti, apvainojot par nodevību. Mani ievietoja koka namā Stabu ielā, otrā pusē ielai, pretim čekai. Nama pagalmā bija pilns ar apcietinātiem latviešiem. Visi viņi bija nostādīti ar seju pret sienu. Arī man bija jāstāv tādā pat stāvoklī līdz nopratināšanai. Nopratinātāji bija 3 galīgi piedzērušies žīdi ar asiņainiem dzelzs sietiem uz rokām. Es neatzinu man inkriminētā ap-

vainojumā, par ko žīdi tā pārskaitās, ka sāka mani no visām pusēm apstrādāt ar dzelzs sitamiem. Sitienu bija tēmēti tieši seņā, bet es vienmēr izvairījos no piedzērušo žīdeļu glēviem sitienu. Beidzot tie mani, ar šauteņu resgaļiem sizdami, izgrūda pagalmā un atkal nostādīja ar seju pret sienu. Pagalmā veda arvien jaunus apcietinātos un līdz tumsai tur bija vesels ļaužu pūlis.

Jānis Grīnvalds, nama pārvaldnieks blakus čekai, kas pie sarkanā tribunāla galdā redzējis kastītē nomauktus cilvēku nagus, cilvēku ādas gabalus un ierautus matu kuškus.

Civīlā un čekistu formās tērpušies žīdi ložņāja starp apcietinātiem un, rupji lamādamies, spārdīja ar kājām un dauzīja ar šauteņu resgaļiem nelaimīgos latviešus. Pusnaktī mani kopā ar vairākiem citiem latviešiem pārveda uz galveno čeku un ievietoja elektriskā kamerā. Nepanesamā karstumā un vislielākās slāpēs pēc ūdens un svaiga gaisa es tiku tur noturēts vairākas stundas, līdz pazaudēju pēdējos spēkus un sabruku. Pēc tam es atrados citā telpā, kur pie sienām

stāvēja piekārtas Leņina un Staļina fotogrāfijas. Pie gara galda sēdēja liela auguma augstāks krievu tautības čekists un katrā pusē tam sēdēja 2 žīdi. Neizdzēšamu iespaidu atstāja uz mani baigie apstākļi, kas tur atklājās. Aina bija tik drausmīga, ka pazaudēju valodu un ilgāku laiku nespēju atbildēt uz uzstādītiem jautājumiem. Žīdi jau sakustējās savos krēslos un satvēra dīvainus spīdzināšanas rīkus, bet nopratinātais krievs ar rokas mājienu deva zīmi, lai paliekot, ka tas neesot vajadzīgs, jo tā kā tā saņemšot pelnīto sodu. Lūk, uz grīdas mētājās cilvēku ādas gabali un matu kušķi, bet zemē pie sarkanā tribunāla galda atradās koka kastele, kas bija pusē pilna ar nomauktiem cilvēku nagiem.

Staļina rokas puīši, redzēdami manu apjukumu, sminēja sevī un, manu izturēšanos kvalificējot par atzišanos, taisīja spriedumu — nošaut! Divi čekas sargi, mongoļi, sagrāba mani aiz rokām un burtiski izrāva mani čekas pagalmā. Tur stāvēja vairākas slēgtas auto mašīnas ar iedarbinātiem motoriem. Nāsīs sitās savāda trūdu smaka. Man pavēlēja iekāpt vienā auto mašīnā, kur jau atradās vairāki apcietinātie, cits pie oita sakņupuši ceļos uz grīdas. Auto mašīnas stūros stāvēja čekas sargi un rokās turēja revolverus. Tikko biju iekāpis, tūlīt sākām braukt. Domāju, ka nu ir pēdējais ceļš uz Biķernieku mežu, bet izrādījās, ka mūs pārveda uz Centrālcietumu. Šeit atņēma man visu naudu, 5000 rubļu, un turpat manā acu priekšā 3 žīdi sadalīja to uz līdzīgām daļām un iebāza kabatā. Laulājamais zelta gredzens, kas bija dziļi iegrimis uz manas labās rokas pirksta, žīdiem bija kā dadzis acīs. Tie rīkojās ap manām rokām it kā tās būtu nedzīvi koka gabali. Pēc tam mani ievietoja 14 kamerā, kur jau atradās vēl 20 latviešu, tādi paši bēdu brāļi, kas bija sagatavojušies uz visļaunāko. No kameras, it kā uz nopratināšanu, izsauca 5 līdz 10 apcietinātos uz reizi, kas vairs neatgriezās... Bet klāt nāca atkal jaunie apcietinātie un tā tas turpinājās līdz Lielvā-

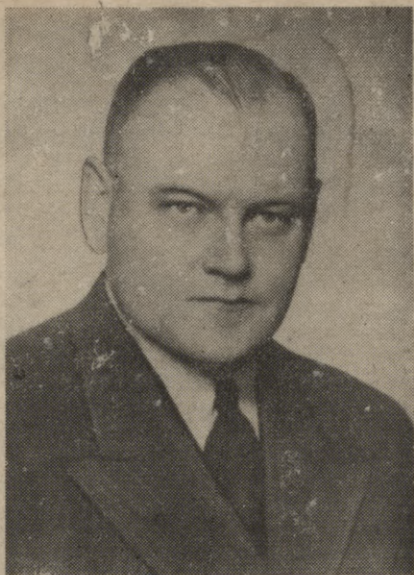
cijas karaspēks pārtrauca drausmīgo asins darbu un latviešu tautas masveidīgo noslepkavošanu.“

Sētnieks Šteinbergs, kas izglābies no drošas nāves pateicoties Lielvācijas armijai. Aculiecinieks latviešu masveidīgai apcietināšanai un žīdu čekistu asiņainiem noziegumiem Rīgas centrālcietumā.

No čekas gūsta atsvabinātais sētnieks Šteinbergs, arī no Rīgas, stāsta:

25. jūnijā man bija šāda saruna ar kādu žīdieti, kas dzīvoja tanī pašā mājā, kur es. Žīdiete bailīgi izteicās, ka vācieši jau esot Liepājā un ka tagad būšot slikti. Es atbildēju, ka viņai jau sen vajadzēja pazust un nu vairāk joki nebūs. Dažas stundas pēc šīs sarunas manā dzīvoklī ieradās žīdu čekists kopā ar strādnieku gvardistiem un, saukdami mani par Hitlera spiegu, brutālā veidā iebrūda slēgtā auto mašīnā un nogādāja galvenā čekā. Šeit mani ievietoja kādā kamerā, kur temperatūra bija līdz 50° augsta, tā kā es pazaudēju pēdējos spēkus. Pēc vairāku stundu noturēšanas elektriskā kamerā, naktī kopā ar citiem

Žanis Zars, kas kopā ar sētn. Šteinbergu un Bruno Jāneskalnu pavadījuši baigus mirklus čekā un Rīgas centrālcietumā. 1941. g. jūnija mēneša pēdējās dienās apcietināts, ievietots čekā un vēlāk pārvietots uz Rīgas centrālcietumu nošaušanai.

apcietinātiem latviešiem mūs pārveda uz Rīgas centrālcietumu un ievietoja 14. kamerā. Pirms ievietošanas rūpīgi pārmeklēja un no apģērba lika izraut visas pogas un noņēma arī bikšu lences. Kamerā mēs bijām 20 apcietināto, visi latvieši, kas nezinājām, kādu iemeslu dēļ šeit atrodamies. Es biju tā novārdzis, ka tūlīt aizmigu, neskatoties uz lielo karstumu un nepanesamo smaku un gaisa trūkumu. No rīta izrādījās, ka pa nakti mūsu kamerā norisinājusies dziļa traģēdija. Kāds latviešu patriots, kas pirms tam bija drausmīgi spīdzināts, ar žileti sev bija pārgriezis roku artērijas un izdarījis arī dziļu griezumu kaklā. Sakarā ar šo pašnāvību mūs pārvietoja 13. kamerā. Šeit bija arī pulkvedis Lūkins. Mēs visi apbrīnojām viņa vīrišķīgo izturēšanos un aukstasinīgo mieru, lai gan viņš izskatījās ļoti bāls un nomocīts. Pie kameras sienām karājās

Trešais cietuma līdzbiedrs Bruno Jāneskalns, kas apstiprina Šteinberga stāstu par notikumiem centrālcietumā. Cietumā žīdi viņam novilkuši un piesavinājušies žaketi, naudu un zelta laulājamo gredzenu.

vesela rinda piekārti dažādi apgērba piederumi: mēteļi, žaketes, cepures utt. Lūkins stāstīja, ka uz nopratināšanu izsauktie atstājuši drēbes kamerā, ja gadījumā tos sūtītu kur citur vai pārvietotu citā kamerā, tad drēbes būtu vajadzīgas un sūtītu tās paņemt. Bet nelaimīgie kā bija gājuši, tā aizgāja un vairs neatgriezās. Tāpat neatgriezās arī pulkvedis Lūkins, kuŗu drīz izsauca uz nopratināšanu... Un visi mēs būtu aizgājuši vienu ceļu, ja vācu armijas zibenīgie triecieni nebūtu salauzuši žīdisko bolševismu. 30. jūnijā cietumā vairs nebija dzirdama drudžainā steiga, rupjā lamāšanās un griezīgie kliedzieni, kas lika šausmās nodrebēt visdrošsirdīgākajam vīram. Ar katru mirkli vācu granātu sprādzieni arvien skaidrāk vēstīja sen-gaidīto atbrīvošanas stundu. Beidzot arī mēs, ieslodzītie, ar pārdabīgu spēku salauzām dzelzs restes un

izklūvām brīvībā. Atsvabināto kopskaits bija ap 400 cilvēku, kas nekad neaizmirsīs visdziļāko pateicību Lielvācijas karaspēkam.

Sveiki un veseli vēl ir cietuma līdzbiedri Bruno Jāneskalns, Jānis Grīnvalds un Žanis Zars, ar kuriem nereti pārrunājam pagājušo dienu šausmu notikumus.“

Sēn. Šteinberga dzīves biedre, aculieciniece žīdu čekistu provokācijai un latviešu masveidīgai apcietināšanai jūnija pēdējās dienās.

Sētnieka Šteinberga dzīves biedre nāk ar pierādījumiem par to, kādā veidā žīdi, nepatiesi apvainodami nevainīgus latviešus, veda viņus uz nošaušanu.

Acu lieciniece stāsta:

Pēc tam, kad manu vīru apcietināja un aizveda, tani pat dienā manā dzīvoklī iebruka lielāks skaits privātā un formās tērpušies žīdi kopā ar strādnieku gvardistiem. Viņi uzstājās, lai atdodot ieročus un manā dzīvoklī izdarīja kratišanu. Neko neatradis, grupas priekšnieks — žīds čekistu formā, norīkoja pārējos čekistus pārmek-

lēt zināmas mājas, iedodot katram attiecīgā nama adresi. Saņēmuši uzdevumu, čekisti aizsteidzās ar ļaunā priekā smīnošām sejām. Bet viens žīdu tautības čekists tomēr palika un uzaicināja mani viņam parādīt bēniņus. Pēc viņa apgalvojumiem, tur katrā ziņā būšot noslēpušies spiegi vai provokātori un paglabāti ieroči.

Židelis lika man iet pa priekšu un nepacietīgi steidzināja, turēdams rokā revolveri. Sasniedzot bēniņus, izrādījās, ka viltīgais nodevējs nemeklēja ne ieročus, ne arī spieģus, bet piesteidzās pie bēniņu lūkas un vairākas reizes izšāva. Tad, revolveri kratīdams man tuvu pie sejas, piedraudēja, ja es kādam par to teikšot, tad mani uz vietas nošaušot. Pēc tam ļaunais čekists skriešus devās projām. Bet pēc stundas ceturkšņa manā dzīvoklī atkal iebruka lielāks skaits žīdu čekistu. Lamādamies visneķītrākiem lamu vārdiem, tie kļiedza man virsū, ka šinī mājā esot paslēpušies spiegi, ka no jumta šaujot uz sarkanarmiešiem un ka tagad artilērija to sagraušot drupās. Gaŗa auguma žīdu milicis sagrāba mani aiz rokas, lai nākot līdzī, ka arestēšot visus nama iedzīvotājus, jo tie šaujot uz sarkanarmiešiem. Sāku skaļi raudāt un saukt pēc palīdzības, teikdama, ka viens no viņiem kopā ar mani uzgāja uz bēniņiem un pats bez iemesla izšāva. Nebiju vēl beigusi pateikt tiem patiesību acīs, kad žīds ar abām rokām sagrāba mani aiz kakla un aizžņaudza elpu. Nežēlīgais žīdu milicis ar durkļa maksti sita man pa galvu, muguru un kājām... To viņš darīja ar lielu baudu un no visa spēka tā, ka visa miesa man bija sasista zili melna. Citi čekisti tanī pat laikā demolēja manu dzīvokļa iekārtu. Pēc šī nozieguma izredzētās tautas „varoņi“ svīlpodami aizgāja. Labu laiku pēc tam es nevarēju piecelties. Sasistie locēkļi sāpēs tricēja. Vislielākās sāpes izjutu sirdī par vīru un simtiem nevainīgo latviešu likteni. Ārā uz ielas skaļā balsī kļiedza: slepkavas! Asins suņi! Piegāju pie loga un ieraudzīju neaizmirstamu skatu. Čekas virzienā pa Brīvības ielas vīdu gāja ap 100 latviešu ar paceltām rokām. Viņi bija apcietināti, ielenkti

no žīdu čekistiem, strādnieku gvardistiem un sarkanarmiešiem. Pavadītāju vidū pazinu tos pašus žīdu čekistus, kas manā dzīvoklī meklēja ieročus, bēniņos provokātorus un beidzot piekāva līdz nesamaņai.“

Vēl leitnanta J. Neimaņa intervija, apmeklējot viņu Sarkanā Krusta slimnīcā. Leitnants J. Neimanis sastāvējis 113. pulkā — latviešu vienībā, kuŗas garnizons atradies 15 km no Gulbenes. 1941. g. 29. jūnijā minētai vienībai paziņots, ka latvieši tiekot atvaļināti un varēšot braukt katrs uz savām mājām, tādēļ jānododot ieroči un armātūra. Visi priecīgi demobilizējušies un 1. jūlijā braukuši uz Gulbeni, lai pēc tam dotos tālāk uz Rīgu. Bet ceļā tos pārsteigusi ložu krusa! Gulbenes tuvumā „neuzvaramie“ bija ierīkojuši ložmetēju un patšauteņu ligzdas, no kuŗām bez pārstājas šauts uz atvaļinātajiem resp. atbrūnotajiem latviešu kaŗavīriem. Daudzi uz vietas krituši, citi bēguši un viņus medīt devušies āziātiskie masu slepkavas.

leitn. Jānis Neimanis ar savu kāju Sarkanā Krusta slimnīcā pēc
lituāņu ieroču un armātūras nodrošināšanas darba.

Neimanis stāsta:

„Mēs bijām divi, kas paši pirmie atstājām savu vienību un pacilātā gara stāvoklī devāmies kājām uz Gulbeni. Laimīgi to arī sasniedzām 29. jūnija pēcpusdienā. Apmetāmies stacijā un gaidījām vilcienu. 1. jūlijā plkst. pusčetros no rīta izgāju no stacijas ēkas. Netālu no stacijas piepeši norībēja šāviens un es saļimu. Uz mirkli zaudēju samaņu. Pamodies pārlicinājos, ka esmu smagi ievainots. Labā gūža bija dragāta un stipri asiņoja. Saņēmu pēdējos spēkus un, gulēdams uz ķermeņa veselajiem sāniem, vilkos atpakaļ uz staciju. Tas bija grūts uzdevums. Pacēlu galvu, lai ieraudzītu kādu palīdzības sniedzēju, bet tūlīt norībēja vairāki šāvieni un lodes aizdūca pāri galvai. Nespēkā pieplaku vēl ciešāk zemei. Sirdī iedegās ilgās pēc dzīves. Manī pamodās spēcīga dzīvotgriba, slāpes pēc laimes, prieka un skaistuma. Asinis sūcās cauri manām drēbēm un savas asiņainās rokas mazgāju asarās. Gulēju jau labu laiku, bet vēl nerādījās neviena dzīva dvēsele. Atspiedies uz elkoņa, sāku saukt pēc palīdzības. Drīz izdzirdu soļus un rupjus krievu lamu vārdus. Tuvojās sarkanarmieši — divi mongoļi un komandieris — žīds. Pēdējais piegrūda man durkli pie krūtīm un kļiedza, kas es esot? Teicu, ka mani tikko atvaļināja un gribēju doties mājās. Tas žīdu tomēr neapmierināja un viņš komandēja abus mongoļus šaut uz mani. Es esot viens no atvaļinātajiem, kas negribot kopā ar viņiem karot. Pārdzīvoju šaušalīgas mokas. Kad tie pacēla šautenes jau pie vaigiem un sāka tēmēt uz manu galvu, es, kā sliķonis pie salma tverdamies, kļiedzu, ka braucu komandējumā ar speciālu „uzdevumu“. Žīdu politruks apdomājās un lika mongoļiem nolaist šautenes. Visi trīs klusēdami pētīja mani un beidzot atstāja vienu. Droši vien, politruks bija pārlicināts, ka drīz beigšu elpot, jo stipri asiņoju. Tādā stāvoklī biju spiests pavadīt vairākas stundas. Tikai ieradās sanitāri un novietoja mani Gulbenes slimnīcā. Vēlāk mani aizveda

uz Rīgu un ievietoja Sarkanā Krusta slimnīcā, kur manī pamazām atgriezās spēki. Laipnais un gādīgais slimnīcas personāls rūpējās par mani. Šo cilvēku aizkustinošā pašai dziedība deva man spēku paciest vislielākās sāpes," nobeidza savu stāstu leitnants J. Neimanis.

Vai vēl ir kāda vara pasaulē, kas ir tik daudz mežonības un zvēriskuma piesātināta, kā žīdu vara?

Pēc tam, kad komūnisti tika padzīti no Rīgas, man bija lemts ieskatīties „strādnieku-zemnieku“ valdības galvenās čekas moku kambaņu noslēpumos.

Ainas, kādas tur atklājās, bija neaprakstāmas. No pirmā acu uzmetiena noskaidrojās, ka boļševisms Latvijā pastrādājis visdrausmīgāko noziegumu, kuram līdzīgs piemērs meklējams tikai Krievijā. Šautuvē uz grīdas mētājās simtiem izšautu patronu čaulīšu un sienas un griesti vēl tagad ir izraibināti neskaitāmiem ložu caurumiem.

Asinīm notraipītā šautuves iekšiene liecināja, ka „visspožākie panākumi“ komūnistu viltus idejām par brīvību, brālību un vienlīdzību ir bijuši Latvijā.

Blakus šautuvei speciāli iebūvētā lielā telpā notikusi apcietināto spīdzināšana, kurā bez daudziem kastveidīgiem stikla traukiem, starp kuriem daži bija notraipīti asinīm, atņadās sevišķas konstrukcijas elektriskās mašīnas.

Čekas pagraba krāsns telpās, bez pārspīlējuma, salmu kaudzes lielumā, atradās pelni, kur bija sadedzināti boļševiku kompromitējošie dokumenti.

Ģarjie čekas gaiteni veda arvien dziļāk moku kambaņu labirintos un ar katru soli atklājās jauni apstākļi, kas cēla vismagāko apsūdzību pret vampirisko žīdismu.

Lodēm caururbtā čekas gaitena siena, uz tās asins plankumi, vairāki simti ieslodzīto kameras ar cilvēku asinīm notraipītiem salmu maisiem atstāja satriecošu iespaidu.

Čekas varas vīru darba kabinetos mētājās neskaitāmas iztukšotas alkohola pudeles, un visas pazīmes liecināja, ka čekisti rikojuši mums neiedomājamas orgijas un asins dzīres...

Čekas pagalma vienā stūrī, cilvēka auguma augstumā, bija sasviesti dažādi papīri, kurus pārbaudot izrādījās, ka tie ir dokumenti — apcietināto un viņu piederīgo lūgumraksti Šustīnam, uz kuriem skaidri salasāmas ir Šustīna vai viņa vietnieku rezolūcijas. Starp dokumentiem mētājās neskaitāmas mazpulka nozīmes, Latvijas armijas karavīru krūšu nozīmes, studentu korporāciju nozīmes, tukšas ordeņu un sudraba trauku kastes, kas bija nolaupītas latviešu patriotiem, un saļēsta un asinīm notraipīta vīriešu un sieviešu apakšveļa...

Pēc vairāku dienu nostrādāšanas pie lietišķo pierādījumu savākšanas čekas pagalmā, pašā apakšā, zem atkritumu kaudzes, atradu asiņainu gumijas brezentu, kas lietots liķu pārklāšanai, kas ar smagām auto mašīnām aizvesti mums vēl šodien nezināmā virzienā.

Iespaidi, kurus iemantoju sekojot pa čekistu noziedzīgām pēdām, ir tik lieli, ka vēl tagad nevaru aizmirst drausmīgos skatus, kas atklājās galvenā čekā, pie Baltezera — Jēkabsona vasarnīcas dārzā, Rīgas centrālcietuma sētā un Dreiliņu šaujamlauka mežā.

Lūk, tādēļ es nebrīnos, ka cilvēki, kuriem laimējies atsvabināties no čekas gūsta, apgalvo mums neticamas un veselam prātam neiedomājamas lietas.

Dažs labs nesaprašanā rausta plecus un apšaubā: vai tas iespējams? Varbūt arī es tā darītu, ja pats savām acīm nebūtu redzējis simtiem nošauto, konstatējis faktus, kas liecināja par speciāli ierīkotu cilvēku kautuvi, un ja nebūtu ieguvīš skaidrus pierādījumus — apcietināto un viņu piederīgo pašrocīgi rakstītus lūgumrakstus, apcietināšanas pavēles un nošaušanas lēmumus.

Lūk, tādēļ es ticu no čekas gūsta atsvabināto liecībām, piem., L. U. studentu padomes priekšsēdētāja Apiņa apgalvojumam, ka viņš čekā 24 stundas noturēts kopā ar 3 nošautiem latviešu patriotiem un tanī pat reizē no 2 žīdiem līdz nesamaņai piekauts; arī satiksmes inspekcijas inspektora Dzērvies apgalvojumam, ka viņam čekā ar dēlī iedzītām naglām sists pa galvu līdz nesamaņai, ko konstatējis arī izsauktais ārsts no Berlīnes, tāpat Jelgavas apriņķa priekšnieka, pulkveža

Nošautos un nomocītos latviešu patriotus smagās auto mašīnās izveda ārpilsētas virzienā. Lūk, brezents, ar kuru pārklāja noslepkavotos viņu pēdējā gaitā. Šo lietiško pierādījumu — asinīm notraipītu — grāmatas autors atrada rūpīgi noslēptu čekas pagalma viena stūri zem atkritumu kaudzes.

Dzeniņa apliecinājumam, ka vairāki žīdu tautības čekisti viņa abām rokām atplēsuši nagus...

Par to pats esmu pārliecinājies un rētas vēl tagad labi redzamas. Bez tam kāds katoļu garīdznieks, kuŗu nezināms čekists izspiegojis pie biktskrēsla, čekā tik necilvēcīgi mocīts un pazemots, ka ētisko motīvu dēļ man nav iespējams tas atstāstīt.

Ļoti svarīgs apstāklis, kas piešķir šīm čekas mocekļu liecībām ticamību, ir fakts, ka man bija izdevība sarunāties ar kādu apcietināto čekas dienesta cilvēku. Viņš izpildījis čekas pavēles un pats piedalījies pie latviešu patriotu apcietināšanas un nošaušanas. Apcietinātais čekists man pilnīgi viļširdīgi atklāja čekas noslēpumus, sīki izstāstot inkvizīcijas paņēmienus, ar kādiem žīdi un mongoļi mocījuši sagūstītos upurus. Es viņam pasniedzu cigareti un mūsu saruna norisinājās draudzīgā garā.

Šādā veidā man izdevās iegūt ļoti svarīgas ziņas, pie kam noskaidrojās, ka NKVD dienestā rūpīgas izlases ceļā tiekot uzņemti vēl gados jauni zēni un tad speciāli sagatavoti spīdzināšanas uzdevumiem. Apmācība vispirms notiekot ar putnu un dzīvnieku mocīšanu, un šādā veidā izaudzināti čekisti tad esot speciālisti pie apcietināto nopratināšanas...

Apzinādamies savas vainas smagumu, apcietinātais izturējās vienaldzīgi, pat omulīgi un brīnījās, kādēļ viņu nemocot, nespīdzinot, pat nepiekaujot.

Lūk, kāda starpība starp cilvēku un zemcilvēku, starp autoritāru valsts varu un anarķiju vai sarkano terroru.

Pēc čekista apgalvojumiem NKVD iestāde neuzticīgi skatījusies uz visu latviešu tautu un Rīgā uz katra desmitā latvju tautības iedzīvotāja bijis viens čekas aģents no žīdu, krievu un poļu vidus. Bez čekas informāciju vākusi arī komunistu partija. Nevien partijas biedriem, bet arī biedriem kandidātiem, partorgiem, komsorgiem, komjauniešiem un citiem partijai draudzīgiem un komunistiem labvēlīgi noskaņotiem cilvēkiem esot vajadzējis ziņot par sava darba vietu un darba biedru noskaņojumu. Laukos šāda ziņu vākšana notikusi caur iz-

pildu komitejām, kurās bijis arī viens čekas uzticības vīrs. Komunistu partijā un viņas palīgorganizācijās savāktās ziņas nosūtītas pēc piederības — čekai.

Lūk, tādā veidā galvenā čekā Rīgā radušās milzīgas iekārtotas kartotekas, kurās bijis iespējams iegūt ļoti sīkas ziņas par katru aizdomās turētu pilsoni, bet sevišķi par latvju inteliģenci un tai simpatizējošiem. Lai ziņu vākšanas un kopšanas darbs par „pretpadomju kontrrevolucionāriem un naidīgiem elementiem“ sasniegtu Maskavas uzstādītās prasības, čeka maksājusi ļoti labu atalgojumu un bez tam darbinieku starpā sadalīta „buržujiem“ konfiscētā manta, nauda un vērtlietas. Sevišķi centīgiem čekistiem izmaksātas lielas gratifikācijas summas un revolūcijas svētkos čekas ierēdņiem izmaksātas naudas balvas vairāku mēnešu algas apmērā. Darbinieku sastāvs un atalgojums bijis jātur vislielākā slepenībā, pat siēva nedrīkstējusi zināt vīra mēneša atalgojumu. Par dienesta noteikumu neievērošanu draudējis nāves sods, par ko sistemātiski atgādināts Staļina apkārtrakstos. Uz āru bijis jāredz viss, bet kas notiek iekšā čekā — nekas. Pēc čekas dienesta instrukcijām darbinieks varot „klūdīties“, ziņojot par kādu nepatiesību, bet piedraudēts ar nošaušanu — žēlot „strādnieku šķiras“ ienaidniekus.

Tātad, labāk simts nevainīgus nošauj, nekā vienu vainīgu atstāj dzīvu... Lūk, šeit arī slēpjas čekas asiņainā terora noslēpumu atlēga.

Čekista vārdu patiesību par neuzticību pret latviešiem un atalgojuma slēpšanu mēs redzēsīm, iepazīstoties ar Padomju Latvijas oficiālo iestāžu dokumentiem. To apliecina Milicijas pārvaldes apkārtraksts un Statistiskās pārvaldes pieprasījums NKVD iestādei par darbinieku atalgojumu. Par to, ka simts nevainīgus nošauj viena „vainīgā“ vietā, nodod visgaišāko liecību apsūdzības atzinumi un boļševiku tiesu spriedumi, kas ātrastī noslepkavoto latviešu svārku kabatās. Izrakto līķu rindas un mocekļu asiņim notraipītie Šustina, Kaņa tribunāla un tiesas spriedumu noraksti gaiši rāda mums Staļina konstitūcijas izveidotās sadzīves formu „augstāko sasniegumu“.

Литва, 1.

Управление ГИ милиции ЛССР извещает, что при необходимости командирования Вами по делам службы своего работника за пределы Литвыской ССР, необходимо представить в местный орган милиции /в соответствующем случае - в Управление ГИМ ЛССР, Гор-отдел ЛССР, Уездный отдел ЛССР./ не позже, чем за 10 дней до выезда в командировку сведения на командируемое лицо по прилагаемой форме.

Эти сведения должны представляться через секретный отдел /часть/ учреждения, предприятия, организации за подписью руководителя и обязательно за подписью зав.секретным отделом /частью/. Сведения без подписи зав.секретным отделом /частью/ приниматься не будут.

О предстоящей командировке администрация работнику не объявляет, вплоть до получения извещения соответствующего органа милиции об отсутствии препятствия и выезде за пределы ЛССР данного лица.

Руководители учреждений, предприятий, организаций, допустившие разглашение этих данных, подлежат ответственности, как за разглашение сведений, не подлежащих разглашению.

По получении настоящего, просим ознакомиться с количеством прилагаем всех руководителей учреждений, предприятий, организаций Вашего Ваулвата для доведения и исполнения.

ПРИЛОЖЕНИЕ в 1 форме.

НАЧАЛЬНИК УГМ НКВД
ЛИТВИЙСКОЙ ССР

Директор /Пилеца

НАЧАЛЬНИК ИГО

/Игнатьев

Milicijas pārvaldes slepenais apkārtraksts valsts un pašvaldības iestādēm.

TULKOJUMS.

Slepenā, - Slepenā.

1. 14/12-18. janvāri.

VALDĪBĀS STABTIEKĀJĀS PĀRVALDĪMĒ.

Strādnieku-Zemnieku milicijas pārvalde paziņo zināšanai un varbūtējai rīcībai, ka gadījumos, ja raetos nepieciešamības darbinieku dienesta nolūkos komandēt ārpus Latvijas PSR teritorijas, tad 10 dienas pirms izbraukšanas par komandējamo darbinieku jāiesniedz ziņas pēc klātpieliktās formas vietojot milicijas iestādei, resp. Rīgā - S.-Z. milicijas pārvaldei, Liepājā un Daugavpilī - S.-Z. milicijas pilsetu daļu priekšniekiem un apriņķos attiecīgām S.-Z. milicijas apriņķa daļas vai nodaļas priekšniekiem. Min. ziņas jāiesniedz ar iestādes, uzņēmuma vai organizācijas vadītāja un katrā gadījumā arī ar slepeno lietu pārziņa parakstiem. Ziņas, iesūtītas bez slepeno lietu pārziņa paraksta, netiks pieņemtas.

Līdz attiecīgās milicijas iestādes paziņojuma saņemšanai par to, ka nav iebildumu komandēt darbinieku izbraukšanai ārpus Latvijas PSR teritorijas, darbiniekiem paredzētais komandējums nav jādara zināms.

Iestāžu, uzņēmumu un organizāciju vadītājus, kas pārkāps šos noteikumus, darīs atbildīgus par atklātībai neatļautu ziņu izpaušanu.

Pēc šī raksta saņemšanas lūdzam ar tā saturu iepazīstināt visus iestāžu, uzņēmumu un organizāciju vadītājus - norādīto noteikumu stingrai ieviešanai un izpildīšanai.

/J. Piesis/
LPSR IeTK BEM Pārvaldes priekšnieks.

/Paupers/
Pasu-reģistrācijas daļas
priekšnieks.

Tulkojums pareizs.

[Signature]
L. Lembergs/
Inspektors.

Slepenā apkārtraksta tulkojums. Atstāt Padomju Latvijas teritorijā bija iespējams tikai GPU uzticības personām.

Pēc Šustina iekšlietu komisāra amatā iecēla O. Noviku, pēc tautības krievu.

ISPR
IEKŠLIETU TAUTAS KOMISARIĀLS
FINANSU NODALA

ЛССР
НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ
ВНУТРЕННИХ ДЕЛ
ФИНАНСОВЫЙ ОТДЕЛ

Т. 92919

RIGA
PĪTA 1940. 10. decembris

№ 326 - F

L.P.S.R. Tautsaimniecības statistiskai pārvaldei,
R I G A.

Uz Jūsu rakstu zem Nr. 2274 no 5.g. 30. novembra paziņojam, ka Iekšlietu Tautas Komisariāts nekāda uzņēmuma nav, un vispāri, Jūsu apkārtrakstā prasītais ziņas mēs sniegt nevaram. Iekšlietu Tautas Komisariāta štāts, amats un atalgojuma veids nav izpildāms un ziņas par to sniedzam tikai Padoņa Savienības Iekšlietu Tautas Komisariatam.

Iekšlietu Tautas Komisārs /Noviks/
Finansu nodaļas vadītājs /Priemnis/

Šie slepenie dokumenti piešķir ticamību čekista nostāstam par čekas iekšējo iekārtu un instrukcijām norobežoties pat no savas ģimenes.

Pie Baltezera Jēkabsona vasarnīcas dārzā čekistu noslepkavoto latviešu patriotu svārku kabatās atrastie Šustina Kara tribunāla un Padomju Latvijas augstākās tiesas nāves spriedumu noraksti, pēc kuriem identificēti atrastie liķi.

Vispirms iepazīsimies ar baigo atklājumu pirmā aculiecinieka, Rīgas apgabaltiesas prokurora O. Zuša apliecinājumu:

Šinī grāmatā publicēto spriedumu noraksti atrasti čekistu noslepkavoto upuru kabatās un pēc tiem bija iespējams identificēt noslepkavoto personības. Pavisam 1941. g. pēc lielinieku padzišanas Rīgas apkārtnē vien atrakti ap 300 uz čekistu rīkojumu pamata nošautu personu liķi, no kuriem lielākā daļa identificēti. Lielākā daļa no tiem pēc tam aprakti kopējos lielinieku upuru kapos: Rīgā Meža kapos, Ādažu kapsētā pie Baltezera, Katlakalna pag. Kapsiņu kapos u. c. Pilnīga statistika par visiem noslepkavotiem vēl nav noslēgta. Pēc izmeklēšanas nobeigšanas iegūtos datus publicēs.

Rīgā, 1943. g. 13. II.

O. ZUTIS.

СРЕДНЕГО

СЛУЖЕБНЫХ РЕШЕНИЙ

ИМЕНЕМ СЕКА

1941 ГОДА, ДНЯ И ДНЯ.

Военная Трибунал приобщил к делу № 0000 военного округа в г. Рязань, в составе: рассмотрел в открытом судебном заседании дело № по обвинению бывшего председателя Рязанского районного окружного суда - БЕКУСА Александра Петровича, 1901 года рождения, уроженца Метриаса, в том, что он, будучи членом Рязанского ОЗР, по национальности латыш, являлся членом семьи преступника - сына зажиточного крестьянина - помещика служилого звания, жившего одного ребенка, с высшим образованием, с 1921 по 1936 г. состоял членом "демократического центра" так же членом ревизионной комиссии "детарта" и судьи областного отделения Карной армии в чине штабс капитана, - в преступлении предусмотренных ст. 54, 55-1, 55-5 ч. 1 и 55-13 УК РСФСР.

Выводы судебного следствия и материалы дела установлены следующие:

На основании изложенного военная трибунал признал БЕКУСА виновным по ст. 54, 55-1, 55-5 ч. 1 и 55-13 УК РСФСР и руководствуясь ст. 54, 55-13 УК РСФСР и 46 УК РСФСР,

ПРЕДЛОЖИЛИ:

БЕКУСА Александру Петровичу за виновность совершенных им преступлений по обвинению ст. 54-13 УК РСФСР判处有期徒刑, выходящую за пределы государственного наказания - РАССУДИТЬ БЕКУСА Александра Петровича к лишению свободы на срок 10 лет с лишением права занимать должности в органах государственной власти и управления. Приговор может быть обжалован в Верховном Суде СССР в течение 10 дней с момента вручения копии приговора заинтересованному.

МОРНИ ПЕТРАВИЧ СЕКРЕТАРЬ

(ПОДПИСАЛСЯ).

I

Atrastais Kara tribunāla nāves spriedums pie čekas mocekļa Bekera Voldemāra Pētera d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā, Liķa Nr. 31. Skat. noraksta tulk. 106.—107. lpp.

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, июня 3 дня,

Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа в гор. Риге, в составе: рассмотрел в закрытом судебном заседании дело №..... по обвинению бывшего присяжного поверенного Рижского окружного суда — Бекерса Вольдемара Петровича, 1881 года рождения, уроженца Метринской волости, Мадонского уезда, Латвийской ССР, по национальности латыша, гражданина СССР, по соц. происхождению сына зажиточного крестьянина, по положению служащего, женатого, имеющего одного ребенка, с высшим образованием, с 1921 по 1934 г. состоял членом „демократического центра“ а также членом реакционной корпорации „Фратернитас Летика“, не судимого, бывшего офицера царской армии в чине штабс капитана, — в преступлениях предусмотренных ст. ст. 58—4, 58—6, ч. I и 58—13 УК РСФСР.

Данными судебного следствия и материалами дела установлено нижеследующее:

На основании изложенного Военный Трибунал признал Бекерса виновным по ст. ст. 58—4, 58—6 ч. I и 58—13 УК РСФСР и руководствуясь ст. ст. 319 и 320 УПК и 49 УК РСФСР,

приговорил:

Бекерса Вольдемара Петровича по совокупности совершенных им преступлений на основании ст. 58—13 УК РСФСР подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу, с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке через Военный Трибунал в Военную Коллегию Верховного Суда Союза ССР в течение 72 часов с момента вручения копии приговора осужденному.

Копия верна: Суд. секретарь ВТ Прибго

Тех. инт. 2 ранга

(Белобородов).

Izraksts no sprieduma.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. gada 3. jūnijā.

Baltijas atsevišķā kara apgabala kara **tribunāls** Rīgas pilsētā, sastāvā: caurskatītāja slēgtā sēdē apsūdzības lietu Nr. ... pret bijušo Rīgas apgabaltiesas zvērināto advokātu Bekeru, Voldemāru, Pētera dēlu, kurš dzimis 1881. gadā Latvijas SPR Madonas apriņķa Mētrienas pagastā, pēc soc. izcelšanās turīga saimnieka dēls, pēc stāvokļa ierēdnis, precējies, ir viens

bērns, ar augstāko izglītību, no 1921. līdz 1934. g. bija „demokrātiskā centra“ biedrs, kā arī reakcionārās korporācijas „Fraternitas Lettica“ biedrs, nav bijis tiesāts, bijušās cara armijas virsnieks štāba kapitāna dienesta pakāpē, — noziegumos paredzētos pantos 58—4, 58—6, I daļa un 58—3 UK RSFSR.

Pēc tiesas izmeklēšanas datiem un lietas materiāliem konstatēts sekojošais:

Pamatojoties uz augstāk minēto, **Kaŗa tribunāls** atzina Bekeru par vainīgu pēc pant. 58—4, 58—6 s. I un 58—13 UR RSFSR un rīkojoties pēc pantiem 319 un 320 UPK un 49 UK RSFSR,

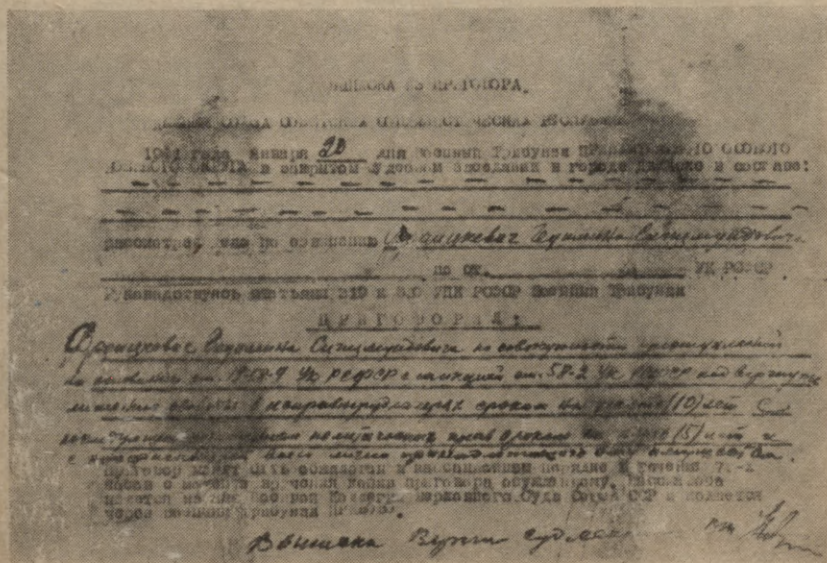
nosprīdja:

Bekeru Voldemāru Pētera d. savelkot kopā viņa izdarītos noziegumus uz pant. 58—13 UK RSFSR padot kriminālsoda augstākai pakāpei — nošaušanai, konfiscējot viņam personīgi piederīgo īpašumu.

Sprīdums var tikt pārsūdzēts kasācijas kārtībā caur Kaŗa tribunālu Padomju Sociālistisko republiku apvienības Kaŗa kollēģijā 72 stundu laikā no sprīduma noraksta nodošanas momenta notiesātam.

Noraksts pareizs:

Techn. int. 2. ranga Vt. Pribavo.
Sekretārs (Beloborodovs)

II

Atrastais Kaŗa tribunāla nāves sprīdums pie čekas mocekļa Franckēviča Gedimīna Zīgismunda d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā. Līka Nr. 33. Skat. nor. tulk. 109.—111. lpp.

ВЫПИСКА ИЗ ПРАКТИКА

ИМЕНЕМ СОЮЗА СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК

1944 ГОДА, май 31 дня.

Военный Трибунал При Ленинградском Особом Военном Округе в
гор. Рига, в составе:

рассмотрел в закритом судебном заседании дело № 00287 по обвинению
ФРАНКЕВИЧА Гидимины Сигизмундовича, 1921 года рождения, уроженца
г. Риги, по национальности латыш, гражданина СССР, по обвинению
в том, что являлся владельцем химико-фармацевтической фабрики "Латвия", уча-
ствовал в средней школе, холостого, бывшего члена латышской организа-
ции "Мазспидво", не осужденного, в преступлениях, предусмотренных ст.ст.
19-58-9, 58-10 ч.1 и 58-11 УК РСФСР.

Данными судебного следствия и материалами дела установлено:
по:

На основании вышеизложенного Военный Трибунал приговорил
ФРАНКЕВИЧА виновным по ст.ст. 19-58-9, 58-10 ч.1 и 58-11 УК РСФСР,
руководствуясь ст.ст. 319, 320 МПК и 49 УК РСФСР -

П Р И Г О В О Р

ФРАНКЕВИЧА Гидимины Сигизмундовича по обвинению в
преступлениях на основании ст. 19-58-9 УК РСФСР подвергнуть
высшей мере уголовного наказания - ГАССТРЕЛУ, с конфискацией всего
лично ему принадлежавшего имущества.

Приговор по ст. 19-58-9 УК РСФСР окончательный и обжалованию
не подлежит, а по ст.ст. 58-10 ч.1 и 58-11 УК РСФСР приговор может
быть обжалован в кассационном порядке, через Военный Трибунал,
Военную Коллегию Верховного Суда СССР, в течение 72-х часов с
момента вручения копии приговора осужденному.

ВЫПИСКА ВЕРНА:

СУД. СЕКРЕТАРЬ ВТ ЧЕР. ПО.
ТЕХНИК МИНТЕНДАНТ В РАМТА

(БЕЛОБОРОДОВ)

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года Января 20 дня Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа в закрытом судебном заседании в городе Двинске в составе:

рассмотрел дело по обвинению Францкевич Гедимина Сигизмундовича по ст. УК РСФСР. Руководствуясь статьями 319 и 320 УПК РСФСР, Военный Трибунал

приговорил:

Францкевича Гедимина Сигизмундовича по совокупности преступлений на основании ст. 19—58—9 УК РСФСР с санкцией ст. 58—2 УК РСФСР подвергнуть лишению свободы в исправтрудлагерях сроком на десять (10) лет с последующим порашением политических прав сроком на пять (5) лет и с конфискацией всего лично принадлежащего ему имущества.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке в течение 72-х часов с момента вручения копии приговора осужденному. Кассжалоба пишется на имя Военной Коллегии Верховного Суда Союза ССР и подается через Военный Трибунал Прибово.

Выписка верна: Суд. секретарь ВТ (Подпис).

Izraksts no sprieduma.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. gada janvāra 20-tā dienā Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls slēgtā sēdē Daugavpils pilsētā, sastāvā:

caurskatīja apsūdzības lietu pret Franckēviču Gedīminu Sigismunda d. pēc pant. UK RSFRS

Rīkojoties pēc pantiem 319 un 320 UPR RSFRS Kara tribunāls

nosprīda:

Franckēviču Gedīminu Sigismunda d., savelkot kopā noziegumus, pamatojoties uz pant. 58—9, UK RSFRS ar pant. 58—2 UK RSFRS sankciju padot brīvības atņemšanai labošanas darba noietnēs uz desmit gadiem ar pēc tam sekojošu politisku tiesību atņemšanu (ierobežošanu) uz 5 gadiem un ar viņam personīgi piederīgā īpašuma konfiscēšanu.

Spriedums var tikt pārsūdzēts kasācijas kārtībā 72 stundu laikā pēc sprieduma noraksta nodošanas apsūdzētam. Kasāc. sūdzība rakstāma uz SPS augstākās tiesas kara kollēģijas vārda un iesniedzama caur Balt. atsev. kara apg. kara tribunālu.

Izraksts pareizs: Kara tribunāla tiesas sekretārs (paraksts)

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, мая 21 дня

Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа в гор. Риге, в составе:

..... рассмотрел в закрытом судебном заседании дело № 00287 по обвинению Францкевича Гедимина Сигизмундовича, 1921 года рождения, уроженца гор. Риги, по национальности литовца, гражданина СССР, по соцпроисхождению сына владельца химико-фармацевтической фабрики „Медфро“, учащегося средней школы, бывшего члена фашистской организации „Мазпулко“, не судимого, в преступлениях, предусмотренных ст. ст. 19—58—9, 58—10 ч. I и 58—11 УК РСФСР.

Данным судебным следствия и материалами дела установлено:

На основании выше изложенного Военный Трибунал признал Францкевича виновным по ст. ст. 19—58—9, 58—10 ч. I 58—11 УК РСФСР и руководствуясь ст. ст. 319, 320 УПК и 49 УК РСФСР

приговорил:

Францкевича Гидимина Сигизмундовича по совокупности совершенных им преступлений на основании ст. 19—58—9 УК РСФСР подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу, с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества.

Приговор по ст. ст. 19—58—9 УК РСФСР окончательный и обжалованию не подлежит, а по ст. 58—10 ч. I и 58—11 УК РСФСР приговор может быть обжалован в кассационном порядке, через Военный Трибунал, в Военную Коллегию Верховного Суда СССР, в течение 72-х часов с момента вручения копии приговора осужденному.

Выписка верна: Суд секретарь ВТ Прибово

Тех. инт. 2 ранга

(подпись) (Белобородов)

Izraksts no sprieduma.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. gada, maija 21. dienā Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls Rīgas pilsētā, sastāvā

caurskatīja slēgtā sēdē apsūdzības lietu Nr. 00287 pret Franckēviču, Gediminu Sigismunda dēlu, kurš dzimis 1921. gadā Rīgā, pēc tautības leitis, SPRS pilsonis, pēc soc. izcelšanās ķīmijas-farmācijas fabrikas „Medfro“ īpašnieka dēls, vidusskolas audzēknis, neprecējies, bijušās fašistiskās organizācijas „Mazpulks“ loceklis, notiesāts par noziegumiem, paredzētiem pant. 19—58—9, 58—10 I d. un 58—11, UK RSFSR

Pēc tiesas izmeklēšanas datiem un materiāliem konstatēts:

Pamatojoties uz augstāk minēto, kara tribunāls atzina Franckēviču

par vainīgu pēc pant. 19—58—9, 58—10 I d. un 58—11 UK RSFSR, rīkojoties saskaņā ar pant. 319, 320, UPK RSFSR

nosprieda:

Franckēviču Gediminu Sigismunda d., savelkot kopā viņa izdarītos noziegumus, pamatojoties uz pant. 19—58—9 UK RSFSR, padot kriminālsoda augstākai pakāpei — **nošaušanai**, konfiscējot visu viņam personīgi piedērigo īpašumu.

Spriedums pēc pant. 19—58—9 UK RSFSR ir galīgs un nav pārsūdzams, bet pēc pant. 58—10 I d. un 58—11 UK RSFSR var tikt pārsūdzēts kasācijas kārtībā caur kara tribunālu PSRS Augstākās tiesas kolēģijā 72 stundu laikā no sprieduma nodošanas momenta notiesātam.

Izraksts pareizs:

Tiesas sekretārs: tehnikis 2. ranga intendants Belobarodovs.

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года июня 7 дня.

Военный Трибунал Войскового соединения 4165 Прибалтийского Особого Военного Округа в выездной сессии в гор. Резекне в своем законном составе рассмотрел в судебном заседании дело по обвинению Гайдамовича Петра Иосифовича, 1898 года рождения, в преступлений предусмотренном ст. ст. 58—6 ч. I и 58—13 УК РСФСР.

Признавая Гайдамовича виновным в совершении им преступлений предусмотренного ст. ст. ч. I и 58—13 УК РСФСР и руководствуясь ст. ст. 319 и 320 УПК РСФСР

приговорил:

Гайдамовича Петра Иосифовича по совокупности совершенных преступлений на основании статьи 58—13 УК РСФСР с санкцией ст. 58—2 УК РСФСР подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке в Военную Коллегию Верховного Суда СССР в течение 72-х часов с момента вручения выписки приговора осужденному, через Военный Трибунал Войскового соединения 4165.

Выписка верна: Суд, секретарь ВТ военный юрист

(Подпис) (Сизов).

Выписка верна:

ВЕРДИСКА ИЗ ПЕРГОВОРА

ПРЕМИЕ СОЮЗА СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК

1941 года июня 7 дня

Военный Трибунал Волковского соединения 4165 Прибал-
тийского Соедого Резервного Округа в выданных составом с РСФСР
составил в своем законном составе рассмотрение в судебном ве-
домости дело по обвинению

ГАЙДАМОВИЧА Петра Ивановича, 1898 года рождения, в
1937 года в должности производственного ст. ст. 58-6
и 58-13 УК РСФСР.

П Р И Н О В О И Л:

ГАЙДАМОВИЧ Петр Иванович по статье 58-6 и 58-13 УК РСФСР
преступлений на основании ст. 58-13 УК РСФСР с санк-
цией ст. 58-2 УК РСФСР признать виновным в совершении
наказаний - ВАССТРЕЛУ.

Вердикт вынесен в соответствии с постановлением
Военного Трибунала Волковского соединения 4165.

ВЕРДИСКА ЗЕРНА:

СУД. СЕКРЕТАРЬ ВТ
ВОЕННЫЙ ПРАС

III

Atrastais Kara tribunāla nāves spriedums pie čekas mocekļa Gaidamo-
viča Pēterā Jāzepa d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā. Liķa Nr. 34. Skat.
noraksta tulk. 111.—113. lpp.

Izraksts no sprieduma.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. g. jūnija 7. dienā.

Baltijas atsevišķā kara apgabala karašpēka daļas 4165 Kara tribunāls
izbraukšanas sesijā Rēzeknes pilsētā savā likumīgā sastāvā caurskatīja
tiesas sēdē apsūdzības lietu pret Gaidamoviču Pēteri Josifa d., dzim. 1898.
gadā noziegumos, paredzētos pant. 58—6 I. d. un 58—13 UK RSFSR.

Latviešu bende žīds Šustins. Iekšlietu (NKVD), vēlāk valsts drošības komisārs.

Atzīstot Gaidamoviču par vainīgu izdarītos noziegumos paredzētos pant. I d. un 58—13 UK RSFSR un rīkojoties pēc pant. 319 un 320 UPK RSFSR

nosprīda:

Gaidamoviču Pēteri Josifa d., sakopojot izdarītos noziegumus un pamatojoties uz pant. 58—13 UK RSFSR ar pant. 58—2 UK RSFSR sankciju padot augstākam soda mēram — **nošaušanai**.

Sprīdums var tikt pārsūdzēts kaceācijas kārtībā PSRS Augstākās tiesas kara kollēģijā 72 stundu laikā pēc izraksta nodošanas momenta notiesātam caur kāraspēka daļas 4165 — Kara tribunālu.

Izraksts pareizs:

Tiesas sekretārs kara jurists (Sizov)

Tulkojums.

Noraksts.

„Apstiprinu“
LPSR VDTK
Valsts drošības
Kapteinis (Šustins)

Saņemts.
12. V. 41.

Piekrītu: nodot iztiesāšanai kara tri-
bunālam pēc KK 58. p. 4. un 13.
14. p. izslēgt.

Prokurora v. (paraksts)
29. III. 41. g.

APSŪDZĪBAS SLĒDZIENS

(izmeklēšanas I. N. 1598)

par apsūdzēto Richardu Teņa d. Volmāru-Valmieru, pēc KPFSR
KK 58. p. 4. un 13. p.

LPSR VDTK apcietināja bij. Daugavpils apriņķa vec. kārtībnieku
Richardu Teņa d. Volmāru-Valmieru.

Izmeklēšanā nodibināts, ka Volmārs-Valmiers 1919. g. brīvprātīgi ies-
tājies bij. Latv. nacionālā armijā un ņēmis aktīvu dalību kaujās pret sar-
kano armiju Latgales frontē līdz viņa demobilizēšanai, t. i., līdz 1921. g.
2. III, pēc demobilizācijas viņš iestājies dienestā policijā, kur dienējis
līdz 1940. g. 1. VIII ar pārtraukumu no 1922. g. X — 1926. g. jūnijam
(lp. 10, 11).

Volmārs-Valmiers, būdams naidīgi noskaņots pret Padomju varu, savā
ilggadīgā dienesta laikā policijā vajāja komunistus un izsekoja personas,
kas nodarbojās ar aģitāciju pret pastāvošo fašistisko iekārtu. Šim no-
lūkam tas saņēma rīkojumu no Dagdas rajona politp. līdzstrādnieka Lie-
piņa un no Daugavpils politp. rajona priekšnieka (lpp. 12, 13, 14).

1934. g. 15. V. Volmārs-Valmiers Aulejas pagastā, kur viņš izpildīja
vecākā pol. pienākumus, par revolucionāru darbību arestēja B. Moišē-
jevu un F. Dombrovski (lpp. 12).

Volmārs-Valmiers bija fašistiskās valdības līdzstrādnieks un aizstā-
vis. 1932. g. iestājies militārā-fašistiskā organizācijā „Aizsargs“, kur iz-
pildīja rotas komandiera pienākumus.

1940. g. 17. un 18. jūnijā Sarkanās armijas ienākšanas dienā Volmārs-
Valmiers iznīcināja policijas slepeno sarakstīšanos, bez ta izsacīja naidu
Padomju iekārtai, neizpildīja pavēli par ieroču nodošanu un pie viņa esošo
šauteni iemeta ezerā.

Pamatojoties uz augšā minēto

Richards Teņa d. Volmārs-Valmiers,
dzim. 1895. g. Ozolu pagastā, latvie-
tis, SSSR pils., no strādn. Daugav-
pils apr. vec. policists, dzīv. Rīgā,
Daugavpils ielā Nr. 53, dz. 38

apsūdzēts, ka būdams naidīgi noskaņots pret Padomju varu, iestājies die-
nestā policijā un militārā fašistiskā aizsargu organizācijā, vedis aktīvu
cīņu pret strādnieku šķirņu un revolucionāru kustību, t. i., KPFSR KK 58, 4,
13, 14. p. paredzētos noziegumos.

Atzina sevi par vainīgu pilnībā (lpp. 18).

Atņemot par sprieduma izpildes...

Spriedums.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārds

Šis spriedums ir spēkā no brīža, kad tas ir izrunāts.

Sprieduma un izpildes...

prokuroram

at sekretāru

1941. gada 22. jūlija

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas

Prokuratūras priekšnieka

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

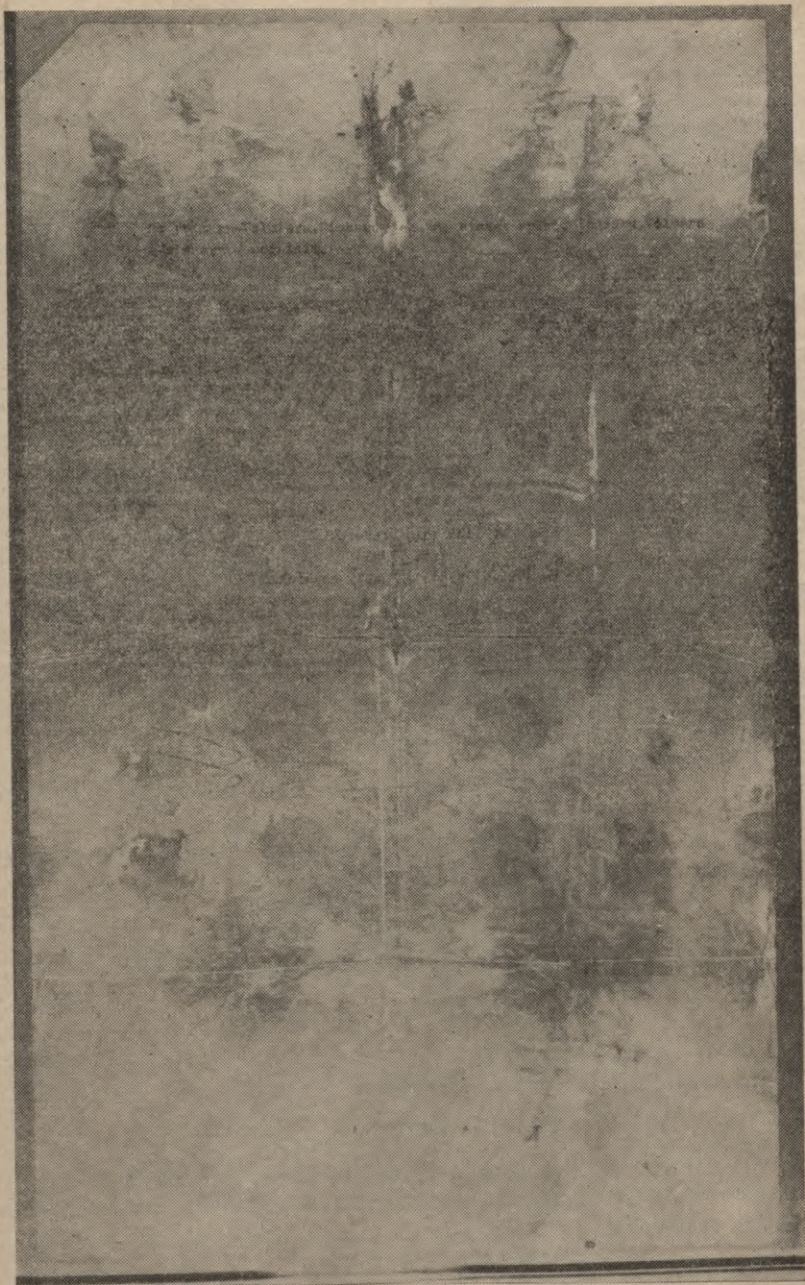
sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

sprieduma izpildes...

IV

Atrastais Padomju Latvijas Augstākās tiesas nāves spriedums pie Čekas
mocekļa Volmāra-Volniera rīcībā d. 1941. 22. jūl. Balt-
ezerā. Lika Nr. 35. A. l. eks. n. 114.—12. lpp.

Noziedzīgais nodarijums tiek pierādīts ar liec. Vikentiņa Vanaga (lpp. 19), Jāzepa Vaguļa (lpp. 20), Pukina Leontija (lpp. 21).

Uzskatot izmeklēšanu par nobeigtu un pamatojoties uz KPFSR KK 208. p. izm. 1. Nr. 1598 Volmāra-Valmiēra apsūdzībā KPFSR KK 58, 4, 13, 14. p. paredz noziegumu virzīt caur LPSR prokuroru spec. I. caur-skatīšanai Baltijas kara apgabala kara tribunālam.

LPSR VDTK izmeklēšanas I. jaun. izmeklēt.
(Lagzdīņš)

LPSR VDTK priekšn. palīgs

Valsts drošības leitnants (Ružnikovs)

LPSR VDTK izmekl. I. d. priekšn. palīgs

Valsts drošības leitn. (Karpenko)

IZZIŅA:

1. Apcietinātais Volmārs-Valmiērs Richards Teņa d. atrodas cietumā Nr. 1 Rīgā.
2. Lietišķo pierādījumu lietā nav.
3. Personīgie dokumenti nodoti VDTK spec. daļā Nr. 1.

LPSR VDTK izm. daļas jaun. izmeklētājs (Lagzdīņš)

Saraksts

personām, kas izaucamas uz tiesas sēdi:

- 1) Vanags Vikentijs Antona d. dz. Aulejas pag. „Grāveros“
- 2) Vagulis Jāzeps Jāzepa d. dzīv. Aulejas pag. „Grāveros“
- 3) Pukins Leonids Ignata d. dzīv. Aulejas pag. „Grāveros“.

LPSR VDTK izm. daļas jaun. izmeklētājs (Lagzdīņš)

Noraksts pareizs:

Sekretārs: (paraksts nesalasāms.)

19. V notiesāts

27. V apstiprināts

9. VI apzēlošanas lūgums.

Noraksts.

Atzinums par sprieduma izpildīšanu:

SPRIEDUMS.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. g. 19. maijā Rīgas apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolēģija sekojošā sastāvā:

priekšsēdētāja b. K. Polis

tautas piesēdētāji: b. Ž. Dzenis

un M. Osipovs

piedaloties prokuroram
un advokātam U. Krastiņam
ar sekretāru Andersonu

slēgtā tiesas sēdē skatījusi cauri kriminālo lietu Nr. 15/1941. g. par Richardu Teju d. Volmāru-Valmieru, dzim. 1895. g. 6. V., Ozolu pagastā Valmieras apriņķī, strādnieku ģimenē, latvietis, PSRS pilsonis, neprecējies, pamatskolas izglītību, dzīv. Rīgā, Daugavpils ielā Nr. 53, dz. 38, līdz Padomju varas nodibināšanas no 1921. g. līdz 1940. g. dienējis policijas departamentā un no 1932. g. līdz 1940. g. sastāvējis bij. fašistiski militārā organizācijā „Aizsargs“, līdz arestam vecākais policijas darbinieks, Daugavpils apriņķī, apsūdzēts pēc KK 58⁴¹³ pk.

Tiesa izklausīja apsūdzētā paskaidrojumus, pārbaudīja iepriekšējās izmeklēšanas materiālus, uzklausīja pušu debates, tiesas sēdē rezultātā nodibināja:

1) ka apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers, būdams naidīgi noskaņots pret Padomju varu, 1919. g. brīvprātīgi iestājies bij. Latvijas nacionālā armijā un ņēmis aktīvu dalību kaujās pret Sarkano armiju Latgales frontē līdz pilsoņu kara beigšanai;

2) pēc demobilizācijas no armijas apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers no 1921. g. līdz 1940. g. iestājies policijas dienestā, kur dienējis kā vecākais policijas kārtībnieks. Savā atbildīgā policijas dienesta laikā vajājis un ieslodzījis personas, kas nodarbojās ar revolucionāro darbību. 1934. g. 15. maijā kā vecākais policijas kārtībnieks par revolucionāro darbību personīgi kratījis un arestējis B. Moisejevu un P. Dombrovski. Ar tādu savu rīcību pabalstījis un sekmējis b. fašistiskam pučam nākt pie valsts varas;

3) apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers 1940. g. 17.—18. jūnijā, Sarkanās armijas ienākšanas dienā, iznīcinājis policijas slepeno sarakstu, to sadedzinot;

4) apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers 1940. g. jūnija mēnesī neizpildījis pavēli par ieroču nodošanu un pie viņa esošo šauteni iemetis ezerā, bez tam izsacījis naidu pret Padomju iekārtu, un cēlis propagandu, lai organizētos un vestu pret padomju varu partizāņu karu (lpp. 20, 21). Ar tādu savu rīcību apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers ir pierādījis, ka viņš ir bijis viens no aktīvākiem bij. Latvijas plūtokrātiskās kontrrevolucionārās varas aizstāvjiem un līdz tās varas gāšanas dienai ir aktīvi palīdzējis apspiest revolucionāro kustību. Šis noziedzīgais nodarījums ir pierādīts ar paša R. T. Volmāra-Valmiera atzinumu un liecījku V. Vanags, J. Vagulis un L. Pukins liecībām, kāds noziegums kvalificējams pēc KK 58. p. 13. pkt. Bez tam tiesas sēdē nodibināts, ka apsūdzētais R. T. Volmārs-Valmiers no 1932. g. līdz 1940. g. ir sastāvējis fašistiski militārā organizācijā „Aizsargs“ un būdams kā vada komandieris minētā organizācijā vedis aktīvu cīņu pret Latvijas strādnieku šķiru un revolucionāro

kustību, kā arī naidīgu darbību pret PSRS Savienību. Šis noziedzīgais nodarījums ir pierādīts ar paša R. T. Volmāra atzinumu un augšminēto liecinieku liecībām, kāds noziegums kvalificējams pēc KK 58. p. 4. pkt., tāpēc Rīgas krimināllietu kolleģija, pamatojoties uz KPK 319. un 320 p. p.

nosprīdē:

Richardu Teņa d. Volmāru-Valmieru, dzim. 1895. g. 6. maijā, uz KK 58. pkt. pamata sodīt ar brīvības atņemšanu uz desmit gadiem un visas viņam personīgi piederošas mantas konfiskāciju un aktīvas un pasīvas vēlēšanu tiesību atņemšanu uz pieciem gadiem pēc soda izciešanas. Uz KK 58¹³. p. pamata un ar KK 58... paredzēto sankciju sodīt ar nošaušanu un visas viņam personīgi piederošas mantas konfiskāciju, bet pēc kopības... sodīt ar nošaušanu un visas viņam personīgi piederošās mantas konfiskāciju.

Drošības līdzekli notiesātam Richardam Teņa d. Volmārs-Valmiers atstāt līdzšinējo, t. i., apcietinājumu.

Šo spriedumu notiesātais var pārsūdzēt Augstākai Tiesai 72 stundu laikā no šī sprieduma noraksta saņemšanas brīža.

Parakstījuši:

Priekšsēdētājs (K. Polis)

Tautas piesēdētāji (Ž. Dzenis, M. Osipovs)

Noraksts pareizs:

Priekšsēdētājs v. (nesalasāms paraksts)

Sekretārs:

Lieta Nr. 29 k. s.

LĒMUMS.

1941. g. 27. maijā Latvijas PSR Augstākās Tiesas kriminālā kolleģija slēgtā tiesas sēdē, kurā piedalījās:

Priekšsēdētājs: Dombrovskis

Tiesas locekļi: Lass, Iljenko

izskatīja kasācijas kārtībā krimināllietu par Volmāru-Valmieru, Richarda Teņa d. apsūdzību uz Volmāra-Valmiera pārsūdzību par Rīgas apgabaltiesas 1941. g. 19. maija spriedumu, ar kuru Volmārs-Valmiers Richards Teņa d. uz KK 58⁴. p. pamata notiesāts ar brīvības atņemšanu uz desmit gadiem un visas viņam personīgi piederošās mantas konfiskāciju un vēlēšanas tiesību atņemšanu uz pieciem gadiem. Uz KK 58¹³. p. pamata ar KK 58². paredzēto sankciju sodīts ar nošaušanu, bet pēc kopības, pamatojoties uz KK 49. p. sodīts ar nošaušanu un visas viņam personīgi piederošās mantas konfiskāciju.

Noklausījusies tiesas locekļa b. Lass referātu un prokurora Pochvalova atzinumu, ka spriedums apstiprināms, un advokāta Gūtmaņa paskaid-

Zemnieks Dombrovskis Fricis Osipa d., dzim. 1896. g., ar pamatskolas izglītību. No 1918. XI līdz 1919. I Nižnij-Novgorodas čekas čekists, no 1921. XI līdz 1922. g. IV Valsts politiskās pārvaldes nodaļas darbinieks Nižnij-Novgorodā. No 1940. g. 24. XII Latvijas PSR Augstākās tiesas priekšsēdētājs un marksisma-lenīnisma pamatu pasniedzējs Latvijas universitātē. Dombrovskis pašrocīgi parakstītie nāves spriedumi latviešu patriotiem parāda mums viņa asinskāro čekista dabu, notiesājot nevainīgus cilvēkus.

rojumus, Latvijas PSR Augstākās Tiesas kriminālā kolēģija atzina, ka Volmārs-Valmiers ar Rīgas apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolēģijas 1941. g. 19. maija spriedumu notiesāts par to, ka viņš būdams naidīgi noskaņots pret padomju varu, 1919. gadā brīvprātīgi iestājies bijušās Latvijas nacionālā armijā un ņēmis aktīvu dalību kaujās pret Sarkanu armiju līdz pilsoņu kara izbeigšanai. Pēc demobilizācijas no armijas Volmārs-Valmiers no 1921. gada līdz 1940. gadam dienējis policijas dienestā par vecāko policijas kārtībnieku, Sastāvēdams policijas dienestā vajājis un izsekojis personas, kas nodarbojās ar revolucionāro darbību. 1934. gadā 15. maijā, kā vecākais policijas kārtībnieks, par revolucionāru darbību arestējis V. Moisejevu un F. Dombrovski. 1940. g. 17., 18. jūnijā, Sarkanās armijas ienākšanas dienā, iznīcināja policijas slepeno sarakstu. 1940. gada jūnija mēnesī neizpildījis pavēli par ieroču nodošanu un pie viņa esošo šauteni iemetis ezerā. Vēdis propagandu, lai organizētos un vestu pret padomju varu partizāņu karu. Volmārs-Valmiers no 1932. gada

līdz 1940. gadam sastāvējis fašistiski militārā organizācijā „Aizsargs“ un, būdams kā vada komandieris, vedis aktīvu cīņu pret Latvijas strādnieku šķiru un revolūcionāro kustību, kā arī vedis naidīgu darbību pret PSRS.

Atzīstot, ka Volmārs-Valmiers, Richarda Teņa d. vaina viņam inkriminētā nozieguma izdarīšanā ir pierādīta ar lietas materiāliem un ar paša Volmāra-Valmiera atzišanos, ņemot vērā augšā teikto un vadoties no KPR 436. p., krimināllietu tiesas kollēģija

nosprieda:

Rīgas apgabaltiesas 1941. g. 19. maija spriedumu attiecībā uz Volmāru-Valmieru, Richardu Teņa d. atstāt spēkā. Sūdzību Volmāra-Valmiera noraidīt.

Priekšsēdētājs: b. Dombrovskis.

Tiesas locekļi:

b. Lass.

b. Iljenko.

Noraksts pareizs:

Latvijas PSR

Augstākās tiesa priekšsēdētājs: Dombrovskis
(paraksts).

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, июня 3 дня

Военный Трибунал Прибалтийского Военного Округа в закрытом судебном заседании, в гор. Риге в составе: рассмотрел дело по обвинению Спилва Яна Яновича, 1905 г. рождения, уроженца хут. Предели, Друвинской волости, Десисьской уезда, Латвийской ССР, по национальности латыша, по профессии столяра, работавшего в собственной столярной мастерской, с низшим образованием, не судимого, — материалами пре... — в преступлениях, предусмотренных ст. ст. 58—10 ч. I, 58—11 и 19—58—9 УК РСФСР.

Материалами предварительного и судебного следствия Военный Трибунал установил

Таким образом признать виновность доказанной со стороны Спилва Я. Я. в преступлениях, предусмотренных ст. ст. 58—10 ч. I, 58—11 и 19—58—8 УК РСФСР.

Военный Трибунал Округа руководствуясь ст. ст. 319 и 320 УПК РСФСР

приговорил:

Спилва Яна Яновича по совокупности совершенных им преступлений

на основании ст. 58—8 УК РСФСР подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу, с конфискацией всего лично принадлежащего ему имущества.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке в течение 72 часов с вручения копии осужденному. Жалоба пишется на имя Военной Коллегии Верховного Суда СССР, а подается в Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа.

Верно:

Суд. секретарь ВТ Прибово тех. инт. 2 ранга

(Абысов).

В Президиум Верховного Совета Союза ССР.

ПРОШЕНИЕ.

IZRAKSTS NO SPRIEDUMA.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā

1941. g. jūnija 3-šā dienā.

Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls slēgtā sēdē Rīgas pil-sētā, sastāvā:caurskatīja apsūdzības lietu pret Spilvu Jāni Jāņa d., dzim. 1905. g. Priedeļu mājās, Druvienas pagastā, Cēsu apriņķī, Latvijas PSR, pēc profesijas galdnieks, kurš strādāja savā paša galdniecības darbnīcā, ar zema izglītību, netiesātsnoziedzums, paredzētos pantos 58—10 I. d., 58—11 un 19—58—8 UKRSFSR. Pēc iepriekšējās un tiesas izmeklēšanas materiāliem Kara tribunāls konstatēja.....

Tātad atzīt Spilvas J. J. vainīgumu par pierādītu noziedzums, paredzētos pantos 58—10 I d., 58—11 un 19—58—8 UKRSFSR. Kara tribunāls saskaņā ar pant. 319 un 320 UPK KSFSR

nosprieda:

Spilvu Jāni Jāņa d., apvienojot viņa izdarītos noziedzumus uz pant. 58—8 UKRSFSR pamata padot kriminālsoda augstākai pakāpei — **nošaušanai**, konfiscējot visu viņam personīgi piederīgo īpašumu.

Spriedums var tikt pārsūdzēts kasācijas kārtībā 72 stundu laikā pēc noraksta nodošanas notiesātam. Sūdzība rakstāma uz PSRS Augstākās tiesas kara kollēģiju vārdu, bet iesniedzama Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunālam.

Pareizi: Tiesas sekretārs

Techn. int. 2. ranga (Abisov).

PSRS Augstākās Padomes prezidijam.

LŪGUMS.

(Uzņemts ar izmeklēšanas darbu vadītāja Rīgas apgabaltiesas prokurora O. Zuša kunga atļauju 1941. gada 22. jūlijā pēc liķu identificēšanas Baltezerā.)

Baltezerā Jēkabsona vasarnīcas dārzā atraktie čekas mocekļi un pie viņiem atrastie tiesu spriedumu noraksti cel visdrausmīgāko apsūdzību pret židisko bolševismu, parādot tā īsto seju cilvēkiem un tautām, kurās bolševismu nepazīst.

SPRIEDUMS.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārdā

1941. g. 16. jūnijā Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolleģija sekojošā sastāvā:

Priekšsēdētājs tiesas loceklis: Tiliks.

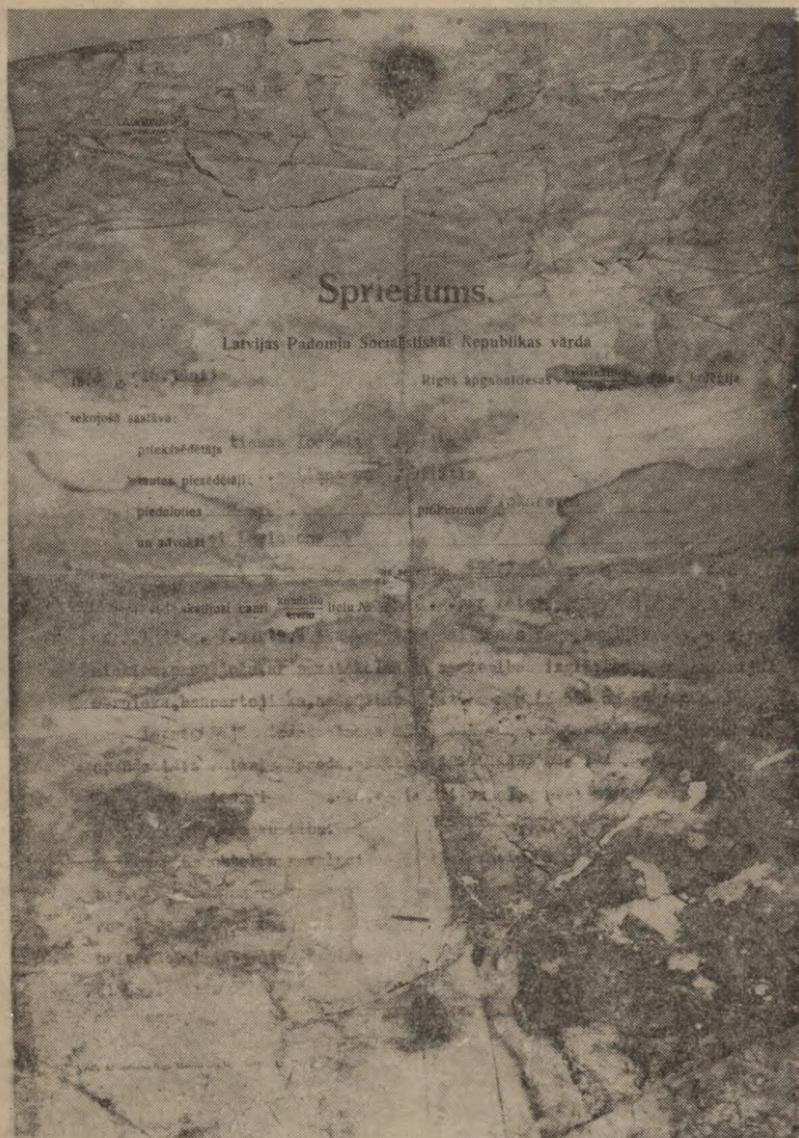
Tautas piesēdētāji: V. Leitans un Mellītis.

Piedaloties prokuroram Tokarevai un

advokātei: Levinsons,

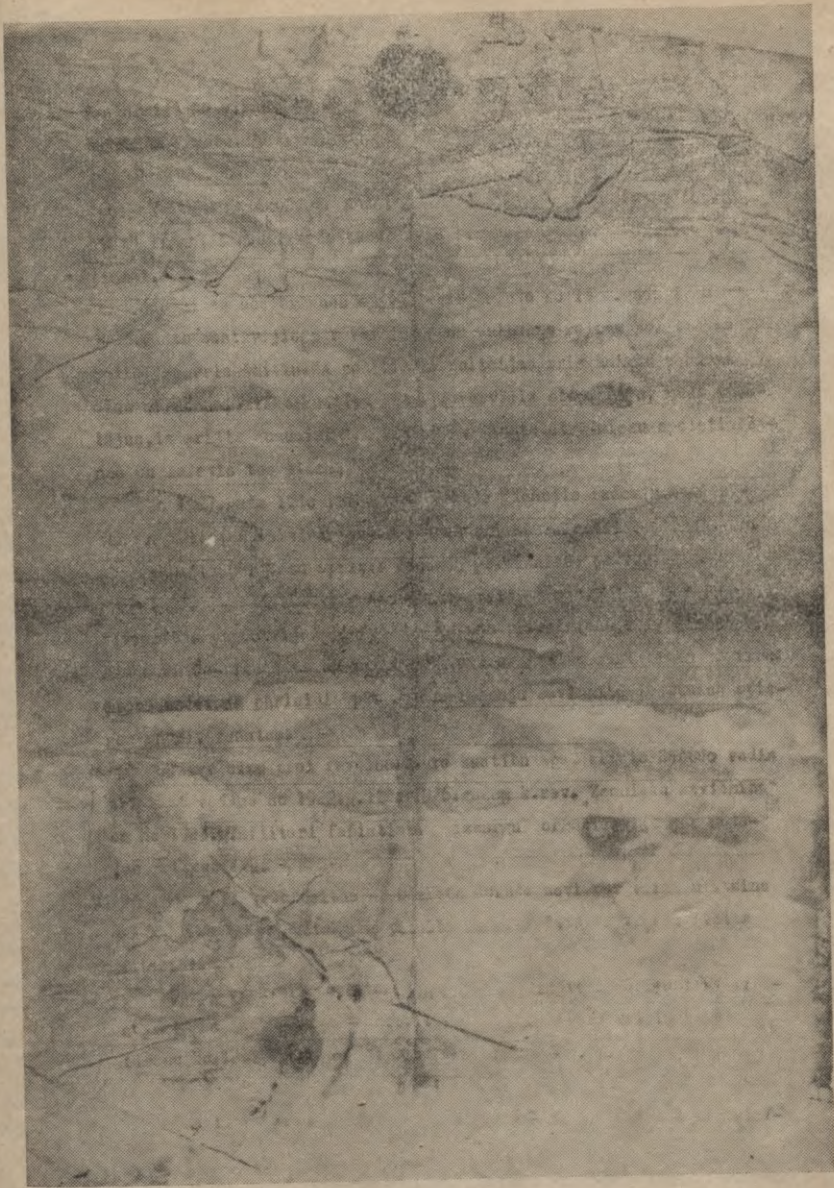
sekretāram: Andersonei.

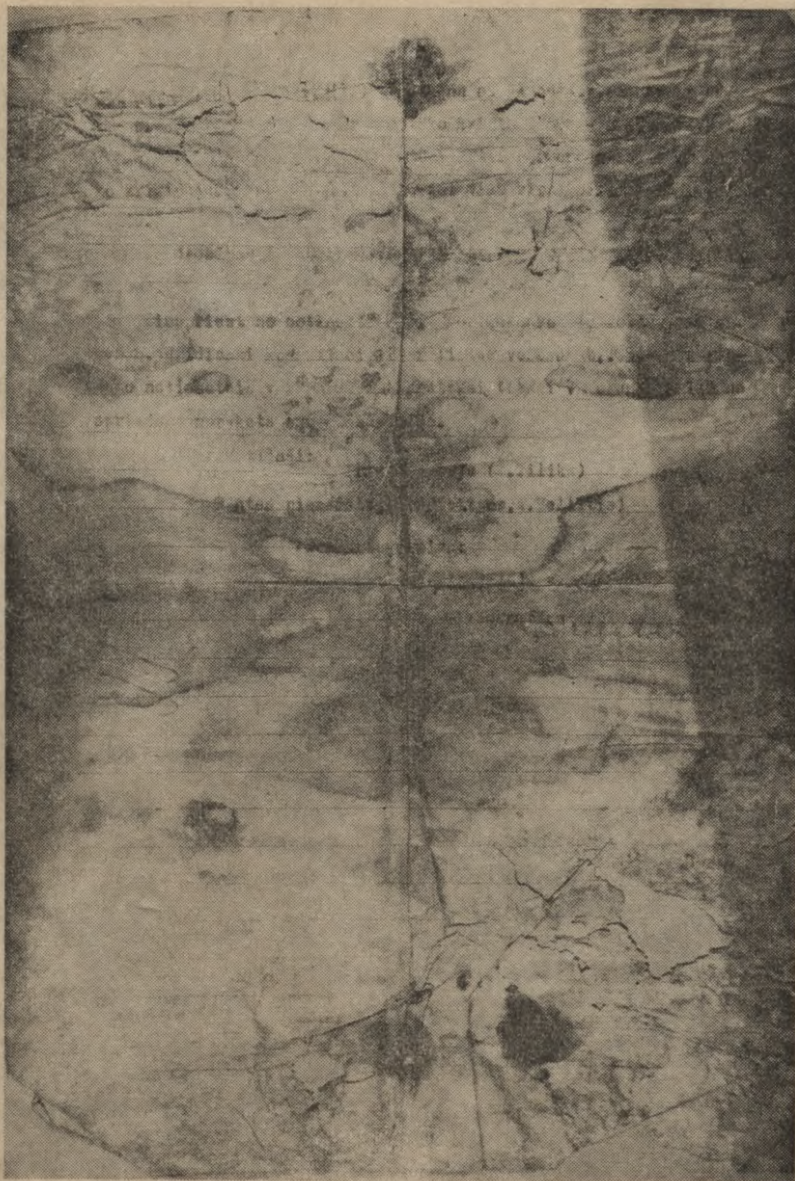
slēgtā tiesas sēdē skatīja cauri kriminālo lietu Nr. 75/41. g. par Pētera Pētera d. Dorede, dzim. 1889. g. 7. martā Valkas apriņķī, Smiltenes pagastā, latvietis, cēlies no zemniekiem, precējies, ar pamatskolas un zemkopības izglītību, pēc profesijas mērnieks, bezpartējisks, nesodīts, apsūdzēts pēc KK 58^a. un 58¹³. p. p.

VI

Atrastais Rīgas apgabaltiesas kriminālās kolēģijas nāves spriedums pie
čekas mocekļa Dorede Pētera Pētera d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā.
Līka Nr. 38. Skat. sprieduma norakstu 129.— 134. lpp.

Iepriekšējās izmeklēšanas un tiesas sēdes materiāliem nodibināts, ka apsūdzētais Pēteris Dorede, sākot no 1917. g. līdz 1940. gadam, būdams kontrrevolucionāri noskaņots, vedis aktīvu cīņu pret strādnieku šķiru un revolucionāro kustību.

Lielās oktobra kustības laikā
kā bij. cara armijas virsnieks iestājies
?tropa valdības pusi
brīvprātīgi iestājies baltgvardi
dienējis līdz 19..... gada aprīli

1933. gadā Dorede
..... jaš armijā kā virsnieks un ņēmis dalību pret Sarkanu armiju
Latgales frontē.

No 1920. gada decembra Dorede ticis izcelts par baltās Latvijas armijas štaba izmeklēšanas nodaļas vadītāju — vedis apcietināto komunistu izmeklēšanas lietas un nodevis šīs lietas caur prokuroru kara tiesai. Pēc miera noslēgšanas apsūdzētais Dorede no 1920. gada līdz 1923. gadam sastāvējis par Valmieras un Gulbenes rajonu Politiskās policijas priekšnieku. Kā politiskās policijas priekšnieks, vezdams cīņu ar komunistisko kustību Latvijā, vervējis slepenus aģentus-ziņotājus, izdarījis komunistu un kreisi noskaņotu strādnieku apcietināšanas un nodevis tos tiesai.

No 1927. gada līdz 1932. gadam Dorede dienējis Padomju savienības un Latvijas robežsargos kā grupas priekšnieks. 1932. un 1933. g. Dorede hjiis par Cēsu apriņķa cietuma priekšnieka palīgu.

No 1933. gada līdz 1940. gadam apsūdzētais Dorede, būdams par Padomju savienības un Latvijas pierobežas rajona priekšnieku, vervējis slepenus aģentus-ziņotājus un vedis aktīvu cīņu pret komunistisko kustību. Štāba uzdevumā pārļaidis pār robežu Padomju savienībā iesūtāmos spiegius un diversantus.

Aktīvu cīņu pret revolucionāro kustību apsūdzētais Dorede vedis arī sastāvēdams no 1923. g. līdz 1926. gadam k. rev. „Zemnieku savienībā“ un no 1923. g. militāri fašistiskā „Aizsargu“ organizācijā par nodaļas priekšnieku. Visās priekšā celtās apsūdzībās Dorede sevi par vainīgu atzina pa daļai, bet viņa vainīgums pilnībā ir pierādīts ar visiem lietas materiāliem.

Ņemot vērā minēto, Pēteris Dorede noziedzīgie nodarījumi kvalificējami pēc KK 58⁴. un 58¹³. p. p., tāpēc Apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolleģija, pamatojoties uz KPK 319. un 320. p. p.

nosprieda:

Pēteri Pēteris d. Dorede, uz KK 58⁴. p. pamata sodīt ar brīvības atņemšanu uz desmit (10) gadiem un uz KK 58¹³. p. pamata ar KK 58². p. paredzēto sankciju ar augstāko kriminālsodu — nošaušanu, bet uz KK 49. p. pamata pēc kopības Pēteri Pēteris d. Dorede sodīt ar augstāko kriminālsodu — nošaušanu, konfiscējot visu viņam piederošo mantu.

Kā drošības līdzekli notiesātam Pēterim Dorede atstāt līdzšinējo — apcietinājumu.

Piespriest no notiesātā Pēterā Dorede advokātu kolleģijas Rīgas 6. juridiskai konsultācijai par lietas vešanu Rbl. 25,—. Šo spriedumu notiesātais var pārsūdzēt Augstākai tiesai 72 stundu laikā no sprieduma noraksta saņemšanas brīža.

Parakstījuši: priekšsēdētājs (O. Tiliks).

Tautas piesēdētāji: (V. Leitāns un A. Mellītis).

Noraksts pareizs: Priekšsēdētāja v. (paraksts).
Sekretārs (paraksts).

Ier. „1941. augustā.“

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, июня 2 дня.

Военный Трибунал Прибалтийского Особово Военного Округа в гор. Риге, в составе: председат без участия обвинения и защиты рассмотрел в закрытом судебном заседании дело по обвинению бывшего начальника Виндавской политической полиции Земитис Арвида Ивановича, 1905 года рождения, уроженца села Сунтажи, Сунтажской волости, Рижского уезда, Латвийской ССР, по национальности латыша, гражданина СССР, по происхождению крестьянина-торговца, по положению служащего, женатого, имеющего одного ребенка, со средним образованием, безпартийного в преступлениях, предусмотренных ст. ст. 58—4, 58—6 ч. I, и 58—13 УК РСФСР.

Данными судебного следствия и материалами дела установлено нижеследующее

На основании изложенного Военный Трибунал признал Земитис виновным в совершении преступлений, предусмотренных ст. ст. 58—4, 58—6 ч. I и 58—13 УК РСФСР и руководствуясь ст. ст. 319 и 320 УПК РСФСР —

приговорил:

Земитис Арвида Ивановича по совокупности совершенных преступлений на основании ст. 58—13 УК РСФСР подвергнуть высшей мере наказания — расстрелять, с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке, через Военный Трибунал в Военную Коллегию Верховного Суда Союза ССР, в течение 72-х часов с момента вручения копии приговора осужденному.

Выписка верна:

Суд. секретарь ВТ Прибово тех. инт. 2 ранга
А. М.

(Белобородов).

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ОБЪЯВЛЕНИЕ ОБЪЯВЛЕНИЯ ОБЪЯВЛЕНИЯ

1941 года, июля 2 дня.

Военный Трибунал Прибалтийского Особого военного округа в г. Риге, в составе: председатель.....
с участием обвиняемого и свидетелей рассмотрел и постановил судебным решением дело по обвинению бывшего начальника Ленинградской политической школы ЗЕМІША Арвида Ивановича, обвиняемого в совершении преступления, предусмотренного ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР, по обвинению в совершении преступления, предусмотренного ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР, по обвинению в совершении преступления, предусмотренного ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР, по обвинению в совершении преступления, предусмотренного ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР.

Судебное решение и дело выданы для ознакомления.....

На основании изложенного Военный Трибунал признал ЗЕМІША Арвида Ивановича виновным в совершении преступления, предусмотренного ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР и назначил ему наказание в соответствии со ст. 38-1, 38-6 и 38-13 УК СССР.

ПРИКАЗ

Судебное решение и дело выданы для ознакомления.....

Судебное решение и дело выданы для ознакомления.....

Судебное решение

Судебное решение

Судебное решение

VII

Atrastais Kara tribunāla nāves spriedums pie čekas mocekļa Zemīša Arvida Jāņa d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā. Liķa Nr. 39. Skat. sprieduma tulk. 134.—136. lpp.

IZRAKSTS NO SPRIEDUMA.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā.

1941. gada jūnija 2. dienā.

Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls Rīgā, sastāvā: priekšsēd.

.....
nepiedaloties sūdzētājam un aizstāvim, caurskatīja slēgtā sēdē apsūdzības lietu pret Ventpils politiskās policijas bijušo priekšnieku Zemīti Arvīdu, Jāņa d., dzim. 1905. g. Suntažos, Suntažu pagastā, Rīgas apriņķī, Latvijas PSR, pēc tautības latvietis, PSRS pilsonis, pēc izcelšanās zemnieks-tirgotājs, pēc stāvokļa, ierēdnis, precējies, ar vienu bērnu, ar vidējo izglītību, partijā nesastāvošu

noziegumos paredzētos pant. 58—4, 58—6 I d. un 58—13 UK RSFSR. Pēc tiesas izmeklēšanas datiem un lietas materiāliem konstatēts sekojošais
Pamatojoties uz augšminēto, Kara tribunāls atzina Zemīti par vainīgu izdarītos noziegumos, paredzētos pant. 58—4, 58—6 I d. un 58—13 UK RSFS un rīkoties saskaņā ar pant. 319. un 320. UPK RSFSR

nosprieda:

Zemīti Arvīdu, Jāņa d., savelkot izdarītos noziegumus uz pant. 58—13 UK RSFSR, padot augstākam soda mēram — nošaut, konfiscējot visu viņam personīgi piederīgu īpašumu.

Spriedums var tikt pārsūdzēts kasācijas ceļā caur Kara tribunālu PSRS Augstākās tiesas Kara tribunālam 72 stundu laikā pēc noraksta nodošanas notiesātam.

Izraksts pareizs:

Tiesas sekretārs
Techniķis-intendants 2. rangā Beloborodovs.

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, апреля 10 дня.

Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа в помещении Трибунала, в составе:
рассмотрел в закрытом судебном заседании дело № 00249 по обвинению Крузе Яниса Яновича, 1891 г. рождения, уроженца усадьбы „КУК-ДАЙС“ Констранской волости, Рижского уезда, (ЛССР), происходит из зажиточных крестьян, по национальности латыша, с незаконченным средним образованием, женатого, беспартийного, до ареста работал заведывающим следственным отделением управления политической поли-

ции быв. капиталистической Латвий; проживал в гор. Риге по Шарлотинской ул. д. 5, кв. 11.

В преступлении предусмотренном по ст. ст. 58—I „o“, 58—4 и 58—13 Уголовного Кодекса РСФСР.

НАШЕЛ:

Материалами дела и судебным следствием установлено

На основании изложенного Военный Трибунал находит предъявленное подсудимому КРУЗЕ обвинение в преступлении, предусмотренном по ст. ст. 58—I „o“, 58—4 и 58—13 Уголовного Кодекса доказанным, а потому и руководствуясь ст. ст. 319, 320 Уголовного Кодекса РСФСР,

приговорил:

Крузе Яниса Яновича по совокупности совершенных им преступлений на основании ст. ст. 58—I „o“ Уголовного Кодекса РСФСР подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу, с конфискацией всего лично принадлежащего ему имущества.

Приговор может быть обжалован в течение 72 часов с момента вручения копии приговора осужденному в Военную Коллегию Верховсуда СССР.

Выписка верна:

Суд. секретарь ВТ Прибово тех. инт. 2 ранга
(Подпись) (Велобородов).

В Президиум Верховного Совета Союза ССР.

IZRAKSTS NO SPRIEDUMA.

Padomju Sociālistisko Republiku Savienības vārdā.

1941. g. aprīļa 10. dienā.

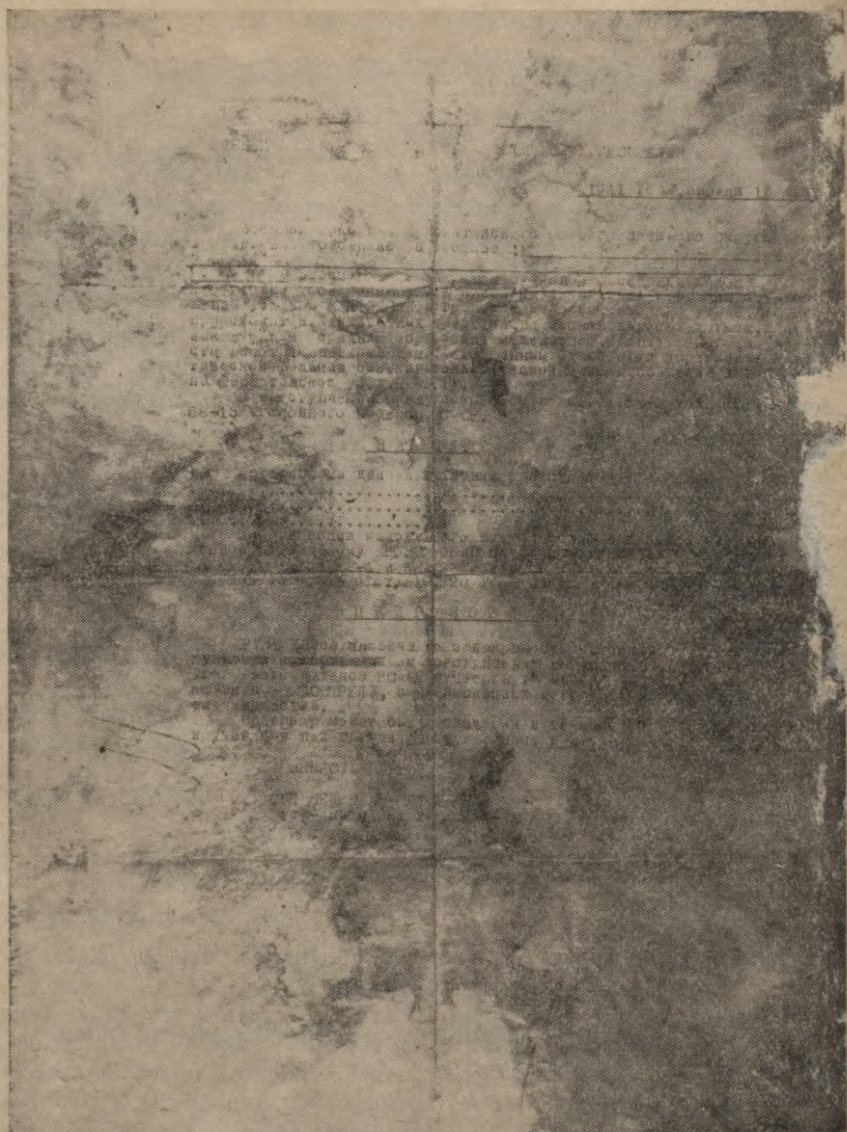
Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls tribunāla telpās, sastāvā

caurskatīja slēgtā tiesas sēdē apsūdzības lietu Nr. 00249 pret Krūzi, Jāni, Jāņa d., dzim. 1891. g. Kukdaišu mājās, Kastrānes pagastā, Rīgas apriņķī, Latvijas PSR, pēc tautības latvietis, ar nēpabeigtu vidējo izglītību, precējies, bezpantejisks, pirms aresta strādājis bij. kapitālistiskās Latvijas politiskās policijas pārvaldē kā izmeklēšanas nodaļas pārzinis, dzīvoja Rīgā, Šarlotes ielā Nr. 5, dz. 11.

Noziegumā paredzētā pant. 58—1 „o“, 58—4 un 58—13 Kriminālkodeksa RSFSR

atrada:

Ar lietas materiāliem un tiesas izmeklēšanu konstatēts.....
Pamatojoties uz augšminēto Kara tribunāls uzstādīto apsūdzētam Krūzem

VIII

Atrastais Kara tribunāla nāves spriedums pie čekas mocekļa Krūzes.
Jāņa Jāņa d. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā. Līka Nr. 77. Skat. spried.
tulk. 136.—139. lpp.

apsūdzību noziegumā paredzēta pant. 58—1 „o”, 58—4 un 58—13 Kriminālkodeka par pierādītu, un tādēļ rīkojoties saskaņā ar pant. 319, 320 Kriminālkodeka RSFSR

n o s p r i e d a

Krūzi Jāni, Jāņa d., sakopojot viņa izdarītos noziegumus, pamatojoties uz pant. 58—1 „o” Kriminālkodeka RSFSR, padot kriminālsoda augstākam mēram — **nošaušanai**, konfiscējot visu viņam personīgi piederīgu īpašumu.

Spridums var tikt pārsūdzēts 72 stundu laikā pēc sprieduma noraksta izsmieģšanas notiesātam PSRS Augstākās tiesas Kara kollēģijai.

Izraksts pareizs.

Tiesas sekretārs

Techn.-intendants 2. rangā

(Paraksts.) (Beloborodovs.)

PSRS Augstākās tiesas prezidijam.

(Uzņemts ar izmeklēšanas darbu vadītāja Rīgas apgabaltiesas prokurora O. Zuša kunga atļauju 1941. g. 4. jūlijā pie liķu identificēšanas Centrālcietumā.)

Centrālcietuma pagrabu mūri drūmi klusē, bet čekas mocekļi runā uz mums: „Žids ir slepkava!”

Atzīme par sprieduma lapu skaitu

1941. g. 22. jūlijā

Spriedums

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārda

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

nosaukumā

prešasdeģis Erāklis

pretim pretim E. C. Čovs

pretim pretim Pankratovs, Pinaun

un advokāts

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

1941. g. 22. jūlijā, Nr. 85, Līķu apgabaltiesas tiesas koleģijas

IX

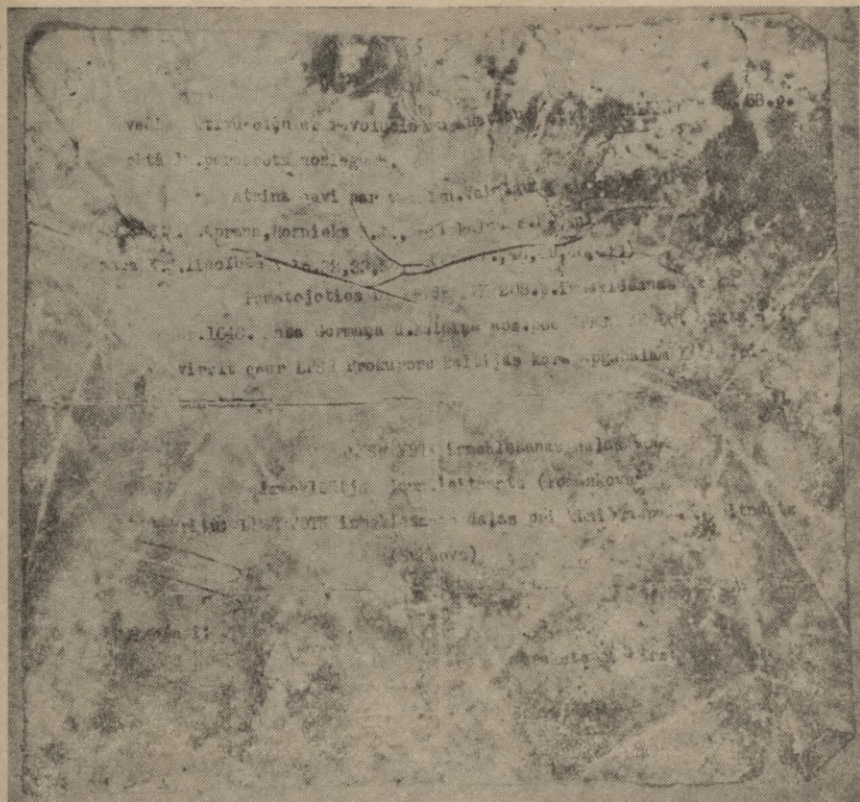
Atrastais Augstākās tiesas nāves spriedums pie čekas mocekļa Kalniņa Anša. 1941. g. 22. jūlijā Baltezerā. Līķa Nr. 85. Skat. tekstu 147.—153. lpp.

13. p...
14. v...
15. ...
16. ...
17. ...
18. ...
19. ...
20. ...
21. ...
22. ...
23. ...
24. ...
25. ...
26. ...
27. ...
28. ...
29. ...
30. ...
31. ...
32. ...
33. ...
34. ...
35. ...
36. ...
37. ...
38. ...
39. ...
40. ...
41. ...
42. ...
43. ...
44. ...
45. ...
46. ...
47. ...
48. ...
49. ...
50. ...
51. ...
52. ...
53. ...
54. ...
55. ...
56. ...
57. ...
58. ...
59. ...
60. ...
61. ...
62. ...
63. ...
64. ...
65. ...
66. ...
67. ...
68. ...
69. ...
70. ...
71. ...
72. ...
73. ...
74. ...
75. ...
76. ...
77. ...
78. ...
79. ...
80. ...
81. ...
82. ...
83. ...
84. ...
85. ...
86. ...
87. ...
88. ...
89. ...
90. ...
91. ...
92. ...
93. ...
94. ...
95. ...
96. ...
97. ...
98. ...
99. ...
100. ...

Handwritten notes in the middle section of the page, including a date "1743" and other illegible text.

Handwritten notes in the lower section of the page, including a date "1743" and other illegible text.

TULKOJUMS.

Noraksts.

„Apstiprinu“
LPSR VDTK Valsts
drošības kapteints
(Šustins)
19. martā 1941. g.

Piekrītu: lietas iztiesāšanai Rīgas ap-
gabaltiesai pēc KK58. p. pkta 13.
Prokurora v. 28. III 41.

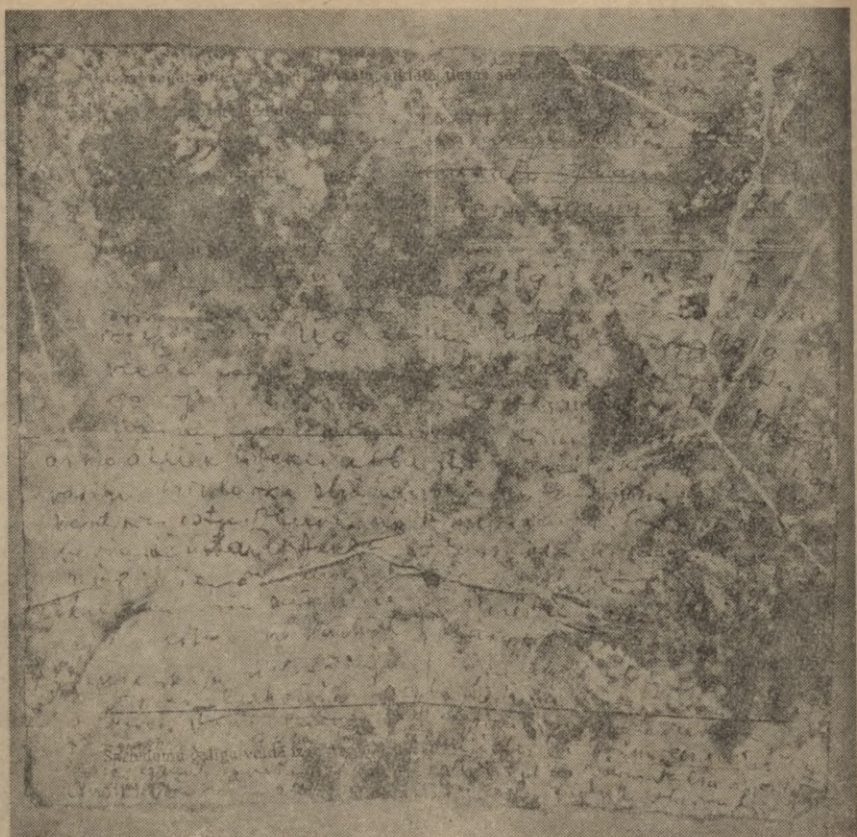
APSŪDZĪBAS SLĒDZIENS. (Izmeklēšanas I. Nr. 48.)

Par apsūdzēto

Ansi Ģērmaņa d. Kalniņu, aps. pēc KK 58. p. pkta 13.

LPSR VDTK organi aizdomās kontrrevolūcionārā darbībā apcietināja
Ansi Ģērmaņa d. Kalniņu.

Izmeklēšanā nodibināts, ka A. Ģ. d. Kalniņš, būdams naidīgi noskaņots
Latvijas revolūcionārajā kustībai un kompartijai, vedis ar viņu aktīvu cīņu.
No 1931. g. līdz 1935. g. dienējis Rīgas prefektūrā kā policists (I p. 14).

No 1935. g. līdz 1940. g. dienējis politp. izsekošanai
..... Izsekojis komunistus-nelegālistus, pagrides komunistiskās
spiestuves, pēmis dalību pie komunistu kratišanas un apcietināšanas un
pie nelegālo komunistu spiestuvju atklāšanas, bijis dažu masu komunistu
apcietināšanas līdzdalībnieks (lp. 15, 16, 17, 20, 21, 25, 24, 27, 28, 34,
35, 36, 37, 40, 41).

Ar sarkanarmijas ienākšanu Latvijā sekojis SZS komandiera darbi-
bai un SZS daļu pārvietošanai pa Rīgas-Liepājas un Rīgas-Ventspils dzelz-
ceļu maršrutiem (lp. 19, 20, 30, 31, 49).

Pamatojoties uz augšā aprādīto:

Ansis Ģērmana d. Kalniņš, dzim. 1905. g. Vents-
pils pagastā, Popē, b/p, latvietis, LPSR pavalst-
nieks, cēlies no strādniekiem, līdz apcietināšanai
strādājis kā melnstrādnieks „Sarkanarmijas“ lau-
kumā, dzīv. Rīgā, Kapselu ielā Nr. 12, dz. 4,

apsūdzēts, ka
no 1931. g. līdz 1935. g. dienējis Rīgas prefektūras policista amatā. No
1935. g. līdz 1940. g. dienējis politiskā policijā vecākā uzrauga amatā,
vedis aktīvu cīņu ar revolūcionāro kustību Latvijā, t. i. KPFSR KK 58. p.
pkta 13. paredzētā noziegumā.

Atzina sevi par vainīgu. Vainīgums tiek arī pierādīts ar aps.....
K. Aprana, Roznieka, N. J., Smiļškalna, F. F., Sniedzes un ...maņa
K. I., liecībām (lp. 32, 33, 34, 35, 36, 37, 48, 49, 40, 41).

Pamatojoties uz KPFSR KPK 208. p. izmeklēšanas lietu Nr. 1648,
Anša Ģērmaņa d. Kalniņa aps. pēc KPFSR KK 58. p. pkta 13. virzīt caur
LPSR Prokuroru Baltijas Kara apgabala Kara tribunālam.

LPSR VDTK izmeklēšanas daļas vec. izmeklētājs jaun. leitnants
(Pomazkovs)

Piekrītu: LPSR VDTK izmeklēšanas daļas priekšnieka palīgs
leitnants (Suchovs)

Tulkojusi:

Noraksts pareizs:

S. ... irs:

... darbu ... 1941 ... pēc ...
... ceļu lod ... lusašo ... nēr at-
... iz ar arda ... bo ... mums
... āda zina studenta ... utiem
... ijas universitāte: ... varis
... tika mūzejā at. sl.

SPRIEDUMS.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārdā

1941. g. 9. maijā Rīgas apgabaltiesas kriminālietu tiesas kolēģija sekojošā sastāvā:

priekšsēdētājs A. Francmanis,
 tautas piesēdētāji: M. Gromovs un A. Balodis,
 advokāts Veide
 ar sekretāru V. Fominu.

Rīgā, slēgtā tiesas sēdē skatījusi cauri kriminālo lietu Nr. 19 — 1941. g. par Ansi Ģērmaņa d. Kalniņu, kas dzimis 1905. g. 11. dec. Popes pagastā, Ventpils apr., bij. Kurzemes gub., bezparteijsks, latvietis, LPSR pilsonis, vidusskolas izglītība, precējies, laukstrādnieka dēls, nesodīts, līdz apcietinājumam dzīvojis Rīgā, Kapseļu ielā Nr. 12, dz. 4, bez īpašuma, no 1931. gada līdz 1935. g. dienējis Rīgas prefektūrā kā policists un pēc tam līdz 1940. g. 21. jūlijam, Padomju varas nodibināšanai, kā politiskās policijas ārējās izsekošanas vecākais uzraugs, apsūdzēts pēc KK 58. panta 13. punkta.

Pēc iepriekšējās izmeklēšanas materiāliem tiesas sēdē iegūtiem pierādījumiem un paša tiesājamā atzišanās nodrošināts, ka tiesājamais Kalniņš, būdams naidīgi noskaņots pret strādnieku revolucionāro kustību plūtokrātiskā spaidu režīma laikā Latvijā, jau 1931. g. iestājies Rīgas prefektūras policijas dienestā, kur pierādījis sevi par aktīvu policijas darbinieku, par ko 1935. g., pie plūtokrātiski fašistiskā režīma ticis paaugstināts un iecelts par politiskās policijas ārējās izsekošanas uzraugu, kur vedis aktīvu cīņu pret strādnieku šķiras revolucionāro kustību un viņas avangardu, piemēram:

1936. g. sekojis revolucionāriem darbiniekiem zem segvārda „Klibais”, „Baņķieris” un citiem, kuri 1937. g. pēc tiesājamā materiāliem par revolucionāro darbību tika apcietināti un notiesāti, reizē ar to bija arī atklāta un likvidēta revolucionāra pagrīdes spiestuve Rīgā, Numurmuižas ielā — dārzniecībā (lp, 25).

1938. g. Rīgā, Daugavpils ielā, sekojis par revolucionāro darbību Peizakam un Evertam Tallinas ielā, kuri tika apcietināti un tiesāti.

1939. g. Rīgā, Aizsargu ielā, sekojis par revolucionāro darbību Sperlingam un studentiem, kuri tika apcietināti un tiesāti. Tai pašā gadā rudenī sekojis Bleikšam un Ankupam, kuri arī tika apcietināti.

1939. g. Rīgā izsekojis 4. rajona komjaunatnes organizācijai, kurās biedri tika apcietināti un nodoti tiesai. Tajā pašā gadā izsekojis un atklāja Rīgas komunistu nelegālo spiestuvi „Cīņa”, kur reizē ar to apcietināti komunistu partijas biedri zem segvārdiem „Rudēvics”, „Gulbis” un citi.

1940. g. Rīgā, kopā ar citiem, pieņemot visaktīvāko daļību, izsekojis komunistiskās partijas organizācijas biedrus, sakarā ar ko tika ap-

cietināti biedri Jablonskis un viņa meita, Tabaks, Spure un daudzi citi.
Par visu to viņš saņēmis naudas balvas.

1939. g. — 1940. g. ar Sarkanās armijas daļu ienākšanu Latvijā, sekojis tās komandieņu un daļu pārvietošanai pa dzelzceļu Rīga-Liepāja un Rīga-Ventspils maršrutiem, ar nolūku nodot policijai revolucionāros darba laudis par sarunu ar sarkanās armijas kaņavīriem.

Tiesa atrod, ka šī tiesājamā Kalniņa noziedzīgā darbība kvalificējama pēc KK 58. panta 13. punkta, tāpēc, pamatojoties uz KPK 319. un 320. p. p.

nosprieda:

Ansi Ģērmaņa d. Kalniņu, dz. 1905. g. 11. dec., uz KK 58. panta 13. punkta pamata sodīt ar augstāko soda mēru — nošaušanu, konfiscējot visu viņam piederošo mantu.

Piespriest no Anša Ģērmaņa d. Kalniņa otrai juridiskai konsultācijai par lietas vešanu Rbļ. 25.—

Drošības līdzekli notiesātam atstāt turēšanu apcietinājumā.

Šo spriedumu notiesātais var pārsūdzēt LPSR Augstākai tiesai 72 stundu laikā, skaitot pēc sprieduma noraksta saņemšanas brīža.

Parakstījuši:

Priekšsēdētājs (A. Francmanis)

Tautas piesēdētāji: (A. Ēalodis, M. Gromovs)

Noraksts pareizs:

Priekšsēdētājs A. Francmanis.

Sekretārs:

Kislakovs — NKVD.

Izziņas daļas p. — 19

Boleslavs Radzenci.

Spriedums izsniegts

aps. A. Kalniņam

12/V 41. g. ap

.....

8934

10/V 41.

Noraksts.

LĒMUMS.

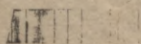
1941. g. 15. maijā Latvijas PSR Augstākās tiesas kriminālā kolleģija slēgtā tiesas sēdē, kurā piedalījās:

Priekšsēdētājs: F. Dombrovskis

Tiesas locekļi: E. Veinbergs

K. Iljenko

izskatīja kasācijas kārtībā Anša Ģērmaņa d. Kalniņa pārsūdzību par Rīgas apgabaltiesas 1940. g. 9. maija spriedumu, ar kuru notiesāts Ansis Ģērmaņa d. Kalniņš, dzim. 1905. g., pēc KPFSR KK 58. p. 13. pkt. ar

augstāko soda mēru — nošaušanu, konfiscējot visu viņam piederošo mantu.

Noklausījusies tiesas locekles Veinbergs referātu un prokurora Pochlova atzinumu, ka viņš uztur Rīgas apgabaltiesas spriedumu, kuŗu lūdz atstāt spēkā, un advokāta Veides paskaidrojumus, Latvijas PSR Augstākās tiesas kriminālā kolleģija atzina, ka Ansis Kalniņš, būdams naidīgi noskaņots pret strādnieku revolūcionāro kustību plūtokratiskā režīma laikā Latvijā, no 1931. g. atradās Rīgas prefektūras policijas dienestā un kā aktīvs policijas darbinieks 1935. g. ticis iecelts par politiskās policijas ārējās izsekošanas uzraugu.

No lietas materiāliem redzams, ka Ansis Kalniņš no 1935. g. vedis ļoti aktīvu darbību pret strādnieku šķiras revolūcionāro kustību.

1936. g. rudenī izsekojis komunistus zem segvārdiem „Klībaļš“ un „Baņķieris“, un rezultātā 1937. g. janvārī viņi abi tika apcietināti un notiesāti; bez tam, sekojot abiem augšā minētiem komunistiem, Kalniņš atklājis nelegālo komunistisko spiestuvi Rīgā, Numurmuižas ielā, kuŗa tika likvidēta un vairāki cilvēki apcietināti un notiesāti.

1938. g. izsekojis Peizaku, kuŗš dzīvoja Daugavpils ielā un Evertu — Tallinas ielā, kuŗi tika apcietināti un notiesāti par revolūcionāro darbību. 1939. g., Rīgā izsekojis Šperlingu un 2 studentus, kuŗi tika notiesāti, kā revolūcionārie darbinieki, tai pašā gadā rudenī izsekojis komunistus Bleikšu un Ankupu, kuŗi tika apcietināti; 1938.—1939. g. g. izsekojis 4. rajona ebrēju komjaunatnes organizāciju un rezultātā tika apcietināti 17 cilvēki un nodoti tiesai. 1939. g., sekojot komunistiem zem segvārdiem „Gulbis“, „Rudevics“ un citiem, Kalniņš atklājis nelegālo komunistisko spiestuvi „Cīņa“, kā arī tika apcietināti vairāki komunistiskās partijas biedri.

1940. g. Rīgā Kalniņš ņēmis aktīvu dalību pie komunistiskās organizācijas biedru izsekošanas, sakarā ar ko bija apcietināti biedrs Jablonskis, viņa meita, Tabaks, Spure un citi.

Tiesas sēdē Kalniņš pasvītroja, ka viņš 1937., 1938., 1939. un 1940. gados ņēmis aktīvu dalību komunistisko organizāciju likvidēšanā un komunistu izsekošanā (lpp. 78. o. p.). Par savu darbību Ansis Kalniņš ņēmis naudas balvas.

Kā pirmtiesas izmeklēšanā, tā arī tiesas sēdē Ansis Kalniņš sevi par vainīgu atzina (lpp. 77).

Savā kasācijas sūdzībā Ansis Kalniņš pasvītro, ka viņš nav bijis naidīgi noskaņots, jo politiskais darbības lauks viņu neinteresējis un viņš visu to darījis neapzinības dēļ. Policijas dienestā iestājies tādēļ, lai dabūtu pastāvīgu darba vietu.

Pamatojoties uz visiem lietas materiāliem, nav iemesla soda mīkstināšanai un Kalniņa kasācijas sūdzībās izteiktie motīvi nepelna ievēribu.

Pamatojoties uz augšā minēto, Latvijas PSR Augstākās Tiesas krimināl-
kollēģija, vadošies no KPK 436. p.

nosprida:

Rīgas apgabaltiesas 1941. g. 9. maija spriedumu atstāt spēkā, Anša Ger-
mana d. Kalniņa kasācijas sūdzību noraidīt.

Priekšsēdētājs: Dombrovskis.

Tiesas locekļi:

Veinbergs (paraksts)

Iļjenko (paraksts)

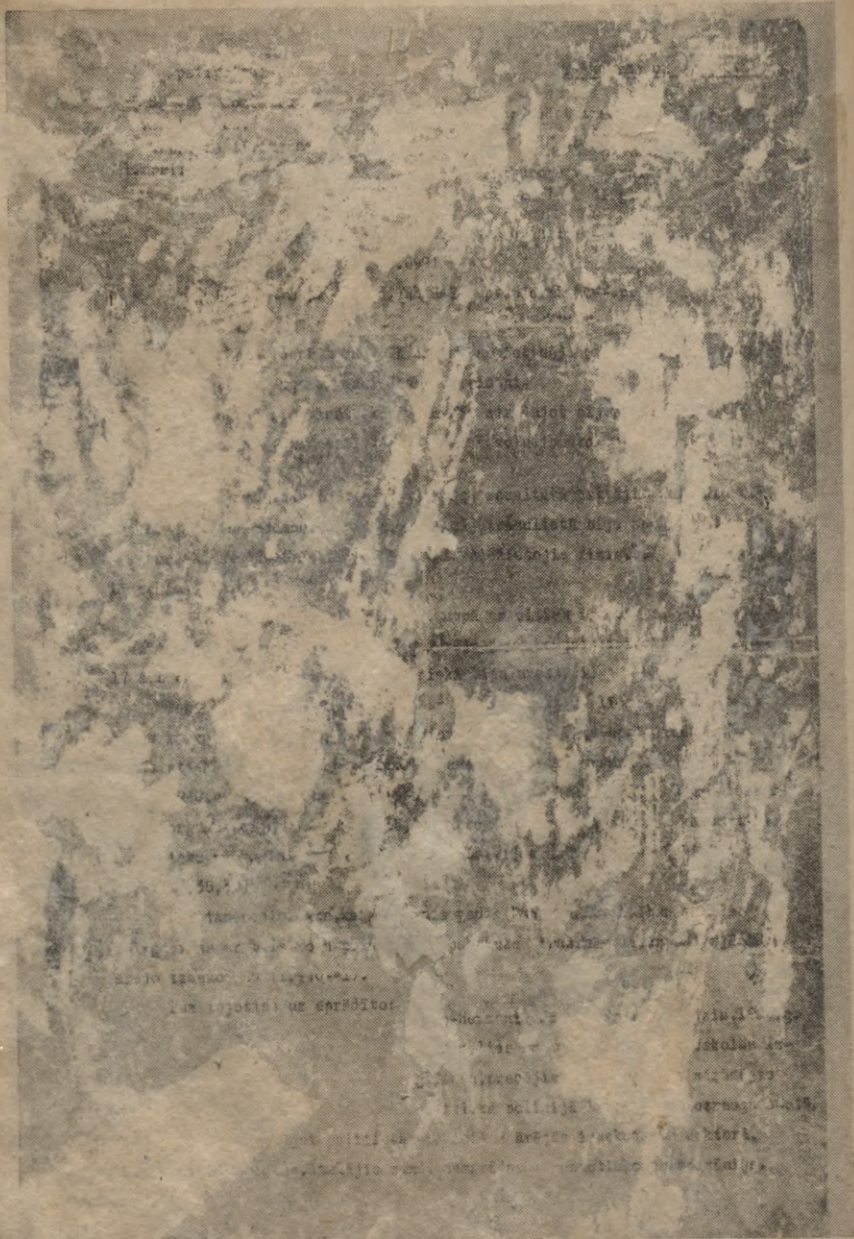
Noraksts pareizs:

Latvijas PSR Augstākās Tiesas priekšsēdētājs: Dombrovskis
(paraksts).

Amats uz izmeklēšanas darbu
k. g. 1941. g. 12. septembru

CI

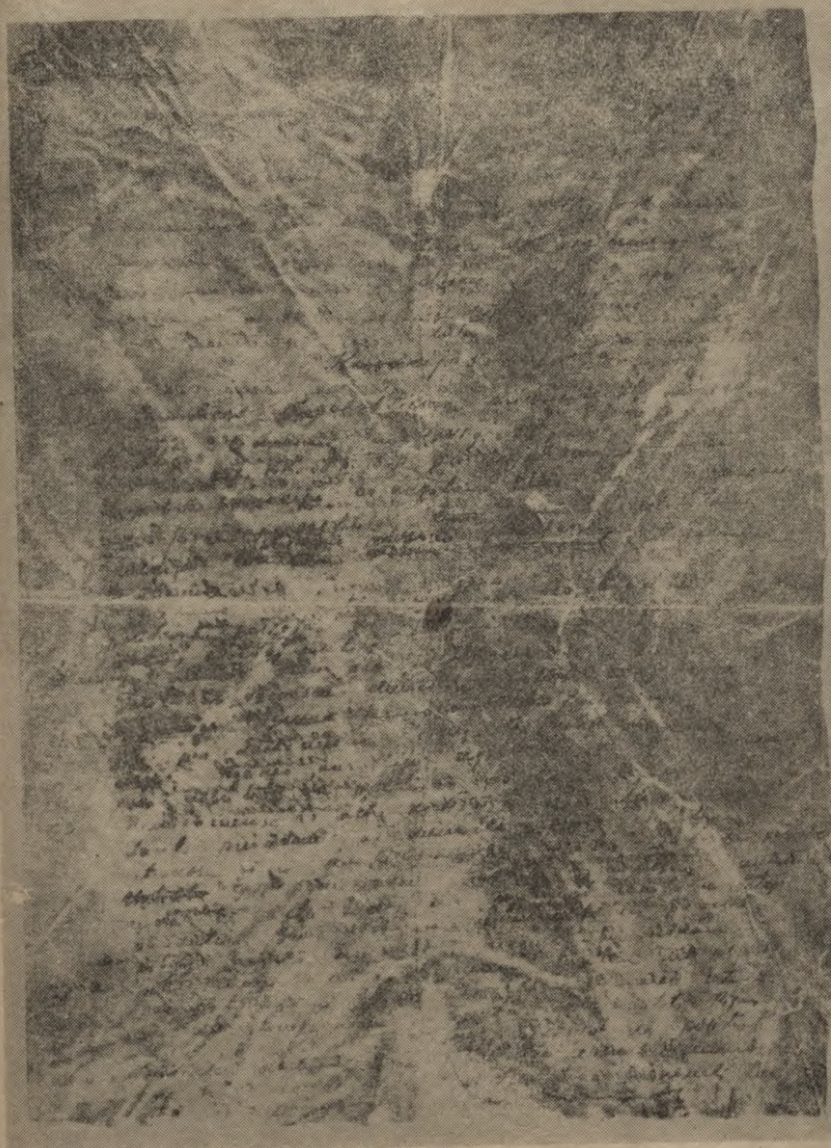
Ar. tais boļševiku tiesu n.
Huga Hermāna d. 1

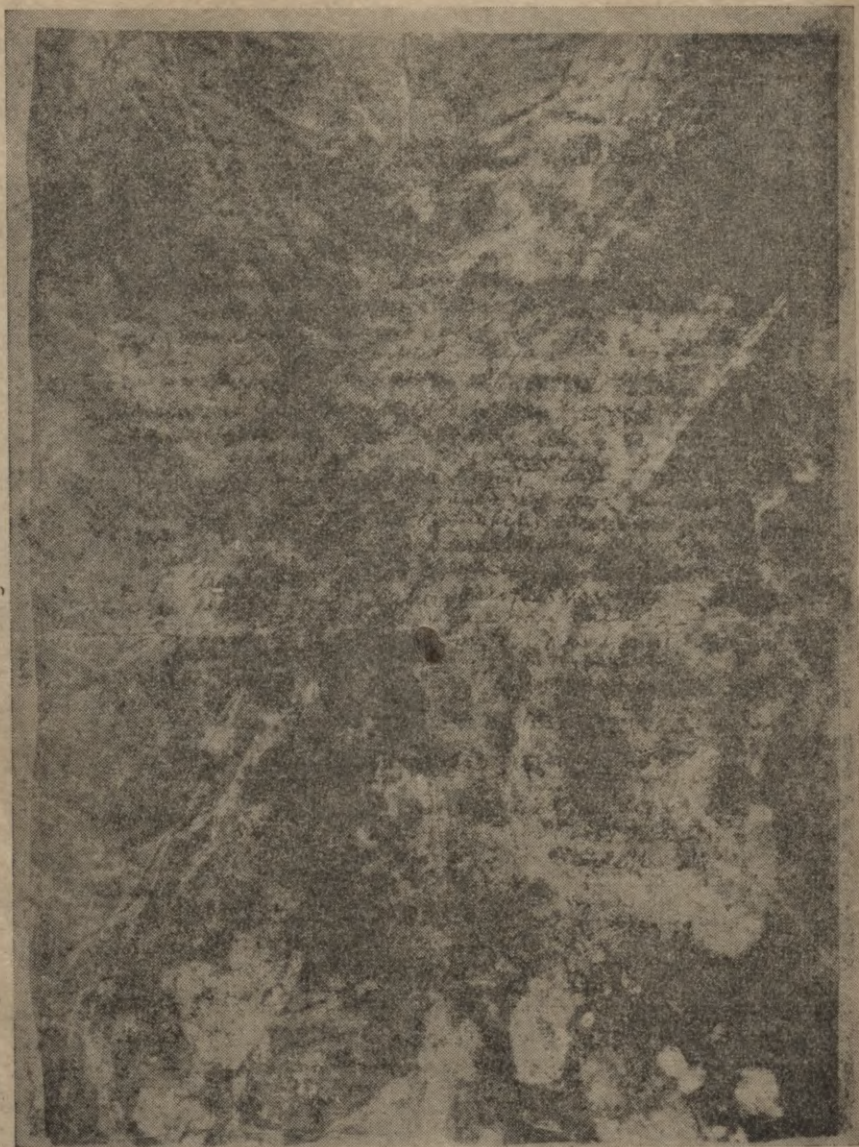
Ar. n. la Frimāna
st. 166. pp.

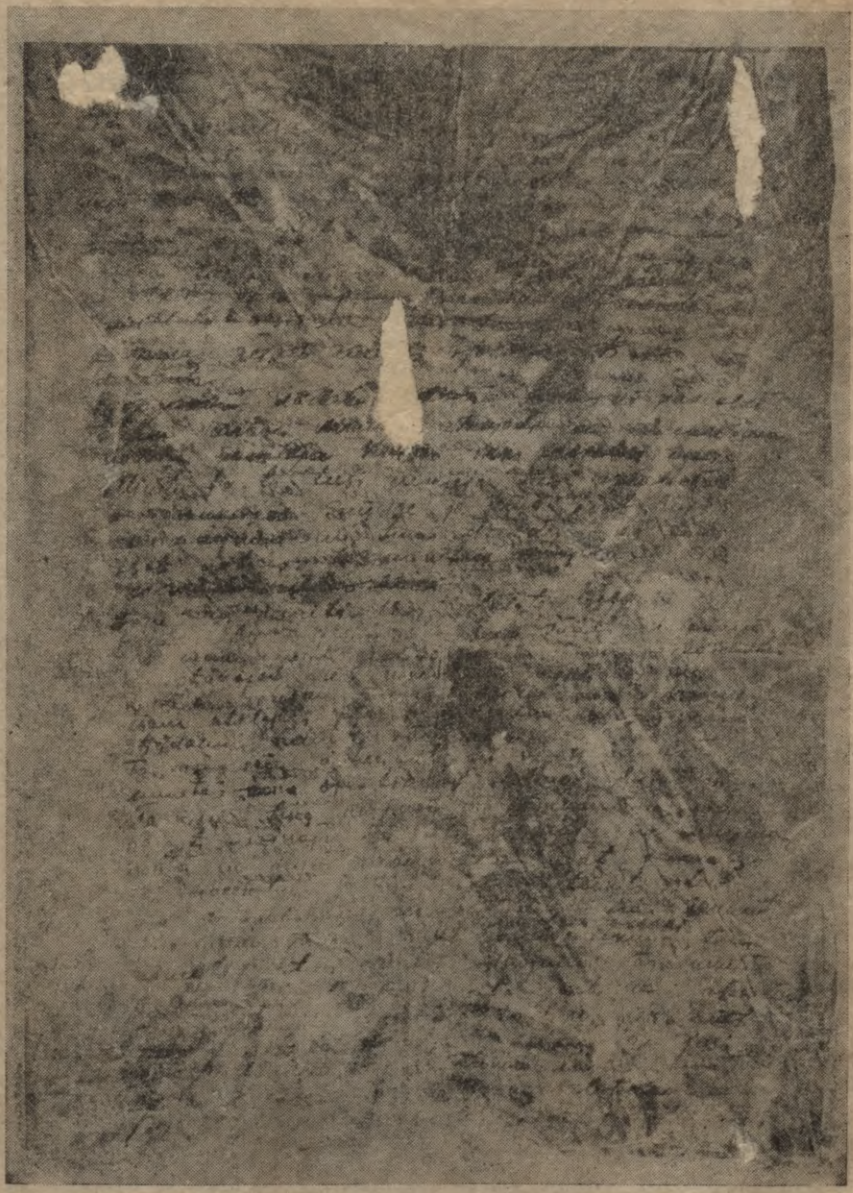

Čekas pabeigta pašrocīgi rakstītais lūgums apzēģināt

mocekļu asinis brē un dešsī

Apstiprinu
LPSR VDTK Komisāra v.
Valsts droš.
kapitans (Brezgins)
1. aprīlī 1941. g.

Tulkojums un noraksts.
Piekrītu: nodot tiesāšanai Rīgas ap-
gabaltiesai pēc KK 5813. p.
Prokurora v. (paraksts)
28. IV 41. g.

APSŪDZĪBAS SLEDZIENS

(lietā Nr. 899)

par Hugo-Hermaņa Jāņa d. FREIMANA apv. pēc KK 58 13. p.
1940. g. 25. oktobrī LPSR VDTK orgāni apcietināja bij. politiskās poli-
cijas vec. uzraugu Hugo-Hermani Jāņa d. Freimani.

Izmeklēšanā nodibināts, ka Freimanis strādājis bij. politiskā policijā
vec. uzrauga amatā, vedis aktīvu cīņu pret revolucionāro kustību un kom-
partiju.

1938. g. Freimanis ārējās izsekošanas rezultātā atklājis nelegālo 4. Rī-
gas rajona jaunatnes komunistisko organizāciju; rezultātā bija apcietināti
10 komjaunieši. Apsūdz. Grinblatam Freimanis pielietojis fiziskus iespai-
došanas līdzekļus (lpp. 38).

1939. g. aprīļa mēnesī Freimanis kopā ar citiem politiskās policijas
līdzstrādniekiem atklājis nelegālo ebrēju jaun. komunistisko šūn., pie kam
17 šīs organizācijas aktīvie dalībnieki bija arestēti.

Tanī pašā gadā jūnija mēnesī ar Freimaņa aktīvo līdzdalību bija at-
klāta komunistiskās zemgrīdas spiestuve „Cīņa“ un bija apcietināts viss
komunistiskās organizācijas vadošais sastāvs 18—20 personas.

1940. g. aprīļa mēnesī Freimanis ņēmis visaktīvāko dalību Rīgas kom-
partijas izdemolēšanā, bija arestēti ap 50—60 aktīvo kompartijas dar-
binieku, no kuriem liela daļa bijuši Latvijas Kompartijas CK biedri (lpp.
25, 27, 37, 38, 39).

Bez tam nodibināts, ka Freimanis vedis Padomju Savienības militā-
rās delegācijas ar b. Isakovu priekšgalā pa viņas atrašanās laiku Latvijā
1939. g. ārējo izsekošanu (lpp. 40—41).

Pamatojoties uz aprādīto:

Hugo-Hermanis Jāņa d. Freimanis, dzim. 1906. g.
Rīgā, cēlies no amatniekiem, vidusskolas izglītību,
precējies, līdz arestam strādājis politiskā policijā
Latvijā, vec. uzrauga amatā,

apsūdzēts, ka strādājis politiskās policijas ārējās izsekošanas sektorā, iz-
sekojis komunistus. Atklājis rindu zemgrīdas komunistisko organizāciju.

Ņēmis aktīvu dalību Rīgas kompartijas izdemolēšanā un komparti-
jas Latvijā CK locekļu apcietināšanā. Pie dažiem apcietinātiem pielie-
tojis fiziskus iespaidošanas līdzekļus, t. i., KPFSR KK 58. p. pkt. 13. pa-
redzētā noziegumā.

Atzina sevi par vainīgu, ka vedis ārējo izsekošanas darbu, ņēmis da-
lību komunistu arestēšanā un kratīšanā. Neatzina sevi par vainīgu, ka pielie-
tojis pie apcietinātiem fiziskus iespaidošanas līdzekļus.

Vainīgums tiek pierādīts ar aps. Vanka, Smilškalna un Sniedzes-Sinkēviča liecībām.

Pamatojoties uz KPFSR KPK 208. p. izmeklēšanas lietu Nr. 899 Hugo Hermaņa Jāņa d. Freimaņa, apsūdzībā virzīt caur LPFSR Prokuroru caurskatīšanai pēc piekritības.

LPFSR VDTK izm. daļas izmeklētājs
Valsts drošības seržants (Zaplotins)

Piekrītam:

LPSR VDTK izm. daļas pr-ka pal.
Valsts droš. leitnants (Suchovs)

LPSR VDTK izm. daļas priekšnieks
Valsts drošības kapitans (Vēvers)

I z z i ņ a: Freimanis arestēts 25. oktobrī 1940. g. un atrodas cietumā Nr. 1 Rīgā.

LPSR VDTK izm. daļas izmeklētājs
Valsts drošības seržants (Zaplotins)

S a r a k s t s

lieciniekiem, kas izsaukami tiesas sēdē:

- 1) apv. Vanks Valfrīds, Andreja d. — atrodas arestā cietumā Nr. 1 Rīgā
- 2) apv. Smilškalns, Fricis Fridricha d. atrodas arestā cietumā Nr. 1 Rīgā
- 3) Sniedze-Sinkēvičs Vilhelms atrodas arestā LPSR VDTK iekšēj. ciet.

LPSR VDTK izm. daļas izmeklētājs
Valsts drošības seržants (Zaplotins)

Noraksts pareizs:

Sekretārs: paraksts (nesalasāms)

Noraksts.

SPRIEDUMS.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārdā.

1941. g. 13. jūnijā Rīgas apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolleģija sekojošā sastāvā:

priekšsēdētājs apgabaltiesas pr-ja v. V. Kauke
tautas piesēdētāji: Arturs Balodis un Jānis Eikens
piedaloties prokuroram Pēterim Bārdiņam
un advokātam L. Tankelim
ar sekretāru V. Fominu

slēgtā tiesas sēdē skatījusi cauri kriminālo lietu Nr. 70-41. g. par Hugo Hermani Jāņa d. Freimani, dz. 1906. g. Rīgā, amatnieka d., precējies, vidusskolas izglītība, nesodīts, bezpartejisks, latvietis, LPSR pilsonis, līdz apcietinājumam strādājis kā mucinieks, dzīv. Brīvības gatvē 60, dz. 3, aps. pēc KK 13. p.

Pēc iepriekšējās izmeklēšanas materiāliem, tiesas sēdē iegūtiem pierādījumiem un paša tiesājamā atzišanās, nodibināts, ka tiesāj. Hugo-Her-

manis Jāņa d. Freimanis kā sevišķi aktīvs un uzticams bij. politiskās policijas darbinieks laikā no 1934. g. līdz 1940. g. ņēmis dalību cīņās pret strādnieku šķiru un revolucionāro kustību.

Ārējās novērošanas ceļā tiesāj. Freimanis 1938. gadā izsekojis nelegālās komunistiskās jaunatnes Rīgas 4. rajona organizācijas vadītājus darbiniekus. Izsekošanas rezultātā šī organizācija tika atklāta, pie kam tikuši apcietināti 10—12 šīs organizācijas locekļi, starp kuriem bijis arī Grīnblats, ko tiesāj. Freimanis politiskā policijā sasisis.

1939. g. ar tiesājamā Freimaņa aktīvu līdzdalību atklāta nelegāla komunistiskās jaunatnes ebrēju šūna, sakarā ar ko tikuši apcietināti ap 17 biedru.

Tanī pašā gadā tiesājamais Freimanis ar sevišķu iniciatīvu piedalījies nelegālās komunistu partijas vadītāju darbinieku-nelegālistu Budevica un Gulbis izsekošanā, kā arī „Cīņa“ nelegālās tipografijas atklāšanā, izmantojot šim nolūkam vairākus slepenus dzīvokļus. Tiesāj. Freimaņa darbības rezultātā tika atklāta „Cīņas“ nelegālā tipogrāfija un apcietināti 18—20 nelegālās komunistu partijas vadītāji-darbinieki.

Tiesāj. Freimanim svarīga loma piekritusi arī komunistu partijas Rīgas organizācijas sagraušānā 1940. g. aprīlī, kad tiesāj. Freimanis vedis nevien izsekošanas darbu, bet piedalījies partijas vadītāju darbinieku kratīšanā un apcietināšanā.

Kā sevišķi uzticamam un spējīgam bij. politiskās policijas darbiniekam, tiesāj. Freimanim uzdoti arī citi ļoti svarīgi uzdevumi: tā 1939. g., novērojis Isakova vadīto PSRS militāro delegāciju, tai atrodoties Latvijā, atsevišķos gadījumos ņēmis dalību Sarkanarmijas komandieru novērošanā, kad tie braukuši vilcienā ceļā uz bazēm.

Par nopelniem bij. politiskās policijas darbā tiesāj. Freimanis vairākkārt saņēmis naudas balvas.

Teikto vērā ņemot, tiesāj. Freimaņa notiesīgais nodarījums kvalificējams pēc KK 58¹³. p. panta, tādēļ Rīgas apgabaltiesas krimināllietu tiesas kollēģija, pamatojoties uz KPK 319—320. p. p.

nosprieda:

Hugo-Hermani Jāņa d. Freimanī, dz. 1906. g. uz KK 58¹³. p. p., piemērojot KK². p. p. sankciju, sodīt ar augstāko soda mēru nošaušanu, konfiscējot visu viņam personīgi piederošo mantu.

Drošības līdzekli notiesātam Hugo-Hermanim Jāņa d. Freimanim atstāt līdzšinējo, t. i., turēšanu apcietinājumā.

Šo spriedumu notiesātais var pārsūdzēt LPSR Augstākai tiesai 72 stundu laikā no šī sprieduma saņemšanas brīža.

Parakstījuši:

Priekšsēdētājs: (V. Kauke)

Tautas piesēdētāji: (A. Balodis, J. Eikens)

Noraksts pareizs:

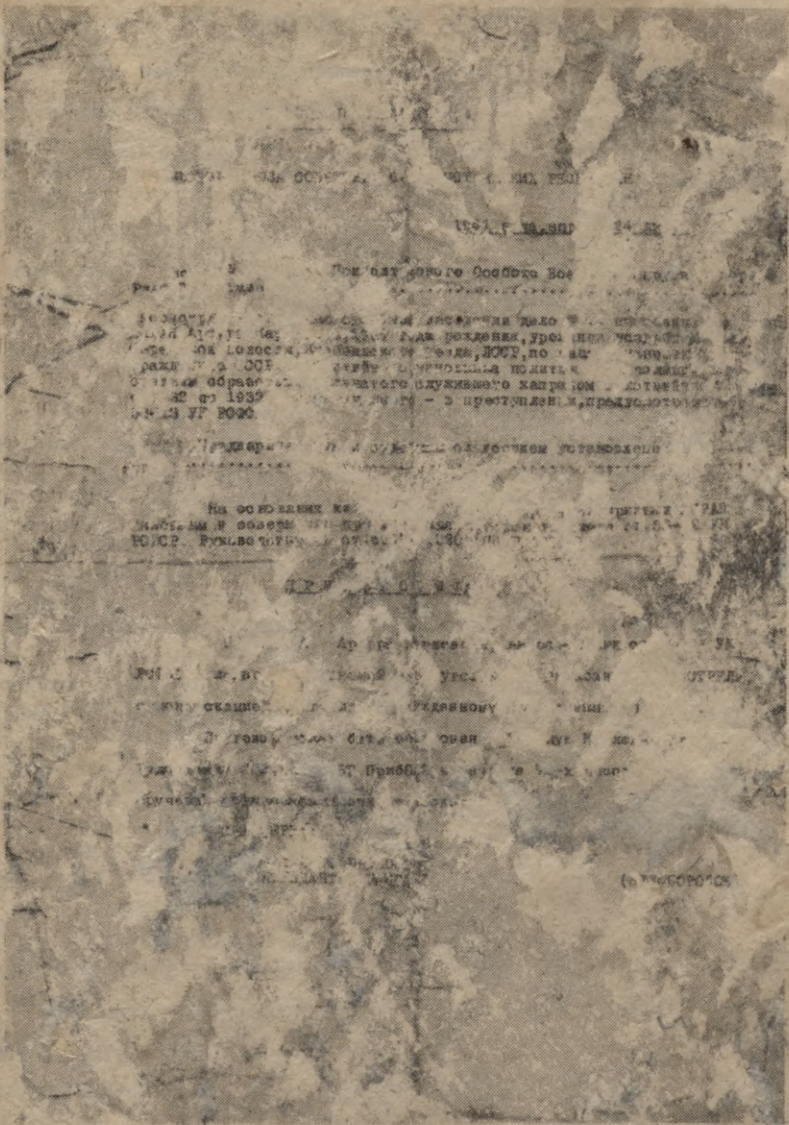
Priekšsēdētājs: paraksts (nesalāsāms)

Sekretārs: paraksts (nesalāsāms)

Par spriedumā minēto Sarkanās armijas komandieru novērošanu vilcienā. Varu paskaidrot sekojošo: Rikojumu saņēmu tieši no bij. Rīgas raj. pr-ka Vintera, lai brauktu ar vilcienu, kas iet no Rīgas uz Ventspili ar uzdevumu raudzīties, lai restorāna vagonā, kur bija dabūjami arī reibinoši dzērieni un kuros gāja arī Sarkanās armijas virsnieki, nenotiktu gadījumi, kad kāda persona aizskar varbūt Sarkanās armijas virsniekus. Manā braukšanas gadījumā tādu nebija un par to ziņoju Rīgas rajona priekšniekam.

Par spriedumā minēto, ka esmu vairākkārt saņēmis naudas balvas, varu paskaidrot sekojošo: tiku saņēmis Ls 30.— un otru reizi Ls 40.— ne kā naudas balvu, bet gan kā izdotos sakarā ar ārējo novērošanas darbu, kas bija saistīts ar neparedzētiem izdevumiem kā autotaksometru braucieniem un citiem. Šādas naudas „balvas“ kā pats Šimenovičs-Sniedze liecināja, tika saņemusi ļoti daudzi ierēdņi, tāpat nekādu izcilu darbu nebiju veicis, jo pretējā gadījumā tiešām būtu saņēmis balvu, kuŗa būtu lielāka kā citiem un būtu saņēmis viens pats.

Nemot vērā augšā aprādīto, lūdzu manu lietu skatīt cauri un ļoti lūdzu sodu mīkstināt, atdodot man dzīvību. Katru soda mēru apsolos izpildīt pēc labākās sirdsapziņas un pēc soda izciešanas būt kārtīgs un nevainojams PSRS pilsonis, kam būs atdotas arī tiesības uzturēt savu veco māti un veselības ziņā vārgo sievu.

XI

At. ra tribunala naveş sprie. mas die čekas ... Aprant
Artar. 22. jūlijā I. ltezer. I. 5a Nr. ... Jko. ... Astā
165-

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1941 года, апреля 24 дня.

Военный Трибунал Прибалтийского Особого Военного Округа, в. гор. Риге, в составе: рассмотрел в закрытом судебном заседании дело № по обвинению АПРАНА Артура Карловича, 1907 года рождения, уроженца усадьбы Интаны, Серенской волости, Якобилского уезда, ЛССР, по национальности латыша, гражданина СССР, беспартийного, чиновника политической полиции, со средним образованием, женатого, служившего капитаном в латвийской армии с 1932 по 1933 год, не судимого, в преступлении, предусмотренном ст. 58—13 УК РСФСР.

Предварительным и судебным следствием установлено:

На основании изложенного Военный Трибунал признал АПРАНА виновным в совершении преступления, предусмотренного ст. 58—13 УК РСФСР. Руководствуясь ст. ст. 319, 320 УПК РСФСР —

приговорил:

Апрана Артура Карловича, на основании ст. 58—13 УК РСФСР — подвергнуть высшей мере уголовного наказания — расстрелу, с конфискацией всего лично осужденному принадлежащего имущества.

Приговор может быть обжалован в Военную Коллегию Верховного Суда Союза ССР, через ВТ ПРИБОВО, в течение 72-х часов с момента вынесения осужденному копии приговора.

Выписка верна:

Суд. секретарь ВТ Прибово тех. инт. 2 ранга

(Подпись) (Белобородов).

IZRAKSTS NO SPRIEDUMA.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārdā

1941. gada aprīļa 24 dienā

Baltijas atsevišķā kara apgabala Kara tribunāls Rīgas pilsētā, sastāvā

caurskatīja slēgtā tiesas sēdē apsūdzības lietu Nr. ... pret Apranu Artūru Kārļa d., dzimušu Intanu mājās, Sērenes pagastā, Jēkabpils apriņķī, Latvijas PSR, pēc tautības latvietis, SPRS pilsonis, bezpartejisks, politiskās policijas ierēdnis, ar vidējo izglītību, precējies, netiesāts, noziegumos paredzētos pant. 58—13 UK RSFSR.

Iepriekšējā un tiesas izmeklēšanā konstatēts:

Paņemoties uz augšminēto, Kara tribunāls atzina Apranu par vainīgu

izdarot noziegumu, paredzētu pant. 58—13 UK RSFSR. Rīkojoties saskaņā ar pant. 319, 320 UPK RSFSR

nosprieda:

Apranu Artūru Kārļa d., pamatojoties uz p. 58—13 UK RSFSR padot kriminālsoda augstākam mēram — našaušanai, konfiscējot visu viņam personīgi piederīgu īpašumu.

Sprīdums var tikt pārsūdzēts PSRS Augstākās tiesas Kara kolleģijā 72 stundu laikā no sprīduma noraksta nodošanas notiesātām.

Izraksts pareizs:

Tiesas sekretārs: (paraksts)

techniskais intendants 2. rangā (Beloborodovs)

Tulkojums un noraksts.

„Apstiprinu“
LPSR VDTK komisāra v.
Valsts drošības
kapitāns (Brezgins)
aprīlī 1941. g.

„Piekritu“: nodot tiesāšanai Rīgas
apgabaltiesai pēc KK 58 4,13. p.

APSŪDZĪBAS SLĒDZIENS.

(izm. 1. N. 1673)

par Nikolaja Jāņa d. Lapsiņa apv. pēc KPFSR KK 58 4, 13. p.
1941. g. 10. februārī LPSR VDTK orgāni apcietināja aizdomās turētos kontrrevolucionārā darbībā bij. Rīgas politiskās policijas vec. uzraugu Nikolaju Jāņa d. Lapsiņu.

Izmeklēšanā nodibināts, ka Lapsiņš, ka kompartijas revolucionārās kustības Latvijā ienaidnieks, vedis aktīvu cīņu kompartijas un revolucionārās kustības vājšāšanai Latvijā.

1926. g. līdz 1931. g. bija aktīvs nacionāli fašistiskās organizācijas biedrs: kā piem. „Nacionālais klubs“, „Nacionālais jaunatnes klubs“, „Bij. karavīru nacionālā apvienība“, „Nacionālais aktīvistu klubs“, „Nacionālo strādnieku klubs“, kuŗu mērķi bijuši vest cīņu ar kompartijas un fašistiskās valdības nodibināšanu Latvijā (lp. 6, 37, 38, 39, 93, 94).

No 1929. g. līdz 1940. g. bijis militāri fašistiskās aizsargu organizācijas biedrs, kuŗa veda cīņu ar revolucionāro kustību Latvijā (lp. 6, 39).

No 1931. g. līdz 1938. g. dienējis Rīgas pilsētas policijā kā policists (lp. 12).

No 1939. g. līdz Padomju Latvijas nodibināšanas dienai dienējis Rīgas politiskās policijas aģentūras daļā kā uzraugs, bet pārējo laiku kā vec. uzraugs (lp. 12, 13).

Strādājot politiskās policijas aģentūras daļā, Lapsiņš apkalpoja Rīgas pilsētas uzņēmumus, kur caur savu aģentūru vedis aktīvu cīņu, vērstu uz revolucionārās kustības vājšāšanu Latvijā. Lapsiņa ricībā bijuši vai-

rāk kā 30 aģentu, no kuriem daļa sniedza ziņas par revolūcionāri noskaņotiem pilsoņiem vienā vai otrā uzņēmumā, un aģentūras darba rezultātā Lapsiņš apcietināja 3 personas. Bez tam visas aģentūras ziņas Lapsiņš nodeva politiskās policijas nodaļā Vinteram un viņa materiāli bija papildus materiāli masu arestu izvešanai (lp. 15, 16, 17, 18—24, 25, 36, 37, 70—80, 81—83, 93—96, 98, 99).

Apkalpojot Rīgas pilsētas uzņēmumus, Lapsiņam bija padoti daži aģenti ārpus apkalpojamā objekta, kuri sniedza ziņas par iedzīvotāju politisko noskaņu.

Arī visus šos materiālus Lapsiņš deva tālāk Vinteram (lp. 25, 26).
Pamatojoties uz aprādīto:

Nikolajs Jāņa d. Lapsiņš, dzim. 1901. g. Rīgā, latvietis, SSSR pilsonis, b/p., rakstīt pratējs, no strādniekiem, bij. politiskās policijas ierēdnis, dzīv. Zēļu ielā Nr. 13, dz. 38,

apsūdzēts, ka, sākot ar 1926. g. līdz Padomju varas nodibināšanai Latvijā, vedis aktīvu cīņu ar kompartiju un revolūcionāro kustību Latvijā, t. i. KPFSR KK 58. p. 4. un 13. pkt. paredzētos noziegumos.

Celtā apsūdzībā atzina sevi par vainīgu pilnībā.

Vainīgums tiek pierādīts ar aps. F. F., Smilškalna, Sniedzes, V. I., Veinberga, A. Pumpura liecībām un oficiāliem, lietai pievienotiem dokumentiem (lp. 90—92, 93—96, 98, 99, 105—110).

Vadoties no KPFSR KPK 208. p. izmeklēšanas lietu Nr. 1673, Lapsiņa apsūdzībā pēc KPFSR KK 58. p. 4. un 13. pkt. nosūtīt caurskatišanai Baltijas kara apgabala kara tiesai caur LPSR prokuroru.

LPSR VDTK izmeklēšanas daļas vec. izmeklētājs
VDTK jaun. leitnants (Pomazkovs).

Piekrītam:

LPSR VDTK leitnants (Suchovs).

LPSR VDTK izmeklēšanas daļas priekšnieks

VDTK kapitāns (Vēvers).

Izzīņa: apcietinātais Lapsiņš atrodas cietumā Nr. 1 no 10. februāra 1941. g.

LPSR VDTK izmeklēšanas daļas vec. izmeklētājs
VDTK jaun. leitnants (Pomazkovs).

SARAKSTS

personām, kas uzaicināmas tiesas sēdē:

Apsūdzētais:

Lapsiņš, Nikolajs, Jāņa d. — cietumā Nr. 1;

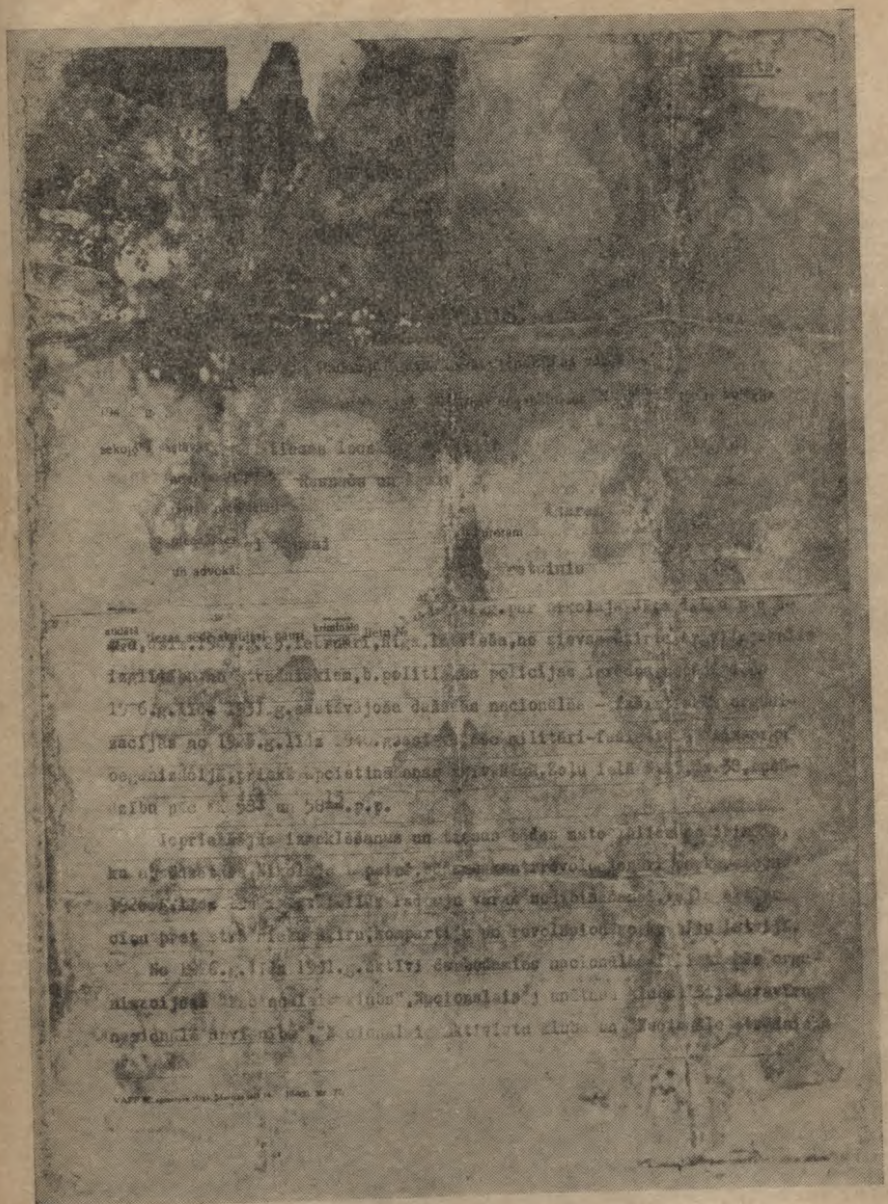
Liecinieki:

1) Sniedze, Vilhelms Jāņa d. — cietumā (VDTK iekšējā).

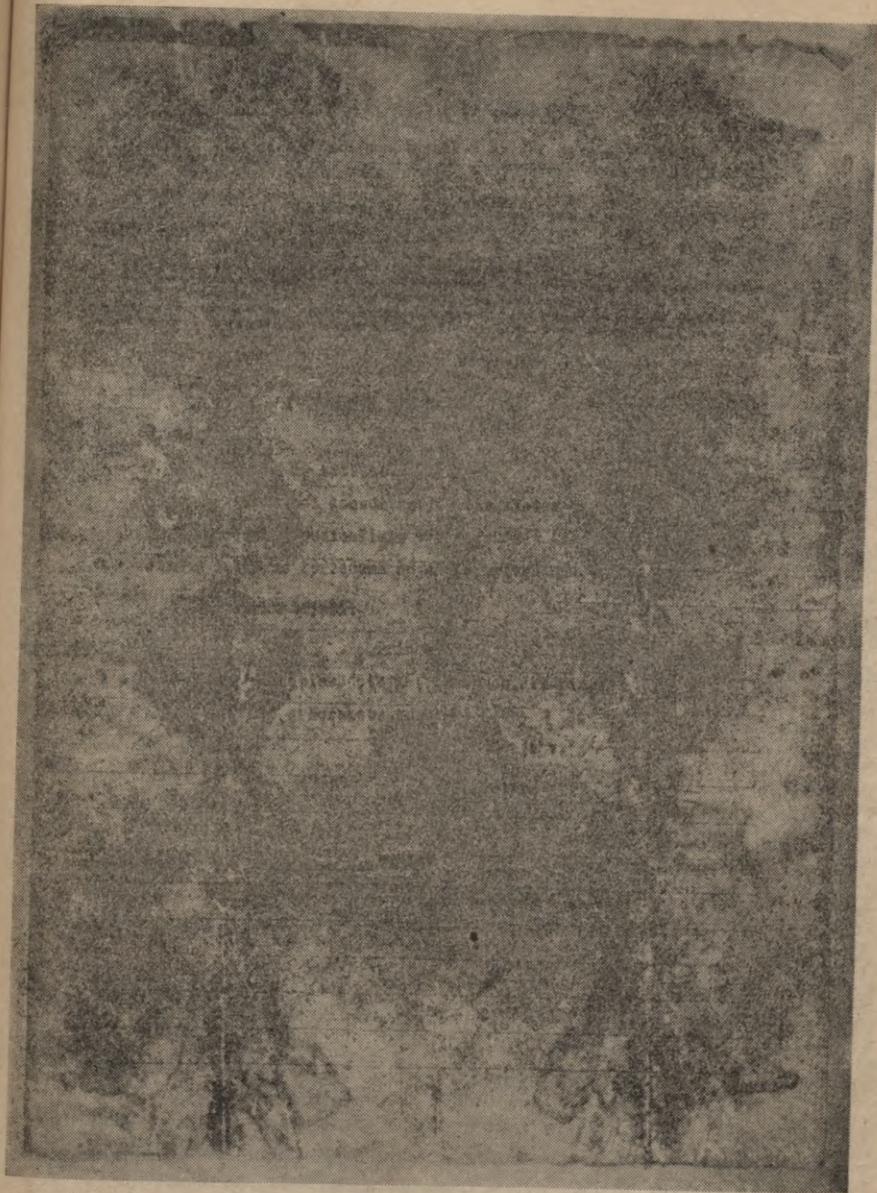
LPSR VDTK izmeklēšanas daļas vec. izmeklētājs
VDTK jaun. leitnants (Pomazkovs).

Noraksts pareizs:

Sekretārs: paraksts (nesalāsāms).

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is too dark and blurry to transcribe accurately.

Atzīme par sprieduma izpildīšanu:

SPRIEDUMS.

Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas vārdā

1941. g. 13. jūnijā Rīgas apgabaltiesas krimināllietu tiesas kollēģija sekojošā sastāvā:

priekšsēdētājs tiesas loceklis O. Tillaks,
 tautas piesēdētāji: Rasnačs un Kaminārs,
 piedaloties prokuroram Asaram
 ar sekretāru Kretainis

slēgtā tiesas sēdē skatījusi cauri kriminālo lietu Nr./41. g. par Nikolaju Jāņa d. Lapsiņu, dzim. 1901. g. 23. februārī, Rīgā, latvietis, no sievas šķirts, ar vidusskolas izglītību, no strādniekiem, b. politiskās policijas ierēdnis, nesodīts, no 1926. g. līdz 1931. g. sastāvējis dažādās nacionālfāšistiskās organizācijās, no 1929. g. līdz 1940. g. sastāvēji militāri fašistiskā „Aizsargu” organizācijā, priekš apcietināšanas dzīvoji. Rīgā, Zellu ielā Nr. 13, dz. 38, apsūdzību pēc KK 58⁴. un 58²³. p. p.

Iepriekšējās izmeklēšanas un tiesas sēdes materiāliem nodibināts, ka apsūdzētais Nikolajs Lapsiņš, būdams kontrevolucionāri noskaņots, no 1926. g. līdz 1940. g., t. i., līdz Padomju varas nodibināšanai, vedis aktīvu cīņu pret strādnieku šķirī, kompartiju un revolucionāro kustību Latvijā.

No 1926. g. līdz 1931. g. aktīvi darbojamies nacionālās fašistiskās organizācijās: „Nacionālais klubs”, „Nacionālais jaunatnes klubs”, „Bij. karavīru nacionālā apvienība”, „Nacionālais aktīvistu klubs” un „Nacionālais strādnieku klubs”, apsūdzētais Lapsiņš vedis cīņu ar revolucionāro kustību par fašistiskās valdības nodibināšanu Latvijā. No 1931. g. līdz 1938. g. apsūdzētais Lapsiņš dienējis Rīgas pilsētas ārējā policijā kā policists, pēc kam uz paša lūguma pamata ticis pārcelts par politiskās policijas aģentūras daļas uzraugu, bet pēc īsa laika, pateicoties sevišķai centībai, par vecāko uzraugu.

Kā politiskās policijas aģentūras daļas vecākais uzraugs, Lapsiņš vēvējis aģentus provokātorus-zinotājus un informātorus. Pēc paša Lapsiņa paskaidrojumiem, viņš savervējis provokātorus-zinotājus: Ņinu Korpisenkovu, Volnevu Irinu, Āriju Skambergu un citus. Apsūdzētā Lapsiņa rīcībā bijuši vairāk par 30 aģentu-zinotāju un informātoru. Caur savu aģentūru Lapsiņš vedis cīņu, vērstu uz revolucionārās kustības graušānu Rīgas rūpniecības uzņēmumos. Uz Lapsiņa aģentūras ziņu pamata tikuši izvesti komunistu un citu kreisi noskaņotu personu masu aresti.

Tiesā sēdē apsūdzētais Lapsiņš atzinās, ka viņš pats izdarījis daudzas kratīšanas un komunistu apcietināšanas. No 1929. g. līdz likvidācijai Lapsiņš aktīvi darbojies „Aizsargu” organizācijā. Kā revolucionārās kustības nīknāko ienaidnieku Lapsiņu raksturo arī viņa politiskās policijas priekšniekam Fridrichsonam adresētās vēstules noraksts (lietas I. p. p. 109).

Tiesas sēdē ar liecinieka Sniedzes liecību un paša apsūdzētā paskaidrojumiem nodibināts, ka pēc Sarkanās armijas ienākšanas Rīgā 1940. g. jūnija beigās, apsūdzētais Lapsiņš, kopā ar citiem kontrrevolucionāri noskaņotām personām, pie Brīvības pieminekļa demonstrējis savu uzticību bij. Latvijas fašistiski-plūtokrātiskai valdībai.

Viņam priekšā celtās apsūdzībās Nikolajs Lapsiņš sevi par vainīgu atzina.

Ņemot vērā minēto, Nikolaja Lapsiņa noziedzīgie nodarījumi kvalificējami pēc KK 58⁴. un 58¹³. p., tāpēc apgabaltiesas krimināllietu tiesas kollēģija, skaitot apsūdzēto Lapsiņu par sabiedrībai sevišķi bīstamu un nelabojamu, pamatojoties uz KPK 319. un 320 p. p.

nosprida:

Nikolaju Jāņa d. Lapsiņu uz KK 58⁴. p. pamata sodīt ar augstāko soda mēru — nošaušanu un uz KK 58¹³. p. pamata ar KK 58². p. paredzētu sankciju ar augstāko soda mēru nošaušanu, bet pēc kopības uz KK 48. p. pamata Nikolaju Jāņa d. Lapsiņu sodīt ar augstāko kriminālsodu — nošaušanu, konfiscējot visu viņam personīgi piederošo mantu.

Kā drošības līdzekli notiesātam Nikolajam Lapsiņam atstāt apcietinājumu.

Piespriest no notiesātā Nikolaja Lapsiņa advokātu kollēģijas Rīgas 6. juridiskai konsultācijai par lietas vešanu Rbļ. 30.—.

Šo spriedumu notiesātais var pārsūdzēt Augstākai tiesai 72 stundu laikā no sprieduma noraksta saņemšanas brīža.

Parakstījuši:

Priekšsēdētājs (O. Tiliks).

Tautas piesēdētāji: (V. Rasnačs, J. Kaminars).

Noraksts pareizs:

Priekšsēdētāja b. (paraksts).

Sekretārs (paraksts).

Iepazīnušies ar tiesas spriedumiem un pret apvainotiem celto apsūdzību, redzam, ka boļševiki par „vainīgiem“ uzskatījuši visus, kas nokļuvuši čekas „uzraugāmo personu sarakstos“, pierakstot nelaimīgajiem „noziegumus“, kas izdarīti kaut vai pirms 20 gadiem.

Lai gan boļševiku tiesa, apsūdzību kāpinot līdz vissmagākam soda mēram, centusies nevainīgajiem upuriem viņu „vainu“ iztēlot kā „nepiedodamu noziegumu“, ar to it kā taisnodamās morāles un likumības priekšā, mēs vesela prāta cilvēki — to saprast nevaram.

Nemaz nerunājot par Kuŗa tribunāla lakoniskajiem spriedumiem, redzam, ka tāpat rīkojusies boļševiku augstākā tiesu vara — apsūdzēto notiesāšanā dibinādamās tikai uz asinskāro čekistu ziņojumiem un liecībām.

Ciniski ignorējot apsūdzēto paskaidrojumus un lūgumus sodu mīkstināt, boļševiku tiesa galveno svaru likusi uz apsūdzēto „atzīšanos“. Bet apsūdzētais čekas moku kambaros jau sen „atzinies“ un vai tam, kas iedrošinātos atklātībā savus izteicienus grozīt...

Piemēram, notiesātais Hugo Freimanis, apņēdamies izturēt čekas nežēlīgās spīdzināšanas metodes, lūdz tiesu tikai atstāt viņam kailo dzīvību. Bet velti, boļševiku tiesa nepazīst žēlastību un notiesātam jāmirst no čekista lodes.

Vai tiešām notiesātie bija tik „lieli un bīstami noziedznieki“, ka viņus vajadzēja nošaut? Vai par to, ka viņi kalpojuši savai valstij, mīlējuši dzimteni Latviju un pildījuši pavēles kā attiecīgu iestāžu darbinieki un savas valsts uzticami sargi, bija jāatlieb ar spīdzināšanu atņemot dzīvību? Kuŗa cita valsts pasaulē tiesātu cilvēkus, piespriežot nāves sodus par to, ka viņi kalpojuši savai dzimtenei un pirms vairāk kā 20 gadiem izpildījuši pienākumu un pavēles pret tēvzemi kā armijas kuŗavīri?

Lūk, šeit parādās žīdiskā ārprāta tieksmes — izdeldēt gojus! Otrkārt, šie boļševiku tiesu spriedumi ir vislabākais pierādījums, ka žīdi organizējuši komūnistiskās šūniņas Latvijā ar nolūku nodibināt savu varu. Bet par to šūnas dalībniekus ne šāva, ne spīdzināja bet gan tiesa nosprieda dažus mēnešus vai arī gadus pavadīt centrālcietumā, ļaujot notiesātiem iesūtīt pat apelsīnus un šokolādi. Polītiskie noziedznieki pēc soda

izciešanas atstāja cietumu fiziski stipri un priecīgi, bet no čēkas gūsta atsvabinātie vēl šodien ārstē sakropļotos nagus... un tūkstoši mocekļu nāvē aizgājuši. Ar dzejnieka vārdiem runājoš:

*Pa mazu lauku ceļu gāju,
Kur vasara visapkārt zied,
Un draugus tālē iedomāju,
Kas tumšu sājpu ceļu iet.*

*Daudz mocekļu bij izvēlēti
Tev, mana mazā tēvija,
Kas līdz ar mātes vārdu svētu
Čukst sājpu stundā: „Latvija...”*

*Zied balti visas ceļa malas,
Ik soli ceļos nomestos...
Še gribētos man klusi lūgties,
Lai Dieva roka sarga tos.*

(Skalbe)

Ievietotie apcietināto lūgumraksti, spīdzināto liecības ar foto attēliem un Kara tribunāla un tiesu spriedumu noraksti ir tikai ilustrācija simboliski parādot iznīcību un varnācību, kas saistīta ar vārdu — boļševisms.

No lietišķiem pierādījumiem vien būtu iespējams sakopot visbiezāko grāmatu, bet tas nav mans nolūks un to neatļauj arī šī izdevuma apmēri.

Bez tam ievērojot, ka no baigā gada notikumiem pagājušais laiks ir samērā īss un vēl vienmēr glabā sevī atrisināmus jautājumus, nav iespējams publicēt materiālus, kas joprojām atrodas svarīgu lietu izmeklēšanas tiesnešu rīcībā. Lūk, tādēļ šī grāmata ar šeit ievietotiem lietišķiem pierādījumiem vienmēr atgādinās mums žīdu bendes, čekas moku kambarus un spiegu un ziņotāju tīklu pastāvēšanu Latvijā no 1940. g. 17. jūnija līdz 1941. g. 1. jūlijam. Tāpat zudušos radus un draugus mūžīgā piemiņā paturēs tauta.

Apsūdzību nobeidzot, lai runā statistika. Skaitļu valodā mēs skaidrāk sapratīsim apsūdzībā celto apvainojumu patiesību boļševistiskā žīdisma neārstējamā sadismā un cilvēku slepkavošanas tieksmēs. (Skat. skaitļus!)

Uz 1942. gada 1. janvāri reģistrēto meklējamo sadalījums pēc nodarbošanās.

	Izsūtītie (13./14. jūn. 1941. g.)				Apcietinātie (cietumos bijušie)				Pazudušie (laika pēc 1941. g. 15. VI)				Nogalinātie				Kopskaitis					
	vīr.		siev.		vīr.		siev.		vīr.		siev.		vīr.		siev.		vīr.		siev.		kopā	
Lauksaimniecība	2324	1514	3838	743	25	766	466	89	551	212	14	226	3741	1640	5381							
no tiem:																						
lauksaimnieki	2188	1474	3662	626	22	648	170	41	211	192	13	205	3176	1550	4726							
agronomi	20	1	27	10	—	10	7	—	7	7	—	7	50	1	51							
pārējie	110	39	149	107	1	108	285	48	333	13	1	14	515	89	604							
Rūpniecība, amatniecība	848	189	1037	860	47	907	2372	417	2789	137	9	146	4217	662	4879							
no tiem:																						
rūpn. un amatn. uzp.	160	36	196	72	1	73	73	10	83	3	—	3	308	47	355							
īpašnieki	61	—	61	20	—	20	11	—	11	3	—	3	95	—	95							
māznieki	627	153	780	768	46	814	2288	407	2695	131	9	140	3814	615	4429							
rūpn. un amatn. strādņ.	378	171	549	161	16	177	136	63	199	15	1	16	690	251	941							
Tirdzniecība																						
no tiem:																						
tirdzņ. uzp. īpašn.	204	67	271	82	6	88	18	3	21	4	—	4	308	76	384							
pārējie	174	104	278	79	10	89	118	60	178	11	1	12	382	175	557							
Saiksme, transports	215	12	227	279	2	281	2323	82	2375	57	2	59	2874	68	2942							
no tiem:																						
jūrnīki	23	—	20	30	—	30	522	8	530	17	—	17	589	8	597							
dzelzceļnieki	144	6	150	164	—	164	613	28	641	20	2	22	941	36	977							
šoferi	11	—	11	30	—	30	1087	—	1087	18	—	18	1146	—	1146							
pārējie	40	6	46	56	2	57	101	16	117	2	—	2	198	24	222							
Valsts drošība	982	—	982	682	—	682	3340	—	3340	100	—	190	5194	—	5194							
no tiem:																						
polīcijas darbinieki	353	—	353	258	—	258	36	—	56	45	—	45	692	—	692							
vīrsnieki	538	—	538	248	—	248	249	—	249	49	—	49	1084	—	1084							
kareivji, instruktori	91	—	91	176	—	176	3055	—	3055	96	—	96	3418	—	3418							

Valsts, pašv., priv. dien.	985	326	1311	574	23	599	438	131	369	74	3	77	2071	485	2556
no tiem:															
valsts dienestā	511	139	650	344	15	359	241	72	313	39	1	40	1135	217	1362
tiesneši	46	—	46	11	—	11	5	—	5	1	—	1	63	—	63
pašvaldības dienestā	375	139	514	182	9	191	166	50	218	34	1	35	759	199	958
priv. kant. darbinieki	53	48	101	37	1	38	24	9	33	—	1	1	114	59	173
Brīvās profesijas, izgl., maksla	287	215	502	116	11	127	68	39	107	29	2	31	500	267	767
no tiem:															
skolotāji	154	196	350	50	11	61	38	27	65	12	2	14	254	236	490
garīdznieki	23	—	23	5	—	5	4	—	4	9	—	9	41	—	41
advokāti	54	2	56	9	—	9	—	—	—	1	—	1	64	2	66
pārējie (žurn. u. t. t.)	56	17	73	52	—	52	26	12	38	7	—	7	141	29	170
Veselības kopš., higiēna	107	88	195	40	11	51	48	54	102	12	1	13	207	154	361
no tiem:															
ārsti, zobārsti, veter.	44	26	70	17	1	18	6	1	8	8	—	8	75	28	103
ārsti	—	8	8	—	6	6	—	—	—	—	—	—	—	14	14
vecmātes	28	16	44	8	—	8	2	4	6	—	—	—	38	20	58
aptiek., farmaceuti	35	38	73	15	4	19	40	49	89	4	1	5	94	92	186
pārējie	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pārējie nodarbinātie	78	53	131	81	7	88	150	67	217	8	3	11	317	130	447
Nestrādājošie	1929	3510	5439	382	62	444	711	669	1380	47	10	67	3069	4251	7320
no tiem:															
namīpašnieki	73	39	112	13	2	15	1	2	3	3	—	3	90	43	133
pensionāri	58	26	84	22	1	23	4	5	9	—	2	2	84	34	118
studenti	92	35	125	133	7	140	56	13	69	20	—	20	301	53	354
skolnieki	1056	922	1977	214	10	224	596	300	896	23	2	25	1888	1234	3122
mažgad. bērni	651	537	1188	—	—	—	54	51	105	1	3	4	766	591	1297
māsaunnieces	—	1953	1953	—	42	43	—	298	298	—	3	3	—	2296	2296
Nodarboš. nav zināma	303	179	482	1779	140	1919	448	532	84	465	64	529	2995	467	3462
8436	6257	14693	5697	344	6041	10496	1665	12161	1246	109	1355	25875	8375	34250	

Ir konstatēti 34 tūkstoši noslepkavoto vai aizvesto uz oficiālu, no boļševikiem neiznīcinātu dokumentu pamata. Bet bez vēsts pazuduši vēl 30 tūkstoši! Tātad kopsummā 64 tūkstoši latviešu gājuši bojā 1 gada laikā zem sarkanās valdīšanas Latvijā.

NO ASIŅAINĀ JŪGA ATBRĪVOTĀ TAUTA

Lūk, mūsu priekšā milzīga kapsēta ar Staļina konstitūcijas saules apzīmogatām nežīdu dzīvībām. Kas varētu kaut vienu uzcelt no mocekļu nāvē mirušo nepārskatamā varoņu pulka un atsaukt to dzīvajo vidū? Kas varētu pierādīt noslepkavotiem citu vainu, kā vienīgi to, ka viņi nebija žīdi? Kas spētu viņiem aizsūtīt viņā saulē mūsu uzticības zvērestu atriebt sirdsmīļos radus un draugus... Kā sudraba lāses, līdzīgi pērlēm, mirdz mūsu acīs asaras un šī svētā veldze dara gaišāku mūsu skatu, atvieglo smeldzošās sāpēs drebošās sirdis un neizteicamās ilgās tvīkstošo latvju balto dvēseli.

Sarkanais priekšgars ir kritis un mūsu acīm atveras cilvēku tuksnesis, kas reiz bija pilns jaunu mūžam zaļojošu dzīvības koku. Mums un visai pasaulei ir šausmās jānodreb, par tām milzīgām liķu kaudzēm, aiz kuņģam visu laiku un arī vēl tagad grib paglābties žīdiskais boļševisms.

Latvju vīri, šis drausmīgais nodevības asins darbs, šis šausmīgais kanibālisms, kas ir pastrādāts pie krievu un Baltijas tautām no žīdiskā boļševisma, stiprina mūs un izraisa mūsos jaunus briestošus spēkus un nelokāmu apņemšanos — apņemšanos līdz pēdējai nezālei izravēt no mūsu zemes un latvju tautas vidus sadistus žīdus!

Latvju dēli un meitas, tēvi un mātes, mūsu nomocīto latviešu patriotu mocekļu kapu krusti un jūsu aizvestie radi un draugi lai nekad neizdzēs no jūsu atmiņas noziedzīgā boļševisma čekas briesmoņa atbaidošo seju.

Šo negrozāmo apņemšanos ierakstot savās sirdīs ar asiņainiem burtiem, mēs iegaumēsīm: ka katrs nežīds, katrs latvietis ir vērts tik daudz, cik viņš zeltā sver, ja kaut ar vienu lāpstas dūrienu ir piedalījies pie zemcilvēku — žīdu vai slepkavtautas kapa.

Vadoņa lielā runa Austrijas apvienošanās gadījumā

ar Lielvāciju 1938. g. pavasarī Varoņu laukumā Vīnē.

Lūk, pie tā paša kapa, kas visā savā baigumā un nenovēršamībā bija izrakts, lai viņā guldītu visu latviešu tautu. Varbūt kāds varētu pateikt, par ko tad īsti šis briesmīgais sods mums bija piespriests no sarkanā tribunāla? Kādu noziegumu mēs bijām izdarījuši, bez neviena šāviena ielaizdami mūsu zemē „neuzvaramos“? Jeb varbūt tas mums bija nepiedodams grēks, ka Latvijas valstī žīdi bija sagrābuši savās rokās visu tirdzniecību, mūsu eksportu un importu; ka viņiem piederēja netikai Rīgā, bet gandrīz visās Latvijas pilsētās, lielākie nami, veikali, fabrikas un bankas; ka viņiem bija pašiem savas autonomas skolas, sinagogas, dažāda rakstura organizācijas, sava prese un savi valdības pārstāvji kā demokratiskā, tā arī pēdējā laikā; ka viņi visu savu dzīvi pavadīja lokālos, restorānos un greznākās kafejnīcās, vienmēr staigādamj eleganti ģērbusies; ka pa trotuāra vidu iedami tie katram pretim nācējam nežīdam kāpa taisni virsū, it kā ar to dižodamies; ka tie savus veikalus slēdza un atvēra paši pēc savas iegribas un paši svētīja savus Purima svētkus, cik ilgi tiem patika? Neviens no viņiem nebija nodarbināts ne lauksaimniecībā, ne arī kādā citā smagā darbā un katru vasaru tie varēja izvēlēties kuņā Latvijas kūrortā vislabāk varētu atgulēt savus sānus jūrmalas liedagā. Mūsu greznākā viesnīcā „Ķemeri“ viņi dzīvoja pēc savas sirds patikas un vēlēšanās, bet gojiem bija jābrien pa rāvainu kūdras purvu. Eleganti ģērbusies žīdi pēc visjaunākās modes, greznās kleitās un nosmiņkētām lūpām žīdienes allaž pastaigājās pa Rīgas ielām, pavadot laiku parkos, kafejnīcās, uzdzīves vietās un izbraukumos ar visgreznākiem limuzīniem.

Izraēļa bērniem bija zelts, vara un laika diezgan, lai baudītu visu, ko sniedz dzīve un bagātība. Kā milzīgs žīdu krāpšanas artelis atradās žīdu rokās Latvijas tirdzniecība, un mūsu tautas sūri grūti pelnītie graši krājās žīdu naudas makos. Žīdu bagātību vairošanai kalpoja ne tikai tirdzniecība, bet arī mūsu rūpniecība un lauksaimniecība. Būdami kapitālu lielkungi, žīdi kalpināja savā labā veselas nežīdu darba armijas. Ne tikai fabrikās, bankās, tirgotavās, lopkautuvēs, zirgu stallos un meža ciršanas darbos, bet arī katrai žīdu ģimenei bija apkalpotāji nežīdi. Strādāt žīds ieskatīja par grēku, tādēļ kalps vai kalpone varēja būt tikai no goju vidus, pie kam jaunām kal-

ponēm bija jārūpējas arī vēl par ģimenes galvas un viņa dēlu labsajūtu...

Žīdi ēda tikai „košeri“, dzēra šampānieti un plītēja uz nebēdu, slavēdami par to savu ciltis dievu Jāvi, ka viņš tos izvēlējis par „izredzētu“ tautu. Mūsu zemē tiešām žīdi bija izredzēti, tikai ne no Dieva, bet gan no mums, mūsu lētticības dēļ un iedzimto aristokratisko īpašību dēļ, vienmēr izturoties pret žīdiem kā pret līdzcilvēkiem. Mēs ļāvām žīdiem mierīgi dzīvot, neapskaužot viņu pārpilnību, un ar sviedriem vaigā vairojām žīdu labklājību un varu. Lūk, žīdu mēs nevaram pat ar suni salīdzināt, kas ne vienmēr kož, bet bieži vien nolaiža rokas, ja to no ūdens izvelk. Un par to, ka mēs esam vismiermīlīgākā tauta starp ciltīm un visčaklākie darba rūķi starp strādniekiem un zemniekiem, pasaules grēku deldēšanai un par godu Jāvem žīdi sarīkoja Latvijā 13. un 14. jūnijā Bērtuļa nakti, kas tā būtu turpinājies līdz vispēdējā latvju tautas locekļa iznīcināšanai.

Bet likteņa nolikums bija labvēlīgs mums dzīviem palikušiem, un boļševismam, kaut gan tas nolauza tūkstošiem zarus no latvju tautas dzīvības koka, tomēr neizdevās sirmos Latvijas ozolus nedz salauzt, nedz satriekt. Ar varenu gribu un apņemšanos, neizmērojamās uzvaras alkās, mūžības ritmā, atkal skan latvju tautas kareivisko soļu dunoņa, trīs zilās debesis no latvju dziesmu gara, rādot vareni sīksto un nesalaužamo latvju tautas spēku.

1941. g. 1. jūlijā atbrīvošanas saule izkļiedēja sarkanās verdzības tumšo nakts pusi un Latvijas pilsētās un lauku miestos atkal atmirdz Eiropas kultūras gaisma. Proletārizēto un tumsībā nospiesto tautu nacionālsociālisms ir atbrīvojis no Čikagas-Maskavas tumšām varām un Latvijas saimnieciskie un kultūrālie apstākļi attīstās pozitīvi labvēlīgi.

Neskatoties uz grūtībām, kuras mums jāpārvar sakarā ar kara laika apstākļiem, vēl nepilna gada laikā latvieši kultūras un vienības apziņas attīstībā gājuši milzīgiem soļiem uz priekšu.

Tagad atkal mēs varam brīvi izkopt mūsu īpatnējo kultūru, stingri turēties pie mūsu senču tikumiem, veidot savu pašvaldību, uzturēt tautā vienības apziņu un tēvijas mīlestību, mēs

varam sūtīt mūsu dēlus Eiropas kara laukos un tur pierādīt latvju zobenu zibenīgo veiklību, bet pats galvenais, ka vienreiz un uz visiem laikiem esam pasargāti no starptautiskā židisma despotiskām varām.

Tāpat kā latvieši un visas Baltijas telpas tautas būtu tikušas izsūtītas un aizgājušas bojā Sibīrijas tundru apgabalos, tāpat pēc dažiem gadiem, nenovēršami, visa Eiropa būtu piedzīvojusi židiskā boļševisma militāru uzbrukumu.

Visās valstīs darbojās komunistu aģenti un pat valdībās un valdību priekšgalā ne reti atradās Padomju Krievijas uzticības vīri. Pie tādiem apstākļiem, protams, viegli Eiropu bija pārvērst par placdarmu vispasaules židisma uzbrukumam pasaules tautām un to galīgai pakļaušanai čekas tirannam Staļinam.

Bet tagad tas ir novērsts ne tikai Baltijas telpai un mums, latviešiem, Eiropai ar tās tūkstošgadīgo kultūru un civilizāciju, bet arī visai pasaulei!

Vācu asais kara zobens, strauji pāršalca pār boļševiku galvām, un Eiropas sabiedrotais karaspēks ar vienu kājas spērienu aiztrieca līdz Maskavai židu dienderus. Nacionālsociālistiskā Lielvācija vienreiz un par visām reizēm ir apņēmusies satriekt pasaules židisma virskundzību un līdz ar to Eiropas tautām nodrošināt mieru un kultūrēlo un saimniecisko labklājību. Čīna pret vampirisko židismu ir gigantiska, un tā aptver visu zemes lodi.

Plūtokratiskais un komunistiskais židisms, kas īstenībā ir viens un tas pats, atrodas sabrukuma priekšvakarā. No šīs apziņas kā no varena spēka avota plūst ārā tā varenība, kas tagad nostabilizējas uz visa Eiropas kontinenta. Ieroču spēks, kuru vada visģeniālākā cilvēka vadona Adolfa Hitlera milzu stratēģija, mērķtiecīgi virzās uz priekšu, nodibinādams kārtību un likdams pamatus Eiropas tautu patiesai labklājībai un laimīgai brīvības ērai. Nacionālsociālisms ir saīte, kas vieno Eiropas tautu saimi kopējiem mērķiem un uzdevumiem Jaunās Eiropas izveidošanas darbā.

Turēdams augstu un svētu tautas un dzimtenes mīlestību, nacionālsociālisms respektē katrai tautai viņas dabīgi iedzimtās

Vācu karaspēks iemaršē demilitarizētā Reinzemes joslā.

ilgas pēc ģimenes, tuvākas apkārtnes un tēvzemes. Lūk, tā-
tad vācu nacionālsociālisms ir svarīgs vēsturisks faktors ne ti-
kai vācu tautas augšāmcelsšanās un nacionālās kultūras attī-
stības gaitā, bet arī pārējām Eiropas tautām dod iespēju izkopt
un izveidot katrai viņas nacionālo īpatnību, apvienojot un iz-
daiļojot Jauno Eiropu uz nacionālsociālisma garīgās kultūras
pamatiem.

Satriecot židiskā boļševisma un plūtokrātiskā židisma vie-
noto kliķi Vācijā, nacionālsociālisms apvienoja plašos vācu tau-
tas slāņus aktīvai pašdarbībai: atsvabināties no kaitīgā un ne-
uzticamā elementa — židiem, labāku vācu tautas likteņu vei-
došanai un virzīt to pretim jauniem noteiktiem politiskiem mēr-
kiem.

Šeit slēpjas nacionālsociālisma kustības lielā vēsturiskā no-
zīme tagadējo Eiropas notikumu vēsturiskās attīstībā. Šīs
kustības grandiozo pozitīvo nozīmi visas cilvēces brīvībai un
atsvabināšanai no židisma virskundzības, mums, latviešiem, ir
viegli novērtēt. Tautām, kuŗas, pateicoties savam ģeografis-
kam stāvoklim un iedzīvotāju sastāvam, tālāk atrodas no Pa-
domju Krievijas robežām, kā arī ideoloģiskā ziņā un nav pa-
spējušas iepazīties ar židiskā boļševisma varas metodēm, kas
agrāk vai vēlāk tomēr būtu bijis jāpiedzīvo, protams, šo jē-
dzienu izpratni padara neskaidru. Mēs esam tais laimīgās at-
tīcībās ar vācu tautu, ka mūsu kopējais darbs norit uz pilnīgi
savstarpējas draudzības un uzticības pamatiem. Latviešu tauta
no sirds priecājas, tāpat kā no sirds bēdājas līdzī vācu tautai,
jo mūsu abu āriešu tautu liktenis ir kopīgs. Tādu stāvokli
abu tautu attīcībās nevar nodibināt ne sarkanais, ne arī melnais
internacionālisms, kas ir dabīgi pretīgs, jo apkaŗo visu nacio-
nālo. Nacionālsociālismam ir tā priekšrocība uzminēt tautas
patiesās ilgas, un šeit arī slēpjas šīs kustības grandiozo panā-
kumu noslēpumu atslēga. Izplēšoties nacionālsociālisma valsts
robežām austrumu un rietumu virzienā, apvienojot tautas un
ciltis ideoloģiskā un teritoriālā sakarībā, jo spilgtāk un relje-
fāk izceļas ģermāņu gigantiskā epopēja. Nacionālsociālisma
revolūcija resp. vācu tautas atmošanās uz savas vēstures vei-
došanu ir pieņēmusi sniega lavīnas raksturu, kas, no niecīga
kodola pārvērzdamās milzīgā ķermenī, satriec drupās katru

Stipras SS ieroču vienības dodas cauri Parīzei.

pretvaru un savā attīstības gaitā veido slavenāko vēstures pieminekli uz gadu simteņiem. Ideālisms un lepnā varonība kā raksturīgākās nacionālsociālisma kustības virzītājas īpašības apgāro vācu tautas drošsirdīgos dēlus, piešķirot tiem teiksmainu varoņu slavas apdvestu aureolu.

To liecina asiņainās kaujas un smagie upuri. Par to runā mūsu atbrīvotā dzimtene un visa Baltijas telpa. To liecina atsvabinātie krievu zemnieki plašajā Ukrainas līdzenumā, tāpat kā spāņi Spānijas pussalā. — Un par to stāsta ne tikai Trāķijas meži un Norveģijas fjordi, Āfrikas smilšu tuksneši un Kaukaza kalni, bet arī Ziemeļu Ledus jūra un Klusais un Atlantijas okeans. Tauta, kas prot cienīt savus varoņus un uzturēt svētas savas vēstures tradīcijas ir cienīga, ka tā valda zem saules.

Nacionālsociālisma uzvara Eiropā atdeva brīvību arī latviešu tautai. Mūsu rokās atkal zib latvju zobens, un iegaumsim, ka ik katras tautas vēstures atslēga ir viņas ieroči. Bet ja nu mūsu rokās tautas goda simbols, kara vairogs pacelts

saules gaismā un latvju labāko dēlu asinis list ciņu laukos, tad variet būt droši, ka arī mēs, latvieši, veidojam savu vēsturi.

No sarkanās verdzības gūsta, latvju tautas tumšākā izmīsuma un bezcerību bezdibeņa malas, mēs atkal esam pārvērtušies par savas zemes un likteņa līdzlēmējiem.

Vēstures atziņas māca mūs būt apzinīgiem tik nopietnā momentā. Baigais gads mums vēl vienmēr paliks atmiņā, bet mēs aizmirstam to, ka mūsu senči ir bijuši liecinieki līdzīgiem briesmu darbiem, kurus pastrādāja mūsu zemē sirotāji slavi, piem., Jāņa Briesmīgā laikā...

Jau sirmā senatnē ir notikusi ciņa starp krieviem un vāciešiem, jo pēdējie vienmēr ir steigušies pretim slavu vilnim. Chronikā lasām, ka latviešu tautas vēsturiskais laikmets iesākas ar vācu bruņinieku ienākšanu, Rīgas dibināšanu un visas Baltijas iekarošanu.

Daži vēsturnieki šo laikmetu uzskata kā latviešu tautas nebrīvības un verdzināšanas laikmetu, apzīmējot to par „700 verdzības gadiem“.

Palūkosimies objektīvā atziņu spogulī un redzēsīm, vai šāds uzskats dibinājas uz vēsturiskiem faktiem. Bet ja ne, tad tā nav vēsturiska patiesība, bet gan tukša demagoģija.

Latvieši pieder pie austrumbaltu tautām; tās bija prūšu, jātvingu, leišu, latviešu, gudu, galindu un vēl dažas mazākas ciltis. Baltu tautas apdzīvoja savā laikā lielu zemes gabalu no Vislas (Dancigas) līdz Maskavai, ziemeļos līdz Pliskavai, dienvidos līdz Kurskai un Čerņigovai. Tagad krievu apdzīvotās pilsētas: Smolenska, Kaluga, Minska, Mogiļeva un Vitebska agrāk piederēja austrumbaltu tautām. Bet kur tagad ir šīs tautas? Prūši ir ģermānizējušies, jātvingi pārpoļoti un pārkrievināti, gudi ir tagad baltkrievi un galindi palikuši par lielkrieviem. Atlikušas ir tikai leišu un latviešu tautas, skaitliski mazas uz nelielas teritorijas. Launākā parādība, ka šīs tautas, sevišķi latvieši, ir zaudējuši ģimenes instinktu un steidzas izmirt.

Ja nebūtu vācieši ienākuši Latvijā un aizkavējuši ieplūst krieviem, tad pēdējie jau sen būtu pārņēmuši visu Baltiju kā galindu un gudu apdzīvotās zemes un nebūtu sen vairs nedz igauņu, nedz latviešu. Kādēļ gan vācu bruņinieki nāca uz Baltiju? Lūk, tādēļ, ka slavi-krievi sāka pārāk spiesties uz rietu-

Vācu kalnu strēlnieki pārvar grūtības Elbrusa virsotnē.

mēm un bija jau pārņēmuši daudzas Vakareiropas zemes. Iespiedušies pat tālu uz dienvidiem Balkānu pussalā, tālu uz rietumiem — Čehijā un Slovakijā.

Slavi stipri vairojās un apdraudēja ģermāņus tāpat kā baltu tautas. Lai aizkavētu šo slavu krievu spiedienu, bija vajadzīgs vācu bruņinieku pretspiediens, kas aizturētu slāvu iespiešanos pie Baltijas jūras un Vakareiropā. Vācu bruņinieki nāca gan jaunas zemes iekarot, bet, apturot krievu vilni, iznāca labums arī latviešiem, jo ar to tika pasargāti no nenovēršamās pār-krievināšanas un iznīcināšanas kā tauta, kura runā pati savu valodu. Kur tagad galindi, kas bija tik tālu izplatīti līdz Maskavai? Ne ziņas par tautu, ne valodu.

Tālāk, parasti tēlo vācu laiku Latvijā kā latviešu tautas 700 gadu dzimtbūšanas un verdzināšanas laiku. *Bet dzimtbūšanu ieveda tikai Pēteris Lielais!*

Vidzemi galīgi pievienoja Krievijai 1721. gadā pēc Ništates miera līguma ar zviedriem. (Rīgu Pēteris iekaroja jau 1710. g.)

Dzimtbūšanu vispirms atcēla Kurzemē —1817. gadā, tad 1819. gadā Vidzemē un beidzot 1863. gadā Latgalē reizē ar pārējo Krieviju, kad ar 19. februāra manifestu ķeizars Aleksandrs II pasludināja dzimtbūšanas atcelšanu.

Vidzemē dzimtbūšana pastāvēja tikai 98 gadus. Zviedru laikā dzimtbūšanas nebija. Vispār, Zviedrijā dzimtbūšana nekad nav bijusi, lai gan pārējā Eiropā tā ilgāku vai īsāku laiku ir pastāvējusi.

Arī Kurzemes hercoga Jēkaba laiki bija labi laiki, kad latviešu tautai labi gāja un tā bagātīgi dzīvoja. Hercogs Jēkabs bija labs saimnieks, būvēja daudz kara kuģu un pārdeva tos Anglijai un Holandai. No vēsturiskiem dokumentiem redzams, ka angļi vēl tagad nav visu samaksājuši par pirktiem kuģiem.

Jēkabs pat ieguva Tobāgo salu pie Amerikas krastiem un koloniju Gambiju Afrikā. Latvijas autoritārā režīma laikā hercoga Jēkaba laikus slavēja arī mūsu vēsturnieki un rakstnieki.

1795. g. Kurzemi pievienoja Krievijai. Tātad istā krievu dzimtbūšana pastāvēja tikai 22 gadus, līdz 1817. gadam. Par to, ka nenotika Latvijas kolonizēšana ar krieviem atkal jāpateicas vāciešiem, kuriem bija liela vara pie galma un Pēterburgas valdošās aprindās. Ķeizariene Katrīna II bija vācu princese. 19. gadsimtā gan sāka dažas krievu valdošās aprindas rūpēties par citu tautu pārkrievināšanu un piegriešanu pareizticībai, bet Baltijā vācu politiskais spēks bija vienmēr liels un tam bija atbalsts arī Vācijā. Skolu valoda un oficiālā valoda landtāgos un tiesās palika vācu valoda. Bet zemākās tautskolās mācīja latviešu valodu. Vācieši rūpējās arī par latviešu tautas izglītību. Mācītājs Gliks tulkoja pirmo bībeli latviešu valodā, lai latviešiem būtu iespējams to lasīt.

Tāpat arī dziesmu grāmatas tika tulkotas latviešu valodā, lai no tām baznīcā dziedātu korāļus. Vācu mācītāju nolūks bija latviešus stingrāk piesaistīt kristīgai ticībai, bet līdz ar to arī radās iespēja iepazīties ar iespiestu vārdu. Kaimiņu Krievijā toreiz vēl nebija ne zīmes no tautskolām, kad latviešu lielākā daļa mācēja lasīt un daudzi arī rakstīt. Tikai Latgale, kas atradusies zem krievu vai poļu valdīšanas, bija kultūrai palikusi iepakalus gandrīz veselu gadsimtu. Vēsturisku faktu priekšā ir jāapklust klaigāšanai par „700 verdzības ga-

Tanki gaida pavēli uzbrukumam.

diem“, jo redzam, ka mūsu tauta šinī laikmetā ir piedzīvojusi arī saimniecisku uzplaukumu. Tāpat mums ir jāatzīst vācu lielie nopelni latvju tautas aizsargāšanā pret panslavisma draudiem.

Lūk, tādēļ lai izprastu tagadni, ir jāmet skats uz pagātņi un jāapcer nākotnes izredzes.

Mūsu nākotne būs tik liela, cik lieli esam mēs paši un cik slavenus piemērus varēsīm uzrādīt mūsu vēstures lappusēs. Lūk, tādēļ mēs stāvam ļoti svarīgu uzdevumu priekšā — sagatavot latvju tautas vēstures materiālus. Tos mēs varēsīm atrast ne tikai ar ieroci kara laukā un spalvu rakstniecībā vai nacionālās ideoloģijas propagandas laukā, ne tikai ar mūsu lojālu nostāju un atsaucību sniegt maksimālo no mūsu pūliņiem un darba augļiem, bet galvenais, — tēraudcietā gribā uzvarēt, satriekt uz visiem laikiem žīdu varas templi un visu latvju tautu saukt aktīvai pašdarbībai jaunās vēstures veidošanā.

Priekšnoteikums šī lielā mērķa realizēšanai ir radīt labvēlīgu vidi nacionālsociālistisko ideju iesakņošanai, pāraudzinot jaunā laika garā tautas un ciltis, kas vēl nesen atpakaļ smaka zem sarkanā vai melnā brīvmūrnieciskā internacionālisma žņaugiem. Lūk, tādēļ vērtību pārvērtēšanu svaru kausos mums jāliek viss līdzšinējais un jāpatur tikai tas, kas goda vietā celtu latviešus citu tautu vidū un apliecinātu, ka mēs esam patiesi kultūrāla tauta, kas spēj veidot savu vēsturi un grib dzīvē sasniegt vislabāko.

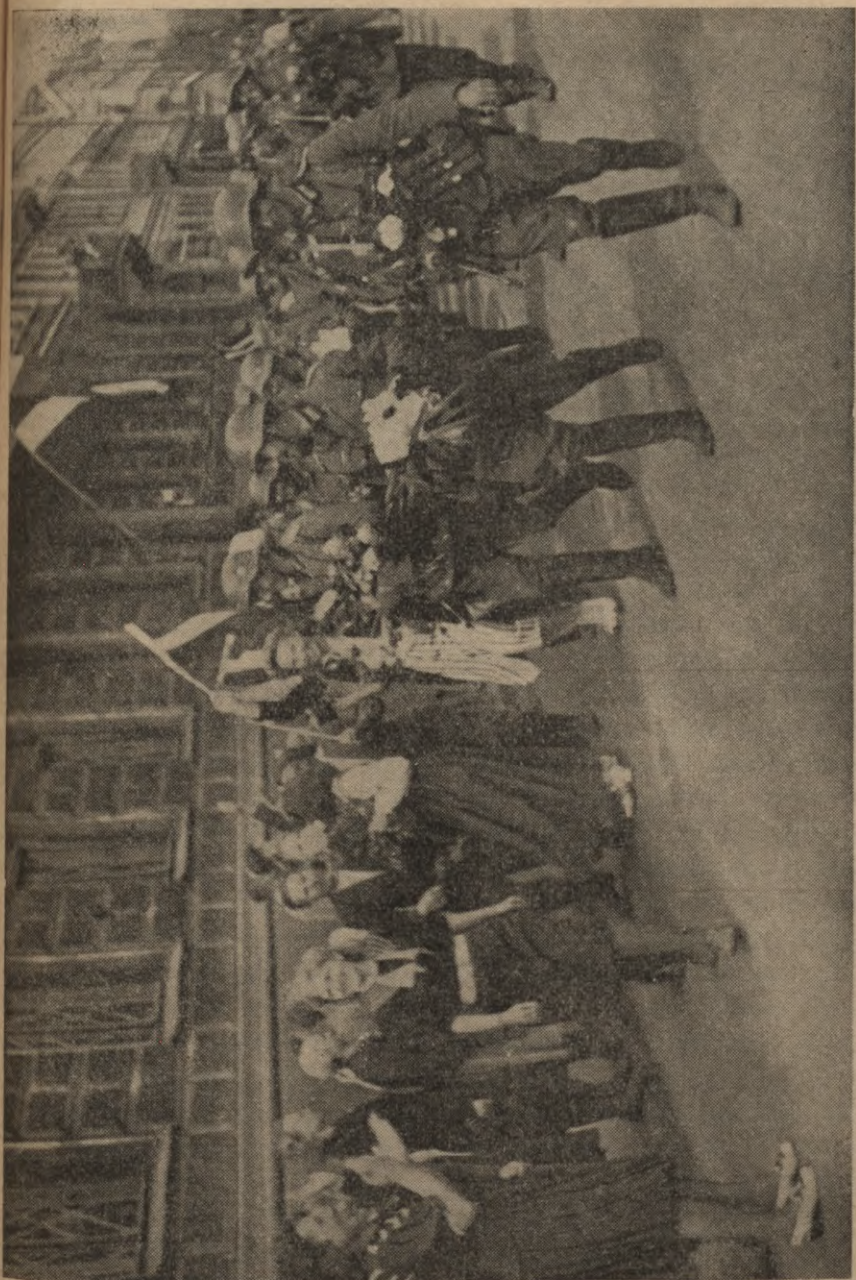
Nacionālsociālistiskā milzīgā valsts vienība var dibināties tikai uz kopēju kultūru. Bez kopējas kultūras nav iespējams saturēt kopā tautas un ciltis un viņas jūrām un kalniem šķirtās zemes. Pateicoties tam, ka laimīgā kārtā Lielvācijas valdīšanu vada noteikta politiski stingri domājoša personība, kas uzspiež Lielvācijas ārējai un iekšējai politikai viņas nelokāmības un apbrīnojamās konsekvences zīmogu, Lielvācija ir padarīta par to, kas viņa ir tapusi savas nacionālsociālistiskās vēstures attīstības gaitā, par Jaunās Eiropas lielvalsti.

Būdami skaidrībā par tagadējā kara mērķiem un tēraudcietā noslēgtā vācu-latvju ieroču brālībā veidojoties latvju-vācu draudzībai, visi vadošie pozitīvie spēki mūsos ir jāatbrīvo no pagātnes mantojuma šī vārda sliktākā nozīmē, kas varētu būt par slogu vai arī aptumšot latviešu nākotnes lielās perspektīves Eiropas kultūras mērogā.

Patiesu nacionālismu un īstu tēvzemes mīlestību vērtēsim augstāk par tukšu šovinismu un neiecietību, kam par pamatu nereti būs ienaidnieku provokācija, lai visu sagandētu un radītu postu un iznīcību. Vajag mācēt paciesties, vajag mācēt gaidīt. Mūsu tautas veselais saprāts vienmēr ir atradis pareizu atrisinājumu brīdī, kad jāizšķiras būt vai nebūt.

Un jāsaka, nekad vēsturē latviešu tautas vairākums nav tik vienprātīgi sadēvis rokās, kā tas ir tagad. Varenā griba un neizsīkstošā enerģija atspoguļo latviešu tautas prieku un apņemšanos: stāvēt vai arī krist!

Lielais laikmets, kas atnāca pie mums līdz ar vācu kara spēka iesoļošanu mūsu zemē, nostādīja mūs lielu mērķu un uzdevumu un jaunu vēl nekad nepildītu pienākumu priekšā. Mums

Rīgas atbrīvošana 1941. g. 1. jūlijā. Vācu armija ienāk Rīgā.

tika dota iespēja iztīrīt dzimteni. Un jāsaņem, ka mēs godam to esam veikuši, iztīrot latvju zemi no velniem un mošķiem cilvēku izskatā. Tas bija gandarījums latvju tautai un, tas mums bija jādara arī iekšējās drošības un nacionālās ideoloģijas dēļ, lai būtu pasargāta mūsu baltā ziemeļu rase un asiņu tīrība.

Lielajai tīrīšanas akcijai bija vēl arī cita nozīme, daudz lielāka, kā tas mums sākumā liekas! Tā bija nacionālsociālisma mācības programma par rases tīrības teoriju piepildīšanu un dzīvīgu izvešanu.

Židu un židisma izskaušana, rases asiņu tīrības nodrošināšana ir pirmie priekšnoteikumi, lai kāda tauta varētu brīvi attīstīties un brīvi izkopt savu nacionālo kultūru.

Lūk, tādēļ latviešu kā āriskās civilizācijas nesēju svēts uzdevums ir darīt visu iespējamo, lai rase paliktu tīra. Rase ir tā, kas dara iespējamu tautas vienību un nacionālās kultūras tapšanu, atverot tās iekšējo dziļāko būtību un saprašānu. Rase ir tā, no kuŗas izaug un attīstās tautas vērtības apziņa — nacionālais pašlepnums un nacionālā pašcieņa.

Mūsu garīgie un fiziskie spēki, mūsu domas un griba augšup tiekies, mūsu radošais gars un dvēseles ilgas top un izaug no rases. Tādēļ rase ir viss, jo arī reliģisko jēdzienu uztvēre un to saprašāna izaug no rases.

Jaunā laikmeta devīze: visu par Eiropu — uzliek āriešu tautām par pienākumu ar visiem viņu rīcībā esošiem līdzekļiem ņemt dalību, ne tikai kara laukā — pret kustoņcilvēkiem žīdiem un viņu sabiedrotiem, bet arī vēl košāk mirdzēt Eiropas kultūras ugunskurā, kas atspoguļotu baltās ziemeļu rases dvēseli un ideālistisko pasaules uzskatu.

Lūk, tagadējais lielais laikmets ir tas āriskais ugunskurš, kas kvēlo un aicina. Būsim arī mēs šī lielā ugunsкура talcīnieki. Latviešu baltās domas un baltais darbs kā baloži pie debesīm lai paceļas pretim mūžīgai Eiropai un mūsu mīļajai dzimtenei — Latvijai.

Mūsu dzīve ir bijusi āriskā jau no sākta gala. Latviešu tautas gara mantās, daiņās un teikās, mēs redzam, ka balts mūsu Dieviņš, balts darbiņš, balti šķelti mūsu latviskais karogs un gaiša balta ir bijusi visa mūsu tautas dzīve.

No bolševiku jūga atbrīvotā latvju tauta 1941. g. 1. jūlijā pie Brīvības pieminekļa lūgšanā pateicas Dievam par atgūto brīvību. Simtū un tūkstoši bija zaudējuši savus piederīgos. Asarām slacītie ziedi vienmēr mirdzēs mūsu gara acu priekšā, iededzinot mūsu sirdīs mūžīgas naida ugunis pret austrumu barbarismu.

Un neviens negrib un nedomā to atņemt, kas pie mums ir balts un latvisks. Mūsu tautas dvēsele vienmēr būs tikai latviska un tādaī tai arī jāpaliek: godīgai, atklātai, radošai un pēc kultūras kalngaliem tvīkstošai.

To prasa un grib no mums tagadējais laiks: uzticīgi līdz galam vest cīņu pret žīdisko bolševismu. Tas arī mums jādara latvju tautas vītālo interešu dēļ.

Jo ies mūži, zudīs paaudzes, sadzīves veidi un nogrupējumi irs un veidosies, bet tauta paliks! Paliks latvju zeme un visiem mūžiem cauri ies latvju cilts!

Visiem mūžiem cauri iet arī mūsu tautas gaišākās rakstura īpašības, kā dzimtenes mīlestība, varoņgars un uzpurēšanās drosmē, kas atspoguļo āriešu ideālistisko pasaules uzskatu un baltās ziemeļu rases dvēseli.

No šejienes smelsimies spēkus, sakaļot tos dzelzs disciplīnā un nelokāmā gribā kļūt līdzvērtīgiem lielā laikmeta garīgās kultūras radītājiem.

Mēs esam aicināti līdzstrādāt Eiropas kultūras jaunradīšanas darbā, brīdī, kad šķīstīšanās ugunis veidojas cilvēces dievišķīgais civilizācijas aureols.

Jaunais latvi, iegaumē to. Tavs mūžs tev vēl priekšā. Ari tu neesi laimes luteklis, bet gan aizgājušās svešās naidīgās varas apsūdzības liecinieks.

Tagad tev jātop par gribas cilvēku. Cel galvu augstāk, esi drošsirdīgs un krietns! Nepadodies vējiem! Lai tavas dzīves mērķis tev ir atriekt aizvestos brāļus un māsas. Latvju labākie dēli un meitas un tūkstošiem tēvu un māšu smok aukstajos Sibīrijas tundru apgabalos — čekas ierīkotās spaīdu darbu nometnēs... Krāj naidu sirdī un spēkus nākotnei! Tā tu izaugsi krietns un cienijams tautietis. Bet esi arī rūdīts karavīrs! Paklausies, tēvu zemes tuvumā ienaidnieku ieroči žvadz. Tu nedrīksti palikt sekls baudītājs, jo tas ir noziegums pret savu tautu. Tad tu paliksi bez ticības, bez gribas, bez spēka!

Bet tavi kritušie brāļi un čekas moku kambaros mirušie latviešu patrioti runā tev: „Esi modrs! Par tevi un tavu zemi mēs izlējām savas asinis, tev jāsargā tēvzeme un kopā ar atbrīvotāju vācu armiju jāved cīņa līdz galam pret židisko bolševismu. Vai tu spēsi to?“ Lūk, tava atbilde var būt tikai viena: „Es spēšu!“ Nu tad turī doto vārdu!

Nostājies kā vīrs ar savu jauno krūti! Nepazīsti šaubas, jo tas ir pirmais priekšnoteikums spraustā mērķa sasniegšanai. Novērsies no katra maldu ceļa. Tikai taisni uz priekšu pa Eiropas kultūrtautu kopējo taku! Tavu kareivisko soļu dimdoņa nobiedēs tavu pretinieku! Tavs Lāčplēša gars un spēks satrieks ienaidnieku.

Tu uzvarēsi kopā ar draudzīgo āriešu tautu kara pulkiem lielajā likteņcīņā pret vispasaules židīsmu.

140-
24-5

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309106130

897.1

93-4
— 38